

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasi@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

Уторак, 1. јул 2014. године

БАЊА ЛУКА

Број 56

Год. XXIII

www.slglasnik.org

Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ Развојна банка а.д.
Бања Лука 562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Нуро-Alpe-Adria Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

815

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 66. сједници, одржаној 12.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УСВАЈАЊУ НАЦРТА ПРОГРАМА ЈАВНИХ ИНВЕСТИЦИЈА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ ЗА ПЕРИОД 2015 - 2017. ГОДИНА

I

Усваја се Нацрт програма јавних инвестиција Републике Српске за период 2015 - 2017. година.

II

Задужују се надлежна министарства и институције да активно учествују у реализацији, праћењу и ажурирању овог документа, придржавајући се утврђених стратешких праваца.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1212/14
12. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

816

На основу чл. 9. и 10. Закона о буџетском систему Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 121/12) и члана 15. т. в) и г) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), Влада Републике Српске, на 66. сједници, одржаној 12.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О УЧЕШЋУ ОПШТИНА И ГРАДОВА У ПРИХОДИМА ОД ИНДИРЕКТНИХ ПОРЕЗА И НАЧИНУ РАСПОРЕЂИВАЊА ТИХ ПРИХОДА

I

Овом одлуком утврђује се учешће општина и градова у расподјели дијела прихода од индиректних пореза који се, у складу са Законом о буџетском систему Републике Српске (у даљем тексту: Закон), преносе са јединственог

рачуна Управе за индиректно опорезивање на посебан рачун за расподјелу прихода са јединственог рачуна између корисника у Републици Српској и начин распоређивања тих прихода.

II

Учешће општина и градова у средствима по основу индиректних пореза уплаћених на посебан рачун буџета Републике Српске, који припадају општинама и градовима, у складу са критеријумима и формулама из чл. 9. и 10. Закона, дати су у табеларном Прилогу, који је саставни дио ове одлуке.

III

Расподјела прихода од индиректних пореза вршиће се према динамици пражњења средстава са јединственог рачуна Управе за индиректно опорезивање, а у складу са Законом о уплатама на јединствени рачун и расподјели прихода ("Службени гласник БиХ", бр. 55/04, 34/07 и 49/09).

IV

Средствима са рачуна из тачке II ове одлуке не може се располагати прије њиховог преноса на рачуне буџета општина и градова, изузев када је у питању поврат више или погрешно уплаћених прихода.

V

Ступањем на снагу ове одлуке престаје да важи Одлука о учешћу општина и градова у приходима од индиректних пореза и начину распоређивања тих прихода ("Службени гласник Републике Српске", број 104/09).

VI

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске", а примјењиваће се од 01.07.2014. године.

Број: 04/1-012-2-1211/14
12. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

Прилог

Општине/градови	2014.	2015.	2016.
1	2	3	4
Бања Лука	0.168548	0.155042	0.141535
Берковићи	0.002719	0.002905	0.003091
Бијељина	0.078445	0.077794	0.077142
Билећа	0.010892	0.011134	0.011375

Братунац	0.013853	0.014419	0.014986
Брод	0.012500	0.012474	0.012448
Чајниче	0.004745	0.004954	0.005163
Челинац	0.011960	0.012269	0.012579
Дервента	0.022595	0.022729	0.022862
Добој	0.052687	0.053857	0.055026
Доњи Жабар	0.003108	0.002844	0.002580
Дринић	0.001173	0.001126	0.001080
Фоча	0.018248	0.019044	0.019841
Гацко	0.010272	0.010580	0.010888
Град Источно Сарајево	0.018359	0.017953	0.017547
Градишка	0.038931	0.039687	0.040443
Хан Пијесак	0.004527	0.004476	0.004426
Источна Илица	0.007168	0.006983	0.006798
Источни Дрвар	0.000554	0.000560	0.000567
Источни Мостар	0.000578	0.000632	0.000686
Источни Стари Град	0.000828	0.000812	0.000796
Источно Ново Сарајево	0.005941	0.005592	0.005243
Језеро	0.001057	0.001103	0.001149
Калиновик	0.004799	0.005055	0.005312
Кнежево	0.007942	0.008378	0.008814
Костајница	0.004740	0.004930	0.005120
Котор Варош	0.015371	0.016082	0.016793
Козарска Дубица	0.017591	0.017436	0.017281
Крупа на Уни	0.001675	0.001687	0.001699
Купрес	0.000423	0.000439	0.000454
Лакташи	0.027417	0.025289	0.023159
Љубиње	0.004157	0.004255	0.004352
Лопаре	0.010727	0.011304	0.011881
Милићи	0.008821	0.009130	0.009438
Модрича	0.019157	0.019195	0.019233
Мркоњић Град	0.014917	0.015290	0.015663
Невесиње	0.013717	0.014454	0.015190
Нови Град	0.020152	0.020719	0.021287
Ново Горажде	0.002646	0.002730	0.002814
Осмаци	0.003674	0.003867	0.004060
Оштра Лука	0.003022	0.002970	0.002919
Пале	0.012222	0.011929	0.011636
Пелагићево	0.005235	0.005285	0.005335
Петрово	0.004934	0.005076	0.005218
Приједор	0.065159	0.066432	0.067704
Прњавор	0.027792	0.027821	0.027849
Рибник	0.006690	0.006890	0.007090
Рогатица	0.010844	0.011216	0.011588
Рудо	0.006766	0.007191	0.007617
Шамац	0.012385	0.012539	0.012694
Шековићи	0.005584	0.005850	0.006117
Шипово	0.009140	0.009635	0.010130
Соколац	0.008221	0.008223	0.008224
Србац	0.013880	0.014231	0.014582
Сребреница	0.011830	0.012373	0.012916
Теслић	0.029990	0.030844	0.031698
Требиње	0.025048	0.025686	0.026324
Трново	0.001258	0.001312	0.001366
Угљевик	0.010831	0.011182	0.011534
Вишеград	0.009755	0.010087	0.010418
Власеница	0.009045	0.009303	0.009562
Вукосавље	0.003497	0.003791	0.004086
Зворник	0.039258	0.040925	0.042592

817

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 118/08), а у вези са чланом 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2014. годину ("Службени гласник Републике Српске", број 107/13) и члана 11. став 2. Уредбе о поступку за додјелу и престанак статуса удружења од јавног интереса ("Службени гласник Републике Српске", бр. 71/05, 65/07 и 98/13), Влада Републике Српске, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН
УТРОШКА СРЕДСТАВА - ТЕКУЋИ ГРАНТОВИ
УДРУЖЕЊИМА ОД ЈАВНОГ ИНТЕРЕСА,
за период 1. јануар - 30. јун 2014. године**

I

Даје се сагласност Министарству управе и локалне самоуправе (организациони код 1141) на План утрошка средстава - текући грантови удружењима од јавног интереса, са позиције 415200, за период 1. јануар - 30. јун 2014. године, у износу од 133.400,00 КМ.

II

Новчана средства из тачке I Одлуке додјељују се удружењима од јавног интереса за редован рад и распоређују се на следећи начин:

- Борачкој организацији Републике Српске,
Бања Лука.....33.000,00 КМ;
- Савезу логораша Републике Српске,
Бања Лука..... 13.000,00 КМ;
- Републичкој организацији породица
заробљених и погинулих бораца и несталих
цивила Републике Српске, Бања Лука..... 16.000,00 КМ;
- Савезу организација и удружења ратних
војних инвалида Републике Српске..... 13.000,00 КМ;
- Удружењу ампутираца "Удас" Бања Лука4.500,00 КМ;
- Савезу удружења цивилних жртава рата
Републике Српске, Бања Лука.....4.000,00 КМ;
- Савезу дистрофичара Републике Српске,
Бања Лука.....2.200,00 КМ;
- Савезу инвалида рада Републике Српске,
Бања Лука..... 3.200,00 КМ;
- Савезу глувих и наглувих Републике Српске,
Бања Лука.....4.000,00 КМ;
- Савезу слијепих Републике Српске,
Бања Лука.....4.100,00 КМ;
- Савезу паралигичара, обољелих од дјечије
парализе и осталих тјелесних инвалида
Републике Српске, Бања Лука.....4.000,00 КМ;
- Савезу удружења за помоћ ментално
недовољно развијеним лицима
Републике Српске, Бања Лука.....4.100,00 КМ;
- Савезу друштава добровољних давалаца
крви Републике Српске, Требиње 3.200,00 КМ;
- Удружењу пензионера Републике Српске,
Бања Лука.....3.800,00 КМ;
- Удружењу "Јасеновац - Доња Градина"
Бања Лука.....2.500,00 КМ;
- Савезу општина и градова Републике Српске,
Бијељина1.600,00 КМ;
- Српском просвјетном и културном
друштву "Просвјета" Пале4.500,00 КМ;
- Савезу националних мањина
Републике Српске, Бања Лука.....4.600,00 КМ;
- Омладинском савјету Републике Српске,
Бања Лука..... 3.000,00 КМ;

- Покрету потрошача Републике Српске,
Бања Лука.....2.200,00 КМ;
- Савезу радио-аматера Републике Српске,
Бања Лука.....2.900,00 КМ.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Министарство управе и локалне самоуправе и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1219/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

818

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), члана 59. став 1. Закона о задуживању, дугу и гаранцијама Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 71/12), Одлуке Народне скупштине Републике Српске о прихватању задужења Републике Српске према Европској инвестиционој банци по пројекту “Водовод и канализација Републике Српске”, број: 01-1011/10 (“Службени гласник Републике Српске”, број 73/10) и члана 15. став 2. Правилника о начину и поступку реализације пројеката водоводне и канализационе инфраструктуре у Републици Српској (“Службени гласник Републике Српске”, број 116/12), Влада Републике Српске, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, д о н о с и

О Д Л У К У

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗА РЕАЛИЗАЦИЈУ
ПРОЈЕКТА “ПРОЈЕКАТ ДОГРАДЊЕ СИСТЕМА ЗА
ОТПАДНЕ ВОДЕ И ВОДОСНАБДИЈЕВАЊЕ
У ОПШТИНИ ГРАДИШКА”**

I

Даје се сагласност за реализацију “Пројекта доградње система за отпадне воде и водоснабдијевање у општини Градишка”, процијенене вриједности 2.520.000 евра, који би се финансирао са 1.260.000 евра кредитних средстава Европске инвестиционе банке, док би се преостали износ обезбиједио из бесповратних средстава међународних институција и властитог учешћа Општине.

II

Даља реализација Пројекта одвијаће се по процедурама у складу са одредбама Уговора о финансирању, број 25.741, између БиХ и Републике Српске и Европске инвестиционе банке (“Службени гласник БиХ - Међународни уговори”, број 6/11) и Правилника о начину и поступку реализације пројеката водоводне и канализационе инфраструктуре у Републици Српској (“Службени гласник Републике Српске”, број 116/12).

III

Даје се сагласност за потписивање супсидијарног споразума о кредитном задужењу између Владе Републике Српске и Општине Градишка.

За потписивање овог супсидијарног споразума овлашћује се министар финансија Републике Српске.

IV

За реализацију ове одлуке задужују се Тим за управљање пројектом, формиран Рјешењем Владе Републике Српске, број: 04/1-012-2-812/11 и Општина Градишка.

V

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1218/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

819

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08) и члана 5. став 2. Закона о извршењу Буџета Републике Српске за 2014. годину (“Службени гласник Републике Српске”, број 107/13), Влада Републике Српске, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, д о н о с и

О Д Л У К У

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПЛАН УТРОШКА
СРЕДСТАВА ЗА КАПИТАЛНА УЛАГАЊА**

I

Даје се сагласност Републичком заводу за статистику Републике Српске (организациони код 0922) на План утроска средстава за капитална улагања, за период од 01.01. до 30.06.2014. године, у укупном износу од 40 000 КМ, и то са позиције:

- 511300 - издаци за набавку постројења и опреме, у износу од 40 000 КМ.

II

За реализацију ове одлуке задужују се Републички завод за статистику и Министарство финансија.

III

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1227/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

820

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), а у вези са чланом 28. став 2. Закона о државним службеницима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 117/11 и 37/12), Влада Републике Српске, на 66. сједници, одржаној 12.06.2014. године, д о н о с и

О Д Л У К У

**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ПРАВИЛНИК О
ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О
УНУТРАШЊОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ И
СИСТЕМАТИЗАЦИЈИ РАДНИХ МЈЕСТА У
МИНИСТАРСТВУ САОБРАЋАЈА И ВЕЗА**

I

Даје се сагласност на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству саобраћаја и веза.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1214/14
12. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

821

На основу члана 24. став 3. Закона о Фонду и финансирању заштите животне средине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 117/11) и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ

I

Овом одлуком даје се сагласност Фонду за заштиту животне средине и енергетску ефикасност Републике Српске (у даљем тексту: Фонд) да, у складу са расположивим средствима, у укупном износу од 20.000,00 КМ, финансијски подржи/суфинансира Пројекат “Камп пријатељства 2014”, НП Сутјеска.

II

Средства из тачке I ове одлуке Фонд ће обезбиједити у складу са Планом рада и Финансијским планом Фонда за 2014. годину.

III

Додјела средстава из тачке I ове одлуке ће се извршити у складу са општим актима Фонда.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1222/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

822

На основу члана 344. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и “Службени гласник Републике Српске”, бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) и члана 3. став 2. и члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 68. сједници, одржаној 26.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ОТПУСТАЊУ ДУГА ЈП “РАДИО ПРЊАВОР” ПРЊАВОР

I

Овом одлуком отпушта се у цијелости дуг ЈП “Радио Прњавор” из Прњавора према Републици Српској утврђен Пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци (број: 57 0 Пс 002121 14 Пж, од 25. априла 2014. године), у износу од 28.600 КМ на име главног дуга, за период од 1. априла 2000. године до 1. марта 2012. године, са законском затезном каматом, почев од дана доношења првостепене пресуде (донесене 4. јула 2013. године) до исплате, као и трошкови поступка у износу од 7.800 КМ.

II

На основу ове одлуке, Републичка дирекција за обнову и изградњу ће у својим пословним књигама брисати дуг ЈП “Радио Прњавор” из Прњавора, утврђен Пресудом из тачке I ове одлуке.

III

За реализацију ове одлуке задужују се Републичка дирекција за обнову и изградњу и Министарство финансија.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1238/14
26. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

823

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08) и члана 4. Споразума о стварању услова за успо-

стављање Агенције за лијекове и медицинска средства Босне и Херцеговине, број: 04/1-1553/09, од 30.07.2009. године, Влада Републике Српске, на 66. сједници, одржаној 12.06.2014. године, д о н о с и

ОДЛУКУ О ПРЕНОСУ ПРАВА ВЛАСНИШТВА

I

Преноси се право власништва над покретном имовином Агенције за лијекове Републике Српске на Агенцију за лијекове и медицинска средства Босне и Херцеговине без накнаде.

II

Покретна имовина из тачке I ове одлуке састоји се од канцеларијског намјештаја и опреме, у укупној вриједности од 5.370,31 КМ, према пописним листама основних средстава са стањем на дан 31.12.2013. године, а према записнику Комисије за процјену вриједности употребљиве имовине Агенције за лијекове Републике Српске, који чини саставни дио ове одлуке.

III

За реализацију ове одлуке задужује се Министарство здравља и социјалне заштите Републике Српске.

IV

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1216/14
12. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

824

На основу члана 43. став 6. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), Влада Републике Српске, на 66. сједници, одржаној 12.06.2014. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗМЈЕНИ РЈЕШЕЊА О ИМЕНОВАЊУ КОМИСИЈЕ ЗА СУЗБИЈАЊЕ ЗЛОУПОТРЕБЕ ОПОЈНИХ ДРОГА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

1. У Рјешењу о именовању Комисије за сузбијање злоупотребе опојних дрога у Републици Српској, број: 04/1-012-2-1103/11, од 26.05.2011. године, у члану 1. тачка 3) ријечи: “Илија Плавша, Министарство унутрашњих послова, члан” замјењују се ријечима: “Александар Арнаут, Министарство унутрашњих послова, члан”.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1236/14
12. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Владе,
Жељка Цвијановић, с.р.

825

На основу члана 11. ст. 2. и 3. Закона о Гарантном фонду Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 50/10) и члана 30. тачка 5. Статута Гарантног фонда Републике Српске а.д. Бања Лука, број: 04/1-012-2-1862/10, од 17.09.2010. године, број: 04/1-012-2-277/11, од 24.02.2011. године, број: 04/1-012-2-837/13, од 18.04.2013. године, и број: 04/1-012-2-1146/13, од 07.06.2013. године, а на основу приједлога Надзорног одбора Гарантног фонда Републике Српске а.д. Бања Лука (Закључак број: 01-325/14, од 10.06.2014. године), Влада Републике Српске, у функцији Скупштине акционара Гарантног фонда Републике Српске а.д. Бања Лука, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, д о н о с и

ПРАВИЛНИК**О УЛАГАЊУ СРЕДСТАВА ГАРАНТНОГ ФОНДА
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ****Члан 1.**

Правилником о улагању средстава Гарантног фонда Републике Српске (у даљем тексту: Правилник) дефинише се политика инвестирања средстава Гарантног фонда Републике Српске а.д. Бања Лука (у даљем тексту: Фонд) у циљу његовог развоја. Правилником о улагањима средстава Фонда детерминишу се циљеви инвестирања, начела и правила улагања средстава.

Члан 2.

Појединачним инвестиционим одлукама у складу са Правилником врши се избор инвестиција, водећи рачуна о ефектима које улагања доносе у дугом временском периоду, уз указивање на неизвијесност и ризик инвестирања. Појединачне инвестиционе одлуке су средство управљања инвестицијама у Фонду.

Члан 3.

Инвестиционом одлуком утврђују се: емитент у који се инвестира, обим, структура и динамика инвестиција, извори и услови инвестирања средстава, предмет инвестирања, вријеме почетка и завршетка инвестирања, као и очекивани показатељи резултата инвестирања. На бази ових одлука врши се коначан избор инвестиција из низа могућности.

Члан 4.

Правилник се базира на основним начелима:

- усклађености са базичним циљевима друштва као цјелине,
- усклађености са базичним циљевима Економске политике Владе Републике Српске,
- потпуном повезаности са развојном политиком Фонда,
- објективности у одлучивању о најповољнијем инвестиционом рјешењу,
- сигурности имовине Фонда (Фонд ће улагати у финансијске инструменте емитената са високим кредитним рејтингом и ниским ризиком),
- диверсификације портфеља,
- ликвидности - улагање ће се вршити у финансијске инструменте које је могуће брзо и ефикасно купити и продати по релативно уједначеној и стабилној цијени, као и финансијске инструменте чији је новчани ток извјестан и унапријед познат,
- профитабилности - улагање ће се вршити на начин да се у структури портфеља Фонда налазе финансијски инструменти које, уз уважавање претходних начела, доносе највећи принос за преузети ниво ризика.

Члан 5.

Најзначајније детерминанте Правилника су: финансијска средства, финансијско тржиште, људски ресурси, информације и технолошки развој.

Члан 6.

Гарантни фонд Републике Српске спроводиће умјерено конзервативну инвестициону политику, која подразумијева остваривање стабилних приноса на инвестирана средства.

Члан 7.

Гарантни фонд Републике Српске управља улагањима на начин који обезбјеђује одговарајуће приходе и готовински ток тако да се у сваком тренутку могу измирити доспјеле обавезе Гарантног фонда Републике Српске, односно да се улагањем средстава не доведе у питање ажурност у исплати обавеза по основу издатих гаранција у складу с прописанима роковима.

Члан 8.

Циљ инвестирања средстава Гарантног фонда Републике Српске је да се оствари дугорочно стабилна стопа приноса која је виша од 3% у односу на улагања Фонда.

Члан 9.

Гарантни фонд Републике Српске расположива средства може да улаже у:

1. орочене депозите у банкама са сједиштем у Републици Српској;
2. дужничке хартије од вриједности чији је емитент или гарант Република Српска;
3. обвезнице и друге дужничке хартије од вриједности које је издала или дала гаранцију јединица локалне самоуправе у Републици Српској;
4. обвезнице банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској;
5. обвезнице привредних друштава којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској;
6. редовне акције банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској;
7. приоритетне акције банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској;
8. субординиране обвезнице банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској;
9. некретнине, у изузетним случајевима принудне наплате потраживања насталих по основу издатих гаранција.

Члан 10.

Висина појединачних улагања средстава основног капитала Фонда не може да прелази сљедећа ограничења:

1. орочене депозите у банкама са сједиштем у Републици Српској без ограничења, али у једну банку највише 25%;
2. дужничке хартије од вриједности чији је емитент или гарант Република Српска без ограничења,
3. обвезнице и друге дужничке хартије од вриједности које је издала јединица локалне самоуправе у Републици Српској до 15%, али у хартије од вриједности истог емитента до 3%;
4. обвезнице банака и других финансијских институција са сједиштем у Републици Српској којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској до 15%, али у хартије од вриједности истог емитента до 5%;
5. обвезнице привредних друштава којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској до 5%, али у хартије од вриједности истог емитента до 1%;
6. редовне акције банака и других финансијских институција са сједиштем у Републици Српској којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској до 8%, али у хартије од вриједности истог емитента до 2%;
7. приоритетне акције банака и других финансијских институција са сједиштем у Републици Српској којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској до 10%, али у хартије од вриједности истог емитента до 2%;
8. субординиране обвезнице банака и других финансијских институција са сједиштем у Републици Српској којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској до 8%, али у хартије од вриједности истог емитента до 2% и
9. некретнине, у изузетним случајевима принудне наплате потраживања насталих по основу издатих гаранција до 5%.

Члан 11.

Улагања Фонда извршена прије ступања на снагу овог правилника ускладиће се са ограничењима из Правилника након њихове конверзије у новац.

Члан 12.

Фонд може на основу посебне одлуке Владе Републике Српске извршити одступање од ограничења улагања утврђених у члану 10. овог поравилника.

Члан 13.

Минимално очекиване стопе приноса на инвестирана средства Фонда по врстама улагања су:

Врста улагања	Рочност	Очекивани принос
1. орочене депозите у банкама у Републици Српској	- краткорочне	2,50%
	- дугорочне	3,00%
2. хартије од вриједности чији је емитент или гарант Република Српска	- краткорочне	3,00%
	- до пет година	4,50%
	- више од пет година	5,50%
3. обвезнице и друге дужничке хартије од вриједности које је издала или за њих дала гаранцију јединица локалне самоуправе у Републици Српској	- до пет година	6,00%
	- више од пет година, а максимално до 10 година	6,50%
4. обвезнице банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској	- до пет година	6,00%
	- више од пет година, а максимално до 10 година	7,00%
5. обвезнице привредних друштава којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској (службено тржиште)	- до пет година	8,00%
	- више од пет година, а максимално до 10 година	8,50%
6. редовне акције банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској		8,50%
7. приоритетне акције банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској	- кумулативне	7,50%
	- некумулятивне	8,00%
8. субординиране обвезнице банака и других финансијских институција којима се тргује на организованом тржишту хартија од вриједности у Републици Српској		8,00%
9. некретнине, у изузетним случајевима принудне наплате потраживања насталих по основу издатих гаранција		3,00%

Члан 14.

Ликвидну и лако утрживу имовину Фонда чине улагања одређена чланом 9. т. 1. и 2. овог правилника.

Члан 15.

Одлуку о појединачном улагању средстава Фонда, која се односи на улагања одређена чланом 9. т. 1. и 2. овог правилника, доноси Управа Фонда, без ограничења.

Члан 16.

Одлуку о појединачном улагању средстава Фонда из члана 9, изузев улагања дефинисаних чланом 14. овог правилника, доноси Управа Фонда, до вриједности од 300.000 КМ.

За појединачна улагања која су веће вриједности од 300.001 КМ, изузев улагања дефинисаних чланом 14. овог правилника, поред одлуке Управе Фонда, неопходна је, на приједлог Надзорног одбора Фонда, и одлука Владе Репу-

блике Српске, у својству Скупштине акционара Гарантног фонда Републике Српске.

Члан 17.

У оквиру политика и процедура за идентификовање, мјерење и праћење ризика пословања Гарантни фонд Републике Српске доноси интерне акте којима уређује методе вредновања, организацију, поступак улагања, праћење, интерно и екстерно извјештавање о улагањима и интерне контролне поступке.

Члан 18.

Директор Фонда је обавезан да за послове улагања средстава обезбиједи одговарајуће организационе и кадровске услове. На вредновање улагања из овог правилника примјењују се одредбе Међународних рачуноводствених стандарда и Међународних стандарда финансијског извјештавања.

Члан 19.

Управа Фонда врши ревизију Правилника најмање једном годишње, и по потреби предлаже његову измјену и допуну.

Члан 20.

Ступањем на снагу овог правилника престаје да важи Правилник о улагању Гарантног фонда Републике Српске у хартије од вриједности ("Службени гласник Републике Српске", бр. 42/13 и 48/13).

Члан 21.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1224/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Скупштине,
Жељка Цвијановић, с.р.

826

На основу члана 18. став 1. и члана 20. став 1. Закона о Гарантном фонду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 50/10) и члана 30. тачка 17. Статута Гарантног фонда Републике Српске, број: 04/1-012-2-1862/10, од 17.09.2010. године, број: 04/1-012-2-277/11, од 24.02.2011. године, број: 04/1-012-2-837/13, од 18.04.2013. године, и број: 04/1-012-2-1146/13, од 07.06.2013. године, а на основу приједлога Надзорног одбора Гарантног фонда Републике Српске (Закључак број: 01-324/14, од 10.06.2014. године), Влада Републике Српске, у функцији Скупштине акционара Гарантног фонда Републике Српске а.д. Бања Лука, на 67. сједници, одржаној 19.06.2014. године, доноси

П РА В И Л Н И К**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ПРАВИЛНИКА О ОДОБРАВАЊУ ГАРАНЦИЈА ПО ГАРАНТНО-КРЕДИТНИМ ЛИНИЈАМА**

Члан 1.

У Правилнику о одобравању гаранција по гарантно-кредитним линијама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 28/11 и 48/13) у члану 8. став (1) у дијелу табеле "Износ гаранције (КМ)", у колони "ГКЛ за пољопривреду", тачка 1. умјесто: "за правна лица за основна (мин. 40%) и обртна средства (60%)" треба да стоји: "за правна лица за основна (30%) и обртна средства (70%)".

У дијелу "ГКЛ за предузетнике" тачка 1. умјесто: "за предузетнике за основна (мин. 40%) и обртна средства (60%)" треба да стоји: "за предузетнике за основна (30%) и обртна средства (70%)".

У дијелу "ГКЛ за привредна друштва" тачка 1. умјесто: "за правна лица за основна (мин. 40%) и обртна средства (60%)" треба да стоји: "за правна лица за основна (30%) и обртна средства (70%)".

Послије става (1) додаје се став (2), који гласи:

“(2) Одступање од структуре предвиђеног улагања у основна и обртна средства је до 5% и толерише се уз документовање дозвољеног одступања.”.

Досадашњи став (2) и став (3) постају став (4) и став (5).

Члан 2.

Члан 10. мијења се и гласи:

“(1) За одобравање гаранција по гарантно-кредитним линијама неопходно је доношење сљедећих одлука у складу са висином износа за који се одобрава гаранција:

а) за одобравање гаранција, супергаранција и контрагаранција до износа од 25.000,00 КМ одлуку доноси Управа Фонда,

б) за одобравање гаранција, супергаранција и контрагаранција до износа од 300.000,00 КМ одлуку доноси Гарантни одбор Фонда,

в) за одобравање гаранција, супергаранција и контрагаранција за износе веће од 300.000,00 КМ одлуку доноси Влада Републике Српске, у функцији Скупштине акционара Фонда, на приједлог Гарантног одбора Фонда.”.

У истом члану 10. додаје се став 2, који гласи:

“(2) Уколико се у року од годину дана не закључи уговор о издавању гаранције, одлука којом је одобрено издавање гаранције престаје да важи.”.

Члан 3.

Овај правилник о измјенама и допунама Правилника о одобравању гаранција по гарантно-кредитним линијама ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 04/1-012-2-1223/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Предсједница
Скупштине,
Жељка Цвијановић, с.р.

827

На основу члана 18. став 7. Закона о извршењу кривичних санкција Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 12/10, 117/11 и 98/13) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар правде, 23. јуна 2014. године д о н о с и

П РА В И Л Н И К

О ЗВАЊИМА ПРИПАДНИКА СЛУЖБЕ ОБЕЗБЈЕЂЕЊА И УСЛОВИМА ЊИХОВОГ СТИЦАЊА, УНИФОРМИ И ОЗНАКАМА ЗВАЊА ПРИПАДНИКА СЛУЖБЕ ОБЕЗБЈЕЂЕЊА У КАЗНЕНО-ПОПРАВНИМ УСТАНОВАМА

ГЛАВА I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим правилником прописују се звања која се додјељују припадницима службе обезбјеђења казнено-поправних установа - полицији (у даљем тексту: полиција у Установи), услови и поступак додјеле звања, унапређење у виша звања, ознаке звања, посебне ознаке и изглед униформе полиције у Установи.

Члан 2.

(1) Звања за полицајца у Установи са завршеном средњом стручном спремом су: полицајац, полицајац I класе, старији полицајац и старији полицајац I класе.

(2) Звања за полицајца у Установи са завршеном вишом стручном спремом који је засновао радни однос у казнено-поправној установи (у даљем тексту: Установа) са вишом стручном спремом који ступања на снагу Закона о високом образовању (“Службени гласник Републике Српске”,

бр. 73/10, 104/11, 84/12 и 108/13) су: наредник полиције и наредник полиције I класе.

(3) Звања за полицајца са високом стручном спремом су: наредник полиције I класе и начелник полиције.

(4) Звања из ст. 1, 2. и 3. овог члана стичу се заснивањем радног односа у Установи на радно мјесто полицајца.

(5) По истеку приправничког стажа и положеном стручном испиту приправник у служби обезбјеђења стиче почетно звање полицајца у одговарајућој стручној спреми.

Члан 3.

Звање полицајца у Установи стиче се полагањем стручног испита за звање и распоређивањем на одређене послове и задатке у складу са Законом о извршењу кривичних санкција Републике Српске (у даљем тексту: Закон) и Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста казнено-поправне установе (у даљем тексту: Правилник).

Члан 4.

За руководеће раднике службе обезбјеђења, и то: помоћника директора за службу обезбјеђења и замјеника помоћника директора за службу обезбјеђења у складу са условима прописаним Законом и Правилником може се поставити лице које има звање начелника полиције.

Члан 5.

(1) Звања се додјељују на образложен писмени приједлог руководиоца службе обезбјеђења, који садржи доказе о испуњавању услова за додјелу звања.

(2) Рјешење о стицању звања полиције у Установи доноси руководиоца Установе.

Члан 6.

(1) Полицајац у Установи може да буде унапријеђен у више звање ако су испуњени сљедећи услови:

1) да је у претходном звању и у одговарајућој стручној спреми провео најмање пет година,

2) да је његов рад у посљедњих пет година оцјењиван оцјеном добар, врлодобар или одличан,

3) да за посљедњих пет година није дисциплински кажњаван, да се против њега не води дисциплински поступак за тежу повреду радне дужности нити кривични поступак за кривично дјело,

4) да има одговарајућу стручну спрему и

5) да је упражњено радно мјесто за које је Правилником предвиђено звање у које се унапређује.

(2) Временом provedеним у претходном звању из става 1. тачка 1) овог члана не рачуна се календарска година у којој је:

1) његов рад оцијењен оцјеном не задовољава,

2) није оцијењен и

3) изречена дисциплинска казна за тежу повреду радне дужности, односно осуђиван за кривично дјело.

Члан 7.

Приликом утврђивања стажа потребног за унапређење у више звање рачуна се ефективни стаж проведен на пословима обезбјеђења у Установи или другом државном органу, на истим или сличним пословима.

Члан 8.

Ако полицајац у току рада у Установи школовањем стекне виши степен стручне спреме, може стећи почетно звање у стручној спреми коју је стекао, уз испуњавање услова и на начин прописан чланом 6. овог правилника.

Члан 9.

(1) Унапређење у непосредно више звање спроводи се у складу са годишњим планом унапређења у Установи.

(2) Основни услов за унапређење из става 1. овог члана је упражњено радно мјесто за које су Правилником прописани одговарајуће звање и врста стручне спреме.

(3) Приједлог за унапређење руководиоца службе обезбјеђења подноси руководиоцу Установе у писаној форми.

(4) Приједлог из става 3. овог члана садржи:

- 1) личне податке полицајца,
- 2) доказе о испуњавању услова за унапређење и
- 3) образложење руководиоца службе обезбјеђења.

(5) Образац приједлога за унапређење налази се у Прилогу 1. овог правилника и чини његов саставни дио.

Члан 10.

(1) Рјешење о унапређењу у више звање, на приједлог руководиоца службе обезбјеђења, доноси руководиоца Установе.

(2) Против рјешења из става 1. овог члана може се поднијети приговор министру правде у року од осам дана од дана пријема рјешења.

(3) Одлука министра по приговору је коначна.

Члан 11.

Приликом разматрања приједлога за унапређење руководиоца Установе, поред података из члана 9. став 4. овог правилника, може затражити увид у евиденције које садрже и следеће податке:

- 1) годишњу оцјену,
- 2) податке о дисциплинској одговорности,
- 3) податке о похађаним и завршеним курсевима, семинарима и школама о стручном образовању и усавршавању,
- 4) податке о ранијим унапређењима и
- 5) друге податке за које сматра да су потребни.

Члан 12.

(1) Полицајац у Установи који постиже одличне резултате и показује изузетну способност у раду може бити ванредно унапријеђен у непосредно више звање под условом:

- 1) да је у претходном звању провео најмање три године,
- 2) да је његов рад за то вријеме оцијењен оцјеном одличан и
- 3) да има одговарајућу стручну спрему за непосредно више звање.

(2) Полицајац у Установи може бити ванредно унапријеђен само једном у току радног односа.

ГЛАВА II

ОЗНАКЕ ЗВАЊА И ПОСЕБНЕ ОЗНАКЕ ПОЛИЦАЈЦА У УСТАНОВИ

1. Ознаке звања полицајца у Установи

Члан 13.

Ознаке звања полицајца у Установи су:

1) полицајац

(Два паралелна ширита сребрне боје, ширине 8 мм, у облику тупог угла, везена на нараменицу. Тјеме угла су окренута према унутрашњости нараменице, а краци првог удаљени 20 мм и другог 32 мм од вањске ивице нараменице.);

2) полицајац I класе

(Три паралелна ширита сребрне боје, ширине 8 мм, у облику тупог угла, везена на нараменицу. Тјеме угла су окренута према унутрашњости нараменице, а краци првог угла удаљени су 20 мм, другог 32 мм и трећег 44 мм од вањске ивице нараменице.);

3) старији полицајац

(Два паралелна ширита сребрне боје, од којих је први ширине 16 мм, а други 8 мм, у облику тупог угла, везена

на нараменицу. Тјеме угла су окренута према унутрашњости нараменице, а краци првог удаљени су 20 мм и другог 40 мм од вањске ивице нараменице.);

4) старији полицајац I класе

(Три паралелна ширита сребрне боје, од којих је први ширине 16 мм, а друга два по 8 мм, у облику тупог угла везена на нараменицу. Тјеме угла су окренута према унутрашњости нараменице, краци првог удаљени су 20 мм, другог 40 мм, а трећег 52 мм од вањске ивице нараменице.);

5) наредник полиције

(Један ширит златножуте боје, ширине 16 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је удаљен 20 мм. На средини нараменице, 10 мм од ширита, налази се један крстић жуте боје.);

6) наредник полиције I класе

(Један ширит златножуте боје, ширине 16 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је удаљен 20 мм. На средини нараменице, 10 мм од ширита, налазе се два крстића жуте боје.);

7) начелник полиције

(Два паралелна ширита златножуте боје, први ширине 16 мм, а други 8 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је први удаљен 20 мм, а други 40 мм. На средини нараменице, 10 мм паралелно од другог ширита, налази се један жути крстић.);

8) замјеник помоћника директора за службу обезбјеђења

(Два паралелна ширита златножуте боје, ширине 16 мм, а други 8 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је први удаљен 20 мм, а други 40 мм. На средини нараменице, 10 мм паралелно од другог ширита, налазе се два жута крстића.) и

9) помоћник директора за службу обезбјеђења

(Два паралелна ширита златножуте боје, ширине 16 мм, а други 8 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је први удаљен 20 мм, а други 40 мм. На средини нараменице, 10 мм паралелно од другог ширита, налазе се три жута крстића, распоређена у облику једнакостраничног троугла.);

Члан 14.

Ознаке звања за приправнике у служби обезбјеђења су:

1) приправник са ССС

(Један ширит сребрне боје ширине 8 мм, који је у облику тупог угла везен на нараменицу. Тјеме угла је окренуто према унутрашњости нараменице, а краци 20 мм удаљени од вањске ивице нараменице.);

2) приправник са ВПШ

(Један ширит златножуте боје, ширине 16 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је удаљен 20 мм.) и

3) приправник са ВСС

(Два паралелна ширита златножуте боје, први ширине 16 мм, а други 8 мм, везен паралелно са вањском ивицом нараменице, од које је први удаљен 20 мм, а други 40 мм.).

Члан 15.

(1) Ознаке звања полицајца у Установи израђују се на подлози боје униформе - нараменици, чија је вањска ивица широка 60 мм, а унутрашња 40 мм, са завршетком у облику тупог угла, гдје је закопчана дугметом сребрнасте, односно златножуте боје пречника 14 мм. Дужина нараменице је 150 мм.

(2) Нараменице са ознакама из члана 13. т. 1), 2), 3) и 4) и члана 14. тачка 1) овог правилника везене су испуском сребрне боје, ширине 3 мм.

(3) Нараменице са ознакама наредника полиције звања из члана 13. т. 5), 6) и 7) и члана 14. т. 2) и 3) овог правилника везене су испуском златножуте боје, ширине 3 мм.

Члан 16.

Ознаке звања носе се на нараменицама јакне, џемпера и кошуље кратких рукава, а на лијевој страни прса допунских дијелова униформе.

2. Посебне ознаке полицајца у Установи

Члан 17.

Посебне ознаке полицајца у Установи су:

- 1) ознаке на рукаву,
- 2) ознака на капи и
- 3) платнена трака са извезеним идентификационим подацима.

Члан 18.

(1) Полицајац у Установи на лијевом и десном рукаву вјетровке, јакне, џемпера, поло-мајице и кошуље кратких рукава носи посебне ознаке:

1) посебна ознака која се носи на лијевом рукаву је у облику штита висине 90 мм, а ширине 82 мм, на којој је утиснут амблем Републике Српске, у горњем дијелу је застава Републике Српске висине 10 мм, која је савијена на оба краја попут врпце. У горњем дијелу се такође налази натпис: РЕПУБЛИКА СРПСКА, ПОЛИЦИЈА КПУ. Слова натписа Република Српска су величине 3 мм, а слова натписа: ПОЛИЦИЈА КПУ су 4 мм

(Подлога ознаке је тамнозлатне боје, слова плаве боје и руб ширине 4 мм је свијетлозлатне боје. Зраци који су видљиви испод амблема Републике Српске, а шире се 360 степени испод амблема такође су свијетлозлатне боје. Директно испод амблема налази се објекат звјездастог облика у складу са Правилником о службеној легитимацији и знаци у црно-бијелој комбинацији.) и

2) посебна ознака која се носи на десном рукаву је амблем Републике Српске, у облику штита, висине 105 мм, ширине 75 мм, извезен на чохи црвене боје, руб ширине 3 мм је жуте боје

(Од краја жутог руба ознаке према унутра, на размаку од 3 мм, утиснуте су паралелно са рубом траке црвене, плаве и бијеле боје, ширине 3 мм.)

(2) Изглед посебне ознаке из става 1. овог члана налази се у Прилогу 2. овог правилника и чини његов саставни дио.

Члан 19.

Ознака која се носи на средини капе је амблем Републике Српске на жакард ткању, ширине 30 мм и висине 40 мм.

Члан 20.

(1) На десној страни вјетровке, јакне са улошком, џемпера, поло-мајице и кошуље кратких рукава, у висини груди, припадник службе обезбјеђења носи тамноплаву платнену идентификациону траку димензија 80 мм · 20 мм, оивичену златножутим везом, на којој је великим златно-жутим штампаним ћириличним или латиничним (по избору полицајца у Установи) словима исписано прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи.

(2) Полицајац у Установи носи службену значку на лијевој страни вјетровке, јакне са улошком, џемпера и кошуље кратких рукава, у висини груди.

Члан 21.

(1) Полицајац у Установи приликом обављања службених послова и задатака носи униформу и ознаке звања прописане овим правилником.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, руководиоца Установе може, када то потреба службе захтијева, одобрити да полицајац у Установи обавља своју дужност и у цивилном одијелу.

Члан 22.

Полицајац у Установи носи и допунске дијелове униформе у случајевима прописаним овим правилником.

ГЛАВА III

УНИФОРМА ПОЛИЦАЈЦА У УСТАНОВИ

Члан 23.

(1) Униформа полицајца у Установи састоји се од зимске, љетне и интервентне униформе.

(2) Зимска униформа састоји се од: вјетровке, јакне са улошком, џемпера, кошуље дугих рукава, зимских панталона, рукавица, службеног опасача са футролама, каиша за панталоне, дубоких ципела (чизама), чарапа и капе – качкета.

(3) Љетна униформа састоји се од: јакне без улошка, кошуље кратких рукава, љетних панталона, службеног опасача са футролама, каиша за панталоне, плитких ципела, чарапа и капе – качкета.

(4) Изузетно од става 3. овог члана, у љетним мјесецима (јун, јул и август) љетна униформа састоји се од љетних панталона, поло-мајице, плитких ципела, службеног опасача са футролама, каиша за панталоне, чарапа и капе - качкета.

(5) Интервентна униформа састоји се од комбинеzona и сигурносног прслука - панцира.

(6) Поред дијелова униформе из ст. 1. до 5. овог члана, полицајцу у Установи се по потреби додјељују и дијелови посебне опреме у складу са прописом којим се уређују начин вршења службе обезбјеђења, наоружање и опрема, употреба ватреног оружја и других мјера принуде, означавање и опрема возила у казнено-поправним установама Републике Српске.

(7) Сви дијелови униформе су тамноплаве боје, осим опасача са футролама, каиша за панталоне, рукавица, дубоких ципела (чизама) и плитких ципела, који су црне боје.

ГЛАВА IV

ОБЛИК, КРОЈ, ДИЈЕЛОВИ И СИРОВИНСКИ САСТАВ УНИФОРМИ

Члан 24.

(1) Униформа полицајца у Установи је следећег облика и кроја:

1) вјетровка

(Вјетровка је равног кроја дужине до кољена, постављена тањом полиестерском поставом од 70 гр/м² и улошком на скидање постављеним поставом сендвич-кофлин тежине укупно 260 гр/м² до 280 гр/м² који је осигуран ретехом. Предњица је израђена из два дијела. У сатли је ушивена флуоресцентна трака од 3 мм. На горњем дијелу предњице нашивен је по један џеп ширине 160 мм, дужине 165 мм, прекривен патном, ширине 65 мм и дужине 165 мм, који се копча са по једним дрикером. У доњем дијелу предњице нашивен је по један џеп дужине 220 мм и ширине 200 мм, који је прекривен патном ширине 60 мм, дужине 205 мм, који се копча са по једним дрикером. Изнад патни ушивена је паспул трака ширине 3 мм, флуоресцентно плава. Испод џепова цијелом ширином нашивена је плава флуоресцентна трака ширине 20 мм. У висини струка је нашивена тунел трака ширине 20 мм за регулацију ширине струка помоћу гајтана који пролази кроз поставу [металне ринчице]. Леђа су израђена из три дијела: горњи дио - сатла, средњи и доњи дио леђа. Средњи и доњи дио леђа - на средњем дијелу леђа формиране су фалте са бочне стране. Испод сатла израђен је скривени џеп, који се затвара затварачем и на њему је смјештен штампани натпис: ПОЛИЦИЈА КПУ. Испод сатла и испод средњег дијела леђа ушивена је паспул флуоресцентна плава трака ширине 3 мм. На доњем дијелу леђа нашивена је флуоресцентна трака ширине 20 мм. Вјетровка је подвижена 25 мм, у бочним шавовима израђен је шлиц дужине 300 мм са затварачем, испод затварача нашивена је лајсна ширине 45 мм и дужине 300 мм. Рукави су равног комотног кроја, орукавље оштепано 2 мм. Дужина рукава је подвижена 25 мм, на крајевима рукава нашивена је флуоресцентна плава трака ширине 20 мм. Вјетровка се затвара [ливеним] затварачем са два клизача у боји тканине.

Затварач је покривен лајсном са обје стране, која је широка 70 мм, а затвара се са по шест дрикера који су отпорни на корозију. На дијелу предњице и леђа испод орукавља стављају се отвори за вентилацију, ринчице као на рукаву испод орукавља [четири комада]. У крагну је смјештена капуљача која се затвара са три чичка ширине 20 мм и дужине 70 мм. Капуљача је из три дијела, горњи дио капуљаче је од лица који је постављен танком пес-поставом, на крајевима је увучен гајтан који има ПВЦ завршетак. На постави је израђен један џеп на лијевој предњици који се затвара затварачем, а приступ је осигуран на отвору улошка. Сви шавови су ламинирани - заварени, као и остала мјеста да се обезбиједила водонепропусност.

Изнад десног џепа нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 50 мм и ширине 55 мм исте тканине са двије рупице оивичене металним дрикером размака 35 мм, на које се поставља службена значка. На лијевој рукаву је амблем Републике Српске, а на десном рукаву амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.

Изнад лијевог горњег џепа нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 80 мм и ширине 20 мм, на који се качи идентификациона трака истих димензија, опшивена златножутим везом, на којој је истим златножутим везом извезено прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи. На вјетровки се налазе нарамнице подесне за стављање еполета са ознакама звања.);

2) јакна са улошком (спитфајер)

(Јакна је израђена од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиестер, тефлон обраде, тежине 260 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Копча са металним патент-затварачем, има нарамнице на које се стављају еполете са ознакама звања. Јакна има синтетичку памучну крагну - ранфлу, која се у доњем дијелу завршава плетеном синтетичком памучном лајсном - ранфлом од истог материјала као и крагна. Рукави се завршавају плетеном синтетичком памучном лајсном - ранфлом. На предњицама су ушивена два коса паспул џепа. Задњи дио јакне састоји се од двије половине. Горња половина има два ушитка - фалде који иду од рамена до краја горње половине. Јакна је постављена лакшом вишеструком штепаном поставом на којој се налазе равни џепови са пластичним затварачем. Постав је причвршћен за јакну патент-пластичним затварачем подешеним за скидање поставе.

На предњој лијевој страни у висини груди нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 80 мм и ширине 20 мм, на који се качи идентификациона трака истих димензија, опшивена златножутим везом, на којој је истим златножутим везом извезено прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи.

На предњој десној страни у висини груди нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 50 мм и ширине 55 мм исте тканине са двије рупице оивичене металним дрикером размака 35 мм, на које се поставља службена значка. На лијевој рукаву је амблем Републике Српске, а на десном рукаву амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.);

3) зимске панталоне

(Зимске панталоне су израђене од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиестер, тежине 260 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Имају два косо ушивена џепа са паспулима напријед, а на лијевој страни испод џепа нашивен је нови џеп са двије фалде, дужине 220 мм и ширине 200 мм, који са унутрашње стране имају два чичка за затварање џепа. На десној страни задњице налази се један џеп са патном. Џеповаина је урађена од мјешавине памука и полиестера. Шлиц се напријед копча пластичним затварачем. Предњице панталона су са унутрашње стране ојачане вискозном поставом до испод кољена. Појас је ширине 40 мм са осам гајки, а на боковима су нашивени правоугаоници дужине 120 мм и ширине 20 мм, којим се може додатно скратити појас путем качења на пришивени чичак дужине 100 мм и ширине 20 мм. Ногавице завршавају са бортна траком нашивеном са унутрашње стране. На бортна траку

нашивене су гумене траке ширине 10 мм, које спречавају да се панталоне извлаче из чизама. Са вањске стране краја ногавица нашивени су регулатори за затезање ногавица. Панталоне су ојачане на кољенима и у сједалу.);

4) лјетне панталоне

(Лјетне панталоне израђене су од рипс-топ материјала састава 50% памук и 50% полиамид, тежине 195 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Имају два косо ушивена џепа са паспулима напријед на предњој страни, а на лијевој страни испод џепа нашивен је нови џеп са двије фалде дужине 220 мм и ширине 200 мм, који се копчају патном која се копча са два дугмета. Џеповаина је од мјешавине памук/полиестер. Шлиц се напријед копча пластичним затварачем. Предњице панталона су ојачане поставом до испод кољена, вискоза 100%, тежине 85 гр/м². Појас је ширине 40 мм са осам гајки, а на боковима су нашивени правоугаоници дужине 120 мм и ширине 20 мм, којим се може додатно скратити појас, гдје је пришивен чичак дужине 100 мм и ширине 20 мм. Ногавице се завршавају без бортна траке и ојачања на кољенима и сједалу.);

5) џемпер

(Џемпер је стандардног облика, на "О" изрез, са ојачањима на лактовима и раменима, са џепом на лијевој страни, израђен од материјала мјешавине вуна 60%, акрил 40%. Џемпер има нарамнице на које се стављају еполете са ознакама звања. Ојачања су од рипс-топ тканине састава 50% памук и 50% полиамид.

На предњој лијевој страни у висини груди нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 80 мм и ширине 20 мм, на који се качи идентификациона трака истих димензија, опшивена златножутим везом, на којој је истим златножутим везом извезено прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи.

На предњој десној страни у висини груди нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 50 мм и ширине 55 мм исте тканине, са двије рупице оивичене металним дрикером размака 35 мм, на које се поставља службена значка.

На лијевој рукаву је амблем Републике Српске, а на десном рукаву амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.);

6) кошуља дугих рукава

(Кошуља дугих рукава израђена је од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиамид, тежине 195 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Стандардног је облика и кроја. Рукави се завршавају манжетнама са по два дугмета и једном рупицом. Има нарамнице од исте тканине као и кошуља и израђене су тако да се на њих могу навући еполете са ознакама звања. На предњој страни налазе се два џепа са штепаном лајсном и патнама које су ојачане.

Изнад десног џепа нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 80 мм и ширине 20 мм, на који се качи идентификациона трака истих димензија, опшивена златножутим везом, на којој је истим златножутим везом извезено прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи,

Изнад лијевог џепа нашивено је платно у облику правоугаоника дужине 50 мм и ширине 55 мм исте тканине са двије рупице оивичене металним дрикером размака 35 мм, на које се поставља службена значка. Боја дугмади усклађена је са бојом тканине.

На лијевој рукаву је амблем Републике Српске, а на десном рукаву амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.);

7) кошуља кратких рукава - полигонка

(Кошуља кратких рукава - полигонка израђена је од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиамид, тежине 195 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Стандардног је облика и кроја. Има нарамнице од исте тканине као и кошуља и израђена је тако да се на њу могу навући еполете са ознакама звања. На предњој страни налазе се два џепа са штепаном лајсном и патнама које су ојачане.

Изнад десног џепа нашивен је чичак облика правоугаоника дужине 80 мм и ширине 20 мм, на који се качи иденти-

фикациона трака истих димензија, опшивена златножутим везом, на којој је истим златножутим везом извезено прво слово имена и пуно презиме полицајца у Установи.

Изнад лијевог цепа нашивено је платно у облику правоугаоника дужине 50 мм и ширине 55 мм исте тканине са двије рупице оивичене металним дрикером размака 35 мм, на које се поставља службена значка. Боја дугмади усклађена је са бојом тканине.

На лијевој рукаву је амблем Републике Српске, а на десној рукаву амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.);

8) поло-мајице - пике

(Поло-мајице - пике су стандардног изгледа и кроја са кратким рукавима израђене од материјала - памук 100%, тежине 180 гр/м² до 200 гр/м². На лијевој рукаву мајице је амблем Републике Српске, а на десној амблем: ПОЛИЦИЈА КПУ. Амблеми су израђени у жакарду и могу се скидати помоћу чичка.);

9) сукња

(Сукња је израђена од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиестер, тежине 195 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Стандардног је кроја, до висине кољена, са фалдом - преклопом на задњем дијелу. Копча се затварачем на задњем дијелу у средини шава. Постављена је поставом састава вискоза 100%, тежине 80 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%].);

10) службени опасач (кордура)

(Службени опасач [кордура] израђен је од полипропиленске гуртне, стандардне дужине, ширине 50 мм, дебљине 2,5 мм, ојачан на лијевој страни до половине дужине опасача истим материјалом. На опасачу се налазе метална копча [шнала] и футроле од истог материјала за одговарајући пиштољ, резервни оквир за муницију, лисице, футрола за батерију, футрола за РПУ, спреј за личну заштиту и двије покретне тајке са металним копчама за ношење додатне опреме.);

11) каиш за панталоне

(Каиш за панталоне израђен је од природне коже, дужине 1100 мм до 1300 мм, дебљине 2,5 мм и ширине 30 мм, а закопчава се шналом ширине 45 мм и дужине 70 мм, израђеном од матираног декапираног лима.);

12) дубоке ципеле - чизме

(Дубоке ципеле - чизме израђују се од природне говеђе хидрофобираних коже, дебљине 2 мм до 2,2 мм, црне боје постојаности, постављене спужвастом или меканом природном кожом и текстилом, гуменог каребоксилираног нитрилног ђона отпорног на уља, горива, киселине, температуре и проклизавања. Висина саре је до изнад глежња ноге. Копчају се пертлама.);

13) плитке ципеле

(Плитке ципеле израђују се од природне говеђе коже, црне боје постојаности, постављене меканом природном кожом и текстилом, гуменог каребоксилираног нитрилног ђона отпорног на уља, горива, киселине, температуре и проклизавања. Копчају се пертлама.);

14) капа - качкет

(Капа - качкет израђена је од рипс-топ материјала, састава 50% памук и 50% полиестер, тежине 260 гр/м², са дозвољеним одступањем [± 5%]. Састављена је из шест дијелова, чокејског кроја са полукружним штитником 70 мм и отвором на потиљку ширине 80 мм, који је повезан платненом траком - чичак, ширине 20 мм. Доњи руб капе је опшивен меком траком - знојницом. Са стране капе направљен је мањи кружни отвор за провјетравање - 2 · 2 ринчице. На капи је са предње стране полукружни амблем Републике Српске извезен у жакарду ткању.);

15) рукавице се израђују од мекане коже (јагњећа напа), са унутрашње стране постављене су трико поставом;

16) чарапе су стандардног модела - мушке до средине листовог ногу, од материјала мјешавина - памук 80% и полиамид 20%, а женске су хулахопке израђене од најлона боје коже, ојачане на пети и прстима и

17) комбинезон као дио интервентне униформе за специјалне намјене полицајца у Установи - посебне јединице израђен је од специјалних материјала усвојених као стандард за израду војне и полицијске униформе интервентних јединица.

(2) Јакна из става 1. тачка 2) овог члана, када се скине уложак, може се носити уз лјетну униформу.

(3) Комбинезон из става 1. тачка 17) овог члана додјељује се одређеном броју припадника службе обезбјеђења који су у саставу посебне јединице у оквиру Установе.

(4) Зимска униформа полицајке у Установи истог је изгледа као и униформа полицајца у Установи, с тим што је њихов крој подешен анатомској грађи жене и што су дугмад пришивена на лијевој страни.

(5) Лјетна униформа полицајке у Установи истог је изгледа као и униформа полицајца у Установи, с тим што је њихов крој подешен анатомској грађи жене и што су дугмад пришивена на лијевој страни.

(6) Изузетно од става 5. овог члана, у лјетним мјесецима (јун, јул и август) лјетна униформа полицајке у Установи састоји се од сукње, поло-мајице и капе - качкета.

ГЛАВА V

ДОПУНСКИ ДИЈЕЛОВИ УНИФОРМЕ

Члан 25.

(1) За вршење одређених послова и задатака у посебним условима полицајцу у Установи могу се додијелити допунски дијелови униформе.

(2) У допунске дијелове униформе полицајца у Установи спадају:

- 1) стражарска бунда,
- 2) гумене чизме,
- 3) радни комбинезон,
- 4) кишни мантил и
- 5) спортска опрема - кимоно.

(3) Допунски дијелови униформе и опреме користе се само за вријеме док полицајац у Установи врши одређене послове у посебним условима.

(4) Спортска опрема додјељује се приликом обављања практичне обуке из специјалног физичког образовања.

(5) Начин и вријеме коришћења ових дијелова униформе одређује руководиоца Установе на приједлог руководиоца службе обезбјеђења.

Члан 26.

Утврђени материјали за израду униформи и допунских дијелова униформе испуњавају услове у погледу врсте и сировинског састава основних материјала из члана 24. овог правилника.

Члан 27.

Униформа и допунски дијелови униформе израђују се по стандардним величинама и бројевима, а изузетно се могу израдити и по мјери.

ГЛАВА VI

РОКОВИ ТРАЈАЊА ДИЈЕЛОВА УНИФОРМЕ

Члан 28.

(1) Сваки дио униформе има свој употребни рок трајања, а рокови трајања појединих дијелова униформе рачунају се од дана задужења.

(2) Рокови трајања униформе и њених допунских дијелова приказани су у табели која се налази у Прилогу 3. овог правилника и чини његов саставни дио.

Члан 29.

Ако руководиоца Установе одлучи да је постојећа униформа с обзиром на степен дотрајалости функционална и

употребљива, може у посебним случајевима прописани рок трајања униформе продужити.

Члан 30.

(1) Замјена појединих дијелова униформе врши се по истеку рока трајања униформе прописаног овим правилником.

(2) Прије истека рока трајања појединих дијелова униформе замјена се врши само у случајевима оштећења или потпуног уништења које се није могло избјећи приликом обављања службених послова и задатака.

(3) Рјешење којим се одобрава замјена појединих дијелова униформе доноси руководиоца Установе на писмени приједлог руководиоца службе обезбјеђења.

Члан 31.

Полицајац у Установи који изгуби, отуђи или намјерно оштети дијелове униформе прије истека утврђеног рока трајања, сноси трошкове набавке нове униформе или њених дијелова, осим у случајевима из члана 30. став 2. овог правилника.

Члан 32.

Полицајац у Установи враћа униформу када му престане радни однос.

Члан 33.

Службени опасачи са футролама и допунски дијелови униформе из члана 25. став 2. овог правилника сматрају се инвентаром Установе и раздужују се у магацину након истека рока трајања или када престане потреба за њиховим коришћењем на одређеним пословима и задацима.

Члан 34.

Установе воде евиденцију о униформи сваког полицајца у Установи појединачно, и то по врсти, количини и рокови-ма трајања.

ГЛАВА VII

ВРИЈЕМЕ НОШЕЊА ЗИМСКЕ И ЉЕТНЕ УНИФОРМЕ

Члан 35.

(1) Зимска униформа носи се од 1. октобра до 30. априла, а љетна од 1. маја до 30. септембра.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, руководиоца Установе, у зависности од годишњег доба и климатских услова, може одредити и друго вријеме ношења униформе.

(3) У љетним мјесецима (јун, јул и август) руководиоца Установе, посебном наредбом, може одредити да се љетна униформа припадника мушког и женског пола носи у складу са чланом 23. став 4. и чланом 24. став 6. овог правилника.

(4) Полицајац у Установи носи униформу у радно вријеме, осим у случају околности из члана 21. став 2. овог правилника.

(5) По завршетку радног времена униформа, службени опасач са футролама и сви дијелови посебне опреме одлажу се у гардеробне ормаре које обезбјеђује Установа и које задужује сваки полицајац у Установи.

(6) Изузетно од става 4. овог члана, у вријеме ванредних догађања, руководиоца Установе може одредити да се униформа може у одређен број дана носити и ван радног времена.

(7) Службени опасач са футролама, гуменом палицом, средствима за везивање и спрејом за личну заштиту носи се приликом вршења службених послова и задатака.

(8) Приликом вршења посебних службених послова, уз писмену наредбу руководиоца Установе или лица које он овласти, на службеном опасачу са десне стране носе се пиштољ, резервни оквир са муницијом и друга посебна опрема.

Члан 36.

Полицајка у Установи за вријеме трудноће која је физички видљива послове и задатке обавља у цивилној одјећи.

Члан 37.

Полицајцу у Установи није дозвољено да мијења боју и крој појединих дијелова униформе и да комбинује ношење дијелова униформе и цивилног одијела.

ГЛАВА VIII

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 38.

(1) Полицајцу у Установи признаје се стручни испит за звање који је положио према раније важећим прописима.

(2) У року од три мјесеца од дана ступања на снагу овог правилника руководиоци установа ускладиће постојећа звања полицајаца у Установи која су им додијељена према раније важећим прописима са овим правилником.

Члан 39.

(1) Звања стечена унапређењем према раније важећим прописима признају се као звања утврђена овим правилником.

(2) Руководилац Установе, поступајући у складу са чланом 38. став 2. овог правилника, може:

1) полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто у служби обезбјеђења за које је предвиђена средња стручна спрема може се додијелити следеће звање:

1. полицајац - до пет година ефективног радног стажа,
2. полицајац I класе - од пет до десет година ефективног радног стажа,

3. старији полицајац - од десет до петнаест година ефективног радног стажа,

4. старији полицајац I класе - више од петнаест година ефективног радног стажа;

2) полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто у служби обезбјеђења за које је предвиђена виша стручна спрема може се додијелити следеће звање:

1. наредник - до пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми,

2. наредник I класе - више од пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми;

3) полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто у служби обезбјеђења за које је предвиђена висока стручна спрема може се додијелити следеће звање:

1. наредник I класе - до пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми и

2. начелник полиције - преко пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми.

Члан 40.

(1) Полицајцу у Установи може се додијелити одговарајуће звање у складу са стручном спремом радног мјеста на које је распоређен ако на дан ступања на снагу овог правилника испуњава услове:

1) у погледу ефективног радног стажа проведеног у Установи на пословима обезбјеђења или на истим или сличним пословима у другом државном органу,

2) у погледу стручне спреме која је Правилником предвиђена за радно мјесто на које је тренутно распоређен,

3) у погледу звања које је Правилником предвиђено за радно мјесто на које је тренутно распоређен,

4) да има положен одговарајући стручни испит за звање и

5) да није дисциплински кажњаван у посљедњих пет година.

(2) У зависности од дужине ефективног радног стажа, уз испуњење осталих услова предвиђених овим чланом, полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто

у служби обезбјеђења за које је предвиђена средња стручна спрема може се додијелити следеће звање:

- 1) полицајац - до пет година ефективног радног стажа,
- 2) полицајац I класе - од пет до десет година ефективног радног стажа,
- 3) старији полицајац - од десет до петнаест година ефективног радног стажа и
- 4) старији полицајац I класе - више од петнаест година ефективног радног стажа.

(3) У зависности од дужине ефективног радног стажа, уз испуњење осталих услова предвиђених овим чланом, полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто у служби обезбјеђења за које је предвиђена виша стручна спрема може се додијелити следеће звање:

- 1) наредник - до пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми и
- 2) наредник I класе - више од пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми.

(4) У зависности од дужине ефективног радног стажа, уз испуњење осталих услова предвиђених овим чланом, полицајцу у Установи који је распоређен на радно мјесто у служби обезбјеђења за које је предвиђена висока стручна спрема може се додијелити следеће звање:

- 1) наредник I класе - до пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми и
- 2) начелник полиције - више од пет година ефективног радног стажа у тој стручној спреми.

Члан 41.

Ознаке звања и посебне ознаке које носе полицајци у Установи по досадашњим прописима замијениће се ознакама звања и посебним ознакама полицајца у Установи прописаним овим правилником у року од три мјесеца од дана ступања на снагу овог правилника.

Члан 42.

Ступањем на снагу овог правилника престаје да важи Правилник о униформи и ознакама звања радника службе обезбјеђења у казнено-поправним установама Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 52/08).

Члан 43.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 08.030/020-1300/14
23. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Горана Златковић, с.р.

ПРИЛОГ 1.

_____ (назив КПУ)

ПРИЈЕДЛОГ ЗА УНАПРЕЂЕЊЕ У ЗВАЊЕ

ПОДАЦИ О ЗАПОСЛЕНОМ

1.	Презиме (име оца) и име	
2.	Датум и мјесто рођења	
3.	Степен стручне спреме	
4.	Ефективни радни стаж (година, мјесец, дан)	
5.	Датум пријема у Установу	
6.	Радни статус (приправник и сл.)	
7.	Датум када је положио стручни испит	

ПОДАЦИ О РАДНОМ МЈЕСТУ

1.	Назив радног мјеста	
2.	Датум распореда на радно мјесто	
3.	Систематизовано звање	

ПОДАЦИ О ЗВАЊУ

1.	Назив звања и датум стицања	
2.	Вријеме проведено у том звању	
3.	Преостало вријеме за унапређење	
4.	Вријеме које се не признаје за унапређење	

ПОДАЦИ О ОЦЈЕЊИВАЊУ, ДИСЦИПЛИНСКОЈ И КРИВИЧНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

1.	Оцјене рада у последњих пет година	
2.	Досадашње негативне оцјене (навести године)	
3.	Дисциплинско кажњавање у звању које има	
4.	Кривично кажњавање у звању које има	
5.	Да ли се води дисциплински или кривични поступак	

ПОДАЦИ О ОДСУСТВОВАЊУ СА ПОСЛА

1.	Одсуствовање са посла у последње двије године	
2.	Разлог одсуствовања (повреде на раду, болест и сл.)	

ПОСЕБНЕ НАПОМЕНЕ ОД ЗНАЧАЈА ЗА УНАПРЕЂЕЊЕ

--

РУКОВОДИЛАЦ
СЛУЖБЕ ОБЕЗБЈЕЂЕЊА

ПРИЛОГ 2.

ИЗГЛЕД ПОСЕБНЕ ОЗНАКЕ

ПРИЛОГ 3.

РОКОВИ ТРАЈАЊА ДИЈЕЛОВА УНИФОРМЕ

I - УНИФОРМА

Ред. број	Назив дијела униформе	Количина комада – пари	Рок трајања у мјесецима
1.	Вјетровка	1	36

2.	Јакна са улошком – спитфајер	1	24
3.	Зимске панталоне	2	12
4.	Љетне панталоне	2	12
5.	Џемпер	1	24
6.	Кошуља дугих рукава	2	12
7.	Кошуља кратких рукава	2	12
8.	Поло-мајица	2	12
9.	Сукња	2	12
10.	Службени опасач са футролама	1	36
11.	Каиш за панталоне	1	36
12.	Дубоке ципеле (чизме)	1	24
13.	Плитке ципеле	1	12

14.	Капа – качкет	1	12
15.	Рукавице	1	36
16.	Чарапе	4	12

II - ИНТЕРВЕНТНА УНИФОРМА

17.	Комбинезон	1	36
18.	Сигурносни прслук	1	неограничено

III - ДОПУНСКИ ДИЈЕЛОВИ УНИФОРМЕ

19.	Стражарска бунда	1	60
20.	Чизме – гумене	1	24
21.	Радни комбинезон	1	24
22.	Кишни мантил	1	36
23.	Спортска опрема – кимоно	1	36

828

ДОПУНА ЛИСТЕ

СТАЛНИХ СУДСКИХ ТУМАЧА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ, КОЈИ СУ ИМЕНОВАНИ
РЈЕШЕЊЕМ МИНИСТРА ПРАВДЕ, А У СКЛАДУ СА ПРАВИЛНИКОМ О СТАЛНИМ СУДСКИМ ТУМАЧИМА
("Службени гласник Републике Српске", бр. 115/05, 32/07 и 36/12)

Р. бр.	Име и презиме	Пребивалиште	Адреса	Број телефона	Језик
1.	Соња Шипка	Лакташи, Јакуповци	Николе Матавуља 6	065/320-391	енглески
2.	Ирена Сорак	Сребреница	Миливоја Мичића 6/8	065/948-236	енглески
3.	Андреа Слијепчевић	Козарска Дубица	Преображењска бб	065/494-384	енглески
4.	Огњен Благојевић	Добој	Цељска 22	065/611-838	енглески
5.	Данијела Симић	Бијељина	Душана Барањина 41	065/772-682	енглески
6.	Алма Пашић	Горажде	Алије Хоџића 30	061/399-517	енглески
7.	Радмила Кљачар	Пале	Светосавска 5	065/431-614	енглески
8.	Сања Куљанин	Источно Сарајево	Академика Петра Мандића 28	065/640-680	енглески
9.	Даниела Кнежевић Капетина	Источна Илиџа	Сарајевских солунаца 12	065/944-766	енглески
10.	Маида Цепић Хабибовић	Сански Мост	Насеље 17. ВКБ 11/8	061/780-950	њемачки
11.	Верица Амиџић	Бијељина	Проф. Бакајића 15	065/140-400	енглески
12.	Оливера Живковић	Илиџа	Хифзи Бјелавца 44	065/350-622	њемачки

Број: 08.020/704-31/14
25. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Горана Златковић, с.р.

829

На основу члана 23. став 8. и члана 107. став 2. тачка њ) Закона о шумама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 75/08 и 60/13) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар пољопривреде, шумарства и водопривреде доноси

ПРАВИЛНИК

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНИ ПРАВИЛНИКА О УСЛОВИМА И НАЧИНУ ПОЛАГАЊА СТРУЧНОГ ИСПИТА ЗА ОБАВЉАЊЕ ПОСЛОВА ИЗРАДЕ ОСНОВА, ЕЛАБОРАТА, ПРОЈЕКТА ЗА ШУМСКЕ КОМУНИКАЦИЈЕ, ИЗВОЂАЧКИХ ПРОЈЕКТА ГАЗДОВАЊА ШУМАМА (И ДОЗНАКА) И ПРОГРАМА КОРИШЋЕЊА ОСТАЛИХ ШУМСКИХ ПРОИЗВОДА

Члан 1.

У Правилнику о условима и начину полагања стручног испита за обављање послова израде основа, елабората, пројеката за шумске комуникације, извођачких пројеката газдовања шумама (и дознака) и програма коришћења осталих шумских производа ("Службени гласник Републике Српске", број 15/14) у члану 1. ријечи: "рјешења о положеном стручном испиту" замјењују се ријечима: "увјерења о положеном стручном испиту".

Члан 2.

У члану 4. послје ријечи: "шумарства" брише се ријечи: "са завршеним студијима првог циклуса, који траје четири године и чијим завршетком се стиче 240 ECTS бодова".

Члан 3.

У члану 9. у ставу 2. у тачки в) ријечи: "Владе Републике Српске" замјењују се ријечима: "Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде".

У ставу 5. ријечи: "предсједнику комисије, о којем предсједник комисије" замјењују се ријечима: "министру, о којем министар".

Члан 4.

У члану 21. у ставу 1. у тачки б) послје ријечи: "Херцеговина" брише се ријеч: "и" и додаје се тачка.

Тачка в) брише се.

У ставу 2. у тачки г) ријеч: "и" брише се и додаје се запета.

У тачки д) брише се тачка и додаје се ријеч: "и".

Послје тачке д) додаје се нова тачка њ), која гласи:

"ђ) Уредбом о стручном испиту за рад у управи Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 68/11 и 85/11)".

Члан 5.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 12.06-052-4472/14
19. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Др **Стево Мирјанић**, с.р.

830

Министар за просторно уређење, грађевинарство и екологију Републике Српске, на захтјев “Глобус” ДОО Бијељина, Дворови, за издавање лиценце за грађење објеката, а на основу члана 8. Закона о уређењу простора и грађењу (“Службени гласник Републике Српске”, број 40/13), члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12) и члана 17. Правилника о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу (“Службени гласник Републике Српске”, број 70/13), д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ИЗДАВАЊУ ЛИЦЕНЦЕ ЗА ГРАЂЕЊЕ ОБЈЕКТА**

Утврђује се да “Глобус” ДОО Бијељина, Дворови, испуњава услове за добијање лиценце за грађење, односно извођење радова на објектима за које грађевинску дозволу издаје орган јединице локалне самоуправе и то:

1. грађевинских радова на мањим објектима са стандардном конструкцијом бруто грађевинске површине до 1500 м² и укупне спратности до пет етажа.

Лиценца важи четири године од дана издавања, а провјера испуњености услова на основу којих је издата вршиће се у складу са Законом о уређењу простора и грађењу и Правилником о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу.

Ово рјешење објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 15.03-361-1063/13
23. децембра 2013. године
Бања Лука

Министар,
Сребренка Голић, с.р.

831

На основу члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10 и 121/12) и члана 55. став 3. Закона о библиотечкој дјелатности (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 52/01, 39/03 и 112/08), министар просвјете и културе д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О РАЗРЈЕШЕЊУ ЧЛАНОВА ПРИВРЕМЕНОГ УПРАВНОГ ОДБОРА ЈАВНЕ УСТАНОВЕ “НАРОДНА БИБЛИОТЕКА И МУЗЕЈСКА ЗБИРКА” ЗВОРНИК**

1. Разрјешавају се дужности чланови Привременог управног одбора Јавне установе “Народна библиотека и музејска збирка” Зворник у саставу:

- 1) Ненад Елековић,
- 2) Милорад Гутаљ,
- 3) Олга Андријевић.

2. Ово рјешење ступа на снагу сљедећег дана од дана објављивања у Службеном гласнику Републике Српске.

Број: 07.032/052-3014/13
24. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Горан Мутабиџа, с.р.

832

На основу члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09,

74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), члана 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 41/03) и члана 55. став 3. Закона о библиотечкој дјелатности (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 52/01, 39/03 и 112/08), министар просвјете и културе д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ИМЕНОВАЊУ ЧЛАНОВА УПРАВНОГ ОДБОРА ЈАВНЕ УСТАНОВЕ “НАРОДНА БИБЛИОТЕКА И МУЗЕЈСКА ЗБИРКА” ЗВОРНИК**

1. Именују се чланови Управног одбора Јавне установе “Народна библиотека и музејска збирка” Зворник, на мандатни период од четири године, у сљедећем саставу:

- 1) Ненад Елековић,
- 2) Станислав Томић и
- 3) Милорад Гутаљ.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 07.032/052-1940/14-1
24. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Горан Мутабиџа, с.р.

833

На основу члана 17. став 2. Закона о рударству (“Службени гласник Републике Српске”, број 59/12), а у вези са чланом 12. став 3. Правилника о условима, начину и програму полагања стручног испита у области рударства (“Службени гласник Републике Српске”, број 14/13) и члана 82. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), министар индустрије, енергетике и рударства д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ДОПУНИ РЈЕШЕЊА О УТВРЂИВАЊУ ЛИСТЕ ИСПИТИВАЧА ЗА ПОЛАГАЊЕ СТРУЧНОГ ИСПИТА ЗА ОБАВЉАЊЕ ПОСЛОВА ТЕХНИЧКОГ РУКОВОЂЕЊА У ОБЛАСТИ РУДАРСТВА**

1. У Рјешењу о утврђивању Листе испитивача за полагање стручног испита за обављање послова техничког руковођења у области рударства, број: 05.07/153-203/13, од 25.03.2013. године (“Службени гласник Републике Српске”, број 28/13), у тачки 1. иза алинеје 22. додаје се нова алинеја 23, која гласи:

“- Зоран Томашевић, дипл. инж. електротехнике.”.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 05.07/153-203-1/14
10. јуна 2014. године
Бања Лука

Министар,
Др Жељко Ковачевић, с.р.

Републичка управа за геодетске и имовинско-правне послове

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е**О ПОТВРЂИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ ДЕРВЕНТА 2, ОПШТИНА ДЕРВЕНТА**

1. Потврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, и то за

катастарске парцеле бр.: 2147/1 и 2147/2, укупне површине 3373 м², основан у складу са Законом о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, за катастарске парцеле наведене у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Дервента 2, општина Дервента, и то за катастарске парцеле бр.: 2147/1 и 2147/2, уписане у посједовни лист број 2344 к.о. Дервента 2, општина Дервента.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 21.04/951-40/14
22. априла 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ПОТВРЂИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ КАЛЕНДЕРОВЦИ, ОПШТИНА ДЕРВЕНТА

1. Потврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Календеровци, општина Дервента, и то за катастарске парцеле бр.: 348/2, 349/2 и 659/2, укупне површине 3866 м², основан у складу са Законом о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Календеровци, општина Дервента, за катастарске парцеле наведене у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Календеровци, општина Дервента, и то за катастарске парцеле бр.: 348/2, 349/2 и 659/2, уписане у посједовни лист број 463 к.о. Календеровци, општина Дервента.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 21.04/951-51/14
22. априла 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ПОТВРЂИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ ДЕРВЕНТА 2, ОПШТИНА ДЕРВЕНТА

1. Потврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, и то за катастарске парцеле бр.: 410, 411 и 412, укупне површине 1804 м², основан у складу са Законом о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента,

за катастарске парцеле наведене у тачки 1. овог рјешења, ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Дервента 2, општина Дервента, и то за катастарске парцеле бр.: 410 и 412, уписане у посједовни лист број 2415 к.о. Дервента 2, и за парцелу број 411, уписану у посједовни лист број 643 к.о. Дервента, општина Дервента.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 21.04/951-152/14
22. априла 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ОСНИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ ДЕРВЕНТА 2, ОПШТИНА ДЕРВЕНТА

1. Утврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, и то за катастарску парцелу број: 195/1, укупне површине 16089 м², основан у складу са Законом о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, за катастарску парцелу наведену у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Дервента 2, општина Дервента, и то за катастарску парцелу број: 195/1, уписану у посједовни лист број 280 к.о. Дервента 2, општина Дервента.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 21.04/951-567/14
5. јуна 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ПОТВРЂИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ КАРАЋ, ОПШТИНА ПРЊАВОР

1. Потврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Караћ, општина Прњавор, и то за катастарску парцелу број: 630/7, укупне површине 579 м², основан у складу са Законом о премјери и катастру Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Караћ, општина Прњавор, за катастарску парцелу наведену у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Караћ, општина Прњавор, и то за катастарску парцелу број: 630/7, уписану у посједовни лист број 448, као и земљишна књига, и то за парцелу број: 91/197, уписану у зк. ул. број: 223 к.о. Караћ, општина Прњавор.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 21.04/951-154/14
5. јуна 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ОСНИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ ЈАКУПОВЦИ, ОПШТИНА ЛАКТАШИ

1. Утврђује се да је катастар непокретности, за дио катастарске општине Јакуповци, општина Лакташи, и то за катастарске парцеле број: 139/2, 139/3, 139/6, 139/7, 160/2 и 160/21, укупне површине 3691 м², основан у складу са Законом о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Јакуповци, општина Лакташи, за катастарске парцеле наведене у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Јакуповци, општина Лакташи, и то за катастарске парцеле бр. 139/2, 139/3, 139/6, 139/7, 160/2 и 160/21, уписане у посједовни лист број 358/5 к.о. Јакуповци, општина Лакташи; те земљишна књига за парцеле бр. 507/4, 507/5, 507/8, 507/9, 502/4 и 504/3, уписане у зк. ул. бр. 53 к.о. Јакуповци, општина Лакташи.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 21.04/951-155/14
16. маја 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ПОТВРЂИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ ПРИЈЕБЉЕЗИ, ОПШТИНА СРБАЦ

1. Потврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Пријебљеши, општина Србац, и то за катастарске парцеле бр.: 125 и 128, укупне површине 16978 м², основан у складу са Законом о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Пријебљеши, општина Србац, за катастарске парцеле наведене у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар земљишта у к.о. Пријебљеши, општина Србац, и то за катастарске парцеле бр.: 125 и 128, уписане у посједовни лист број 371, као и земљишна књига за парцеле бр.: 26/1, 26/2 и 27, уписане у зк. ул. бр. 89 к.о. Пријебљеши, општина Србац.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана

од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 21.04/951-1239/13
16. маја 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

На основу члана 86. став 2. Закона о републичкој управи (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) и члана 115. став 1. Закона о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12), директор Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове Републике Српске доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ОСНИВАЊУ КАТАСТРА НЕПОКРЕТНОСТИ ЗА ДИО КАТАСТАРСКЕ ОПШТИНЕ МРКОЊИЋ ГРАД 2, ОПШТИНА МРКОЊИЋ ГРАД

1. Утврђује се да је катастар непокретности за дио катастарске општине Мркоњић Град 2, општина Мркоњић Град, и то за катастарску парцелу број: 1427/1, укупне површине 708 м², основан у складу са Законом о премјеру и катастру Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/12).

2. Даном ступања на снагу катастра непокретности за дио катастарске општине Мркоњић Град 2, општина Мркоњић Град за катастарску парцелу наведену у тачки 1. овог рјешења ставља се ван снаге и престаје да важи катастар непокретности основан у складу са Законом о премјеру и катастру непокретности (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 34/06, 110/08 и 15/10) у к.о. Мркоњић Град 2, општина Мркоњић Град, и то за катастарску парцелу број: 1427/1, уписану у лист непокретности број: 1548 к.о. Мркоњић Град 2, општина Мркоњић Град.

3. Катастар непокретности за непокретности поближе описане у тачки 1. овог рјешења ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 21.04/951-992/13
22. априла 2014. године
Бања Лука

В.д. директора,
Милош Комљеновић, с.р.

Регулаторна комисија за енергетику Републике Српске

На основу одредби члана 67. став 1. Закона о електричној енергији (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 8/08, 34/09, 92/09 и 1/11), члана 190. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 13/02 и 50/10), члана 10. став 1. тачка 6. Статута Регулаторне комисије за енергетику Републике Српске - Пречишћени текст (“Службени гласник Републике Српске”, број 6/10), члана 33. став 1. тачка г) и члана 43. став 1. Пословника о раду Регулаторне комисије за енергетику Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 59/10) и члана 21. став 1. Правилника о издавању дозвола (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 39/10 и 65/13), одлучујући по Захтјеву за издавање дозволе за изградњу вјетроелектране “Трусина”, подносиоца “Еол први” д.о.о. Невесиње, Регулаторна комисија за енергетику Републике Српске, на 85. редовној сједници, одржаној 05.06.2014. године, у Требињу, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗДАВАЊУ ДОЗВОЛЕ ЗА ИЗГРАДЊУ ВЈЕТРОЕЛЕКТРАНЕ “ТРУСИНА”

1. Усваја се Захтјев подносиоца “Еол први” д.о.о. Невесиње за издавање дозволе за изградњу вјетроелектране “Трусина”.

2. Дозвола за изградњу издаје се на период важења од двије године, рачунајући од 05.06.2014. године.

3. Дозвола за изградњу престаје да важи ако до 19.10.2014. године подносилац Захтјева не изврши продужење рока за изградњу вјетроелектране "Трусина", дефинисаног Уговором о концесији за изградњу и коришћење парка вјетрењача "Трусина", општина Невесиње.

4. Саставни дио овог рјешења чини Дозвола за изградњу вјетроелектране "Трусина" и Услови дозволе за изградњу, регистарски број: 01-68-04-1/52/14.

5. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења и објављује се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Образложење

Привредно друштво "Еол први" д.о.о. Невесиње (у даљем тексту: подносилац захтјева) поднијело је 11.02.2014. године Регулаторној комисији за енергетику Републике Српске (у даљем тексту: Регулаторна комисија) Захтјев за издавање дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина", инсталисане снаге 51 MW. Захтјев је поднесен на попуњеном обрасцу са праћењем документацијом и доказима, те заведен на протоколу Регулаторне комисије 11.02.2014. године, под бројем: 01-68-1/14.

У поступку обраде поднесеног захтјева, у погледу његове комплетности, утврђено је да поднесени захтјев садржи одређене недостатке, па је у складу са чланом 13. став 1. Правилника о издавању дозвола (у даљем тексту: Правилник) од подносиоца захтјева затражено да отклони уочене недостатке и допуни Захтјев у одређеном року. Након што је подносилац захтјева доставио тражену документацију, Регулаторна комисија је 14.04.2014. године обавијестила подносиоца о комплетности Захтјева и објавила обавјештење за јавност на својој интернет страници, огласној табли и у дневним новинама "Глас Српске" о поднесеном захтјеву, одредивши рок за достављање коментара јавности и подношење захтјева за стицање статуса умјешача. У остављеном року до 21.04.2014. године није било достављених коментара на поднесени захтјев, нити је било достављених захтјева за стицање статуса умјешача.

На основу члана 17. Правилника, Регулаторна комисија је на 83. редовној сједници, одржаној 23.04.2014. године, утврдила Нацрт дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина" и донијела закључак да се у поступку јавног разматрања нацрта ове дозволе одржи општа расправа у Невесињу 08.05.2014. године, у просторијама Скупштине општине Невесиње, ради разматрања услова Дозволе и прибављања коментара, како подносиоца, тако и јавности на нацрт дозволе. Закључком је такође одређено да се коментари на нацрт дозволе могу доставити и у писаној форми до 09.05.2014. године. Општој расправи су поред представника Регулаторне комисије присуствовали представници Општине Невесиње. На општој расправи је разматран нацрт дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина". У остављеном року за достављање коментара у писаној форми од Општине Невесиње су достављени коментари на нацрт дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина". Коментари Општине Невесиње односили су се на захтјев за додатно прецизирање концепцијске изведбе вјетроелектране "Трусина" у смислу да се у самој дозволи евидентира да ће се овај објекат састојати из више производних постројења, а у циљу задовољења услова за остваривање права на обавезан откуп по гарантованој откупној цијени, као и да је евидентно да се објекат неће моћи изградити у року предвиђеном у уговору о концесији, да су код надлежне институције захтијевали продужење овог рока, те да се са издавањем дозволе за изградњу сачека до коначног дефинисања тог рока. С обзиром да је Захтјев за издавање дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина" поднијет за објекат од 51 MW, те да је доказна документација поднијета уз захтјев за издавање дозволе за изградњу, односно други акти попут студије утицаја на животну средину, акти око прикључења на електроенергетску мрежу, локацијски услови, па и одобрење за грађење и сл., издата за објекат вјетроелектране "Трусина" од 51 MW, предложено је да се ова дозвола изда за објекат снаге од 51 MW. Такође, у складу са чланом 21. став 1. Правилника Регулаторна комисија има обавезу да најкасније у року од 60 дана од дана када је

утврђена комплетност поднијетог захтјева одлучи о поднесеном захтјеву, те је предложено да се дозвола за изградњу вјетроелектране "Трусина" изда на период важења од двије године, уз услов да корисник дозволе до 19.10.2014. године достави доказ да је продужио рок изградње вјетроелектране "Трусина" дефинисан Уговором о концесији за изградњу и коришћење парка вјетрењача "Трусина", општина Невесиње. У противном, дозвола за изградњу престаје да важи.

Након одржане опште расправе, приједлог дозволе са извјештајем са опште расправе и ставовима по питању коментара на нацрт дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина" достављен је подносиоцу захтјева 28.05.2014. године и остављен му је рок до 03.06.2014. године за достављање коментара на ове акте. У остављеном року подносилац захтјева је доставио коментаре на приједлог дозволе којим се изражава сагласност са условима дозволе, с тим да предлаже да се у табели опшних, техничких и енергетских података умјесто податка од 115,50 GWh за планирану просјечну годишњу производњу, унесе податак од 160 GWh, те да се упише нова електронска адреса у подацима о кориснику Дозволе. Подносилац захтјева је навео да је на бази нове студије о економској оправданости дошло до процјене будуће производње од 160 GWh. Имајући у виду чињеницу да Регулаторна комисија не располаже наведеном документацијом, није било могуће прихватити захтјев подносиоца за измјену податка за планирану просјечну годишњу производњу. Прихваћен је захтјев подносиоца да се измјени електронска адреса корисника Дозволе.

Регулаторна комисија је на 85. редовној сједници, одржаној 05.06.2014. године, размотрила приједлог дозволе, те усвојила захтјев за издавање дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина" и донијела Рјешење као у диспозитиву.

На основу одредбе члана 6. став 1. в) Правилника, оцијењено је да је потребно дозволу за изградњу вјетроелектране "Трусина" издати на период важења од двије године. Међутим, дозвола за изградњу престаје да важи ако до 19.10.2014. године подносилац захтјева не изврши продужење рока за изградњу вјетроелектране "Трусина", који је дефинисан постојећим Уговором о концесији за изградњу и коришћење парка вјетрењача "Трусина", општина Невесиње.

Уколико се Уговор о концесији измјени по другим основима, Дозволу за изградњу је потребно усагласити са тим измјенама.

На основу изложеног, одлучено је као у т. 1, 2, 3. и 4. диспозитива овог рјешења.

Тачка 5. диспозитива овог рјешења заснива се на одредби члана 20. став 3. Закона о енергетици и члану 21. став 5. Правилника.

Правна поука

Ово рјешење је коначно. Против овог рјешења може се покренути управни спор подношењем тужбе Окружном суду у Требињу у року од 30 дана од дана пријема овог рјешења.

Број: 01-68-14/14/P-85-167
5. јуна 2014. године
Требиње

Предсједник,
Миленко Чокорило, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број АП 4209/10, рјешавајући апелацију ММ-ИНИНГ д.о.о. Мостар, на основу члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 59 став 2 алинеја 2 и члана 61 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Валерија Галић, предсједница,
- Tudor Pantiru, потпредсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Маро Тадић, судија,
- Constance Grewe, судија,

- Мирсад Ђеман, судија,
- Маргарита Цаца-Николовска, судија и
- Златко М. Кнежевић, судија,
на сједници одржаној 28. марта 2014. године, донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Усваја се апелација ММ-ИНИНГ д.о.о. Мостар.

Утврђује се повреда члана II(3e) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Укида се Пресуда Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине број 58 0 Пс 029010 09 Рев од 6. јула 2010. године, Пресуда Кантоналног суда у Мостару број 58 0 Пс 029010 09 Пж од 18. августа 2009. године и Пресуда Општинског суда у Мостару број 58 0 Пс 029010 07 Пс од 4. новембра 2008. године.

Предмет се враћа Општинском суду у Мостару, који је дужан да по хитном поступку донесе нову одлуку у складу са чланом II(3e) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Општинском суду у Мостару да, у складу са чланом 74 став 5 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине, у року од три мјесеца од дана достављања ове одлуке обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и у “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. ММ-ИНИНГ д.о.о. Мостар (у даљем тексту: апелант), кога заступа Никица Гржић, адвокат из Сарајева, поднио је 28. септембра 2010. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Врховни суд) број 58 0 Пс 029010 09 Рев од 6. јула 2010. године, Пресуде Кантоналног суда у Мостару (у даљем тексту: Кантонални суд) број 58 0 Пс 029010 09 Пж од 18. августа 2009. године и Пресуде Општинског суда у Мостару (у даљем тексту: Општински суд) број 58 0 Пс 029010 07 Пс од 4. новембра 2008. године. Апелант је 4. октобра 2012. године допунио апелацију.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда, од Врховног суда, Кантоналног суда, Општинског суда и Западнохерцеговачког кантона - Широки Бријег, којег заступа Кантонално правобранилаштво Широки Бријег (у даљем тексту: тужени), затражено је 21. јануара 2013. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Врховни суд, Кантонални суд и Општински суд су доставили одговоре на апелацију 24, 28. и 29. јануара 2013. године. Тужени је доставио одговор на апелацију 28. јануара 2013. године.

4. На основу члана 26 став 2 Правила Уставног суда, одговори Врховног суда, Кантоналног суда, Општинског суда и туженог су достављени апелантовом пуномоћнику 29. и 31. јануара 2013. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

6. Пресудом Општинског суда број 58 0 Пс 029010 07 Пс од 4. новембра 2008. године, која је потврђена Пресудом Кантоналног суда број 58 0 Пс 029010 09 Пж од 18. августа 2009. године, одбијен је апелантов тужбени захтјев којим је тражио да му тужени на име накнаде штете исплати износ од 1,571.856,00 КМ са каматама у смислу Закона о висини стопе затезне камате, почев од 28. фебруара 2005. године па до исплате, те износ од 17.095,00 КМ на име трошкова извршења са каматама у смислу члана 1 Закона о висини стопе затезне камате, почев од 7. марта 2005. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка, све у року од 30 дана од дана правоћности пресуде под пријетњом принудног извршења. Апелант је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.472,27 КМ, а све у року од 30 дана под пријетњом извршења.

7. Из образложења првостепене пресуде произилази да је апелант у тужби коју је поднио Општинском суду 10. јула 2006. године навео да је 3. марта 2005. године Општинском суду у Широком Бријегу поднио приједлог за извршење против фирме “Кобасо” д.о.о. Посушје (у даљем тексту: извршеник) ради наплате новчаног

потраживања у износу од 1,571.856,00 КМ. Навео је да је 7. марта 2005. године Општински суд у Широком Бријегу донио Рјешење о извршењу број ИП-32/05, а на основу вјеродостојне исправе у смислу одредаба из члана 29 Закона о извршном поступку (у даљем тексту: ЗИП). Апелант је истакао да се, у складу са одредбом члана 40 став 6 ЗИП-а, рјешење о извршењу донесено на основу мјенице и чека доставља банкама одмах по доношењу ради пљенидбе средстава на рачуну извршеника. Навео је да је у приједлогу за извршење тражио првенствено пљенидбу новчаних средстава на трансакцијским рачунима извршеника код UniCredit Загребачке банке д.д. Мостар и Нуро Алре Адриа Банк д.д. Мостар, а за случај да наведене банке не могу да спроведу извршење због недостатка средстава на рачуну дужника предложено је извршење пљенидбом и проценом покретних ствари робе и опреме извршеника у његовим пословним просторима, те у случају да се и у овом дијелу извршење не може спровести, да се спроведи забилежбом рјешења о извршењу на непокретностима означеним у рјешењу о извршењу. На Рјешење о извршењу број ИП-32/05 у законском року није било приговора извршеника, те је оно у складу са одредбама члана 13 ЗИП-а постало правоћно.

8. Даље је апелант у тужби навео да је, у складу са одредбама члана 5 став 1 ЗИП-а, суд у поступку извршења дужан да поступа хитно, али да у конкретном случају Општински суд у Широком Бријегу није поступио по наведеној одредби ЗИП-а, него је тек 19. јануара 2006. године доставио рјешење о извршењу на спровођење UniCredit Загребачкој банци Мостар. Апелант је истакао да је код уредујућег судије у неколико наврата ургирао да хитно поступа и достави рјешење о извршењу на спровођење банкама. Међутим, дужник је, захваљујући наведеном понашању суда, након доношења рјешења о извршењу предузео све радње како би онемогућио спровођење извршења, те је почео износити и отуђивати робу из пословних простора на којој је требало да буде спроведено извршење, и то на противзаконит начин, не полагајући вриједност робе на трансакцијске рачуне. Такође је након доношења наведеног рјешења испразнио, односно пребацио средства са трансакцијских рачуна предузећа тако да на њима нема средстава на којима се може спровести извршење. Пошто суд није покушао да заштитити апелантову имовину и да онемогућит извршења да отуђи имовину и средства која су била предмет извршења, апелант је поднио захтјев Пореској управи Љубушки за пописивање робе и опреме извршеника, те је 17. јуна 2005. године сачињен записник о инспекцијском надзору код пореског обвезника “Кобасо” д.о.о. Посушје, гдје је утврђен мањак робе у вриједности од 1,092.616,83 КМ.

9. Стога је, према апелантовом мишљењу, противзаконитим поступањем суда, а кога финансира тужени, апеланту причињена штета на начин да му је онемогућено благовремено спровођење извршења у износу који је наведен у рјешењу о извршењу и који представља штету коју је апелант претрпио незаконитим поступањем Општинског суда у Широком Бријегу. Стога је апелант предложио да суд на основу одредбе члана 172 став 1 Закона о облигационим односима (у даљем тексту: ЗОО) донесе пресуду којом ће обавезати туженог да апеланту исплати износ од 1,571.856,00 КМ са каматама у смислу члана 1 Закона о висини стопе затезне камате почев од 28. фебруара 2005. године до исплате на име главног дуга, те износа од 17.095,00 КМ на име трошкова извршења са законским затезним каматама почев од 7. марта 2005. године до исплате уз накнаду трошкова парничног поступка, а све у року од 30 дана по правоћности пресуде и под пријетњом принудног извршења.

10. Поступајући по приједлогу Општинског суда у Широком Бријегу од 12. октобра 2006. године за делегацију другог суда, Врховни суд је рјешењем од 7. новембра 2006. године одредио да у предметној правној ствари поступа Општински суд као стварно надлежан.

11. Истакнуто је да је тужени у свом поднеску од 18. фебруара 2008. године истакао да на страни суда нема битних повреда поступка ни материјалног права због чега би на апелантовој страни наступила било каква штета. Наведено, оцјењујући односе апеланта и извршеника у смислу купопродаје непокретности прије извршног поступка, а након индосирања мјенице и у току извршног поступка непокретности означене као к.ч. бр. 2962/1 к.о. Посушје за купопродајну цијену у износу од 90.610,00 КМ, који уговор је закључен 25. фебруара 2005. године, а овијерен 18. априла 2005. године, што, према мишљењу туженог, представља сумњу да је у питању фиктиван правни посао, као што је фиктиван комплетан однос свих учесника у том послу везано за издавање мјенице, пренос и само извршење. Истакнуто је да из инспекцијског налаза Пореске управе Љубушки од 17. јуна 2005. године којим је вршена анализа пословања извршеника за 2003, 2004. и 2005. годину произилази да су мјенице издате без покрића и да се не види основ њиховог издавања. Такође, из самог записника од 17. јуна 2005. године јасно је да тих средстава није било ни на 31. децембар 2004. године на рачунима, као и да исплата купопродајне цијене по уговору о купопродаји непокретности није евидентирана на рачуну.

12. Даље, тужени је навео да по мјеничном праву мјеница је одвојена, али не мора бити, од правног основа, односно посла

kojim се обезбјеђује или плаћа, а што вриједи за учеснике у погледу мјеничних права и обавеза који су наведени на самој мјеници или гласе на доносиоца. Стога, пошто се тужба односи на накнаду штете од туженог која нема никакве везе с правима и обавезом из предметних мјеница, а требало би да буде одговоран за накнаду штете по основу одговорности за трећа лица, онда се морају утврдити правни основ потраживања, обим и висина штете. Сходно начелима накнаде штете, пресуђење у апелантову корист без обзира на принцип кривице, а без правног основа, настанак штете би представљао стјизање без основа о чему суд треба да pazi по службеној дужности. Тужени је навео да, оцјенујући да мјеница није била средство плаћања, нити обезбјеђење плаћања, да је издана без покрића на ремитенци који ју је пренио на апеланта који покреће извршни поступак и који купује, а не плаћа ствари извршеника, иде у прилог томе да је предметни посао фиктиван и да прикрива неки други правни посао којим странке рјешавају неке своје ствари противне закону. О наведеном јасно говори чињеница да сам апелант као тражилац извршења ојверава купопродајни уговор у суду 18. априла 2005. године, и то са директором извршеника који је разријешен те дужности 28. фебруара 2005. године.

13. Тужени је, такође, истакао да је апелант навео да је суд рјешење о извршењу доставио банци тек 19. јануара 2006. године, чиме је њему нанесена штета, јер тада на рачуну није било средстава. Међутим, према мишљењу туженог, такве апелантове тврдње су неистините, будући да је апелант био ималац наведених мјеница које доспијевају по виђењу са клаузулом без протеста, а које се по закону морају поднијети на плаћање у року од једне године од дана издавања, а апелант је те мјенице поднио 31. децембра 2004. године на плаћање, а издана су 1. јула 2004. године. Међутим, тужени је навео да те мјенице нису плаћене, јер на рачуну трасанта, који је уједно и трасаг, није било средстава, па након покретања извршења на рачунима на којима нема средстава тражилац извршења-апелант мијења предмет извршења, те тражи извршење на непокретностима умјесто пљенидбе средстава на рачуну, а које у току поступка купује због чега је нелогична захтијевана штета због радњи суда.

14. Општински суд наводи да је увидом у спис предмета Општинског суда у Широком Бријегу број ИП-154/05, ранији број ИП-32/05, утврђено да је апелант као тражилац извршења 7. марта 2005. године поднио приједлог за извршење против извршеника, а ради наплате новчаног потраживања у износу од 1.571.856,00 КМ а на основу вјеродостојних исправа наведених у приједлогу којим је предложио суду да донесе рјешење о извршењу пљенидбом на новчаним средствима на трансакцијским рачунима дужника-извршеника који се воде код UniCredit Загребачке банке д.д. Мостар - Подружница Посушје. За случај да се на наведени начин не може у цијелости спровести извршење због недостатка средстава на свим рачунима дужника, апелант је предложио да се извршење до намирења тражбине спроведе и пљенидбом и проценом извршеникових покретнина, свих врста робе и опреме које се нађу на његовом посједу у његовим привредним објектима, робној кући "Kobaso" у Посушју, Мелкуша б.б., супермаркету "Fenix", те пословним и свим другим објектима на његовом посједу, продајом тих ствари и намирењем апеланта из износа добијених продајом. За случај да се по свим наведеним основима тражилац извршења-апелант не може намирити у цијелости, апелант је предложио да се извршење спроведе забиљежбом рјешења о извршењу на непокретностима означеним као к.ч. бр. 2962/1, зв. Вртлине, површине 1.394 м², уписана у посједовном листу рб. 325 к.о. Посушје, те на непокретности-објекту робна кућа "Kobaso", изграђеном на к.ч. бр. 2962/2, зв. Вртлине, површине 224 м², и на к.ч. бр. 2962/3, зв. Вртлине, површине 1.424 м², обје уписане у зк. ул. слово "P" нар. бр. 24/97, све к.о. Посушје. Истакнуто је да је по наведеном приједлогу за извршење Општински суд у Широком Бријегу донио Рјешење о извршењу број ИП-32/05 од 7. марта 2005. године.

15. Даље је наведено да је Општински суд у Широком Бријегу 16. марта 2005. године примио апелантов поднесак у коме је навео да је Рјешење о извршењу број ИП-32/05 постало правоснажно због чега су се стекли услови за његово спровођење, те будући да је апелантово потраживање 1.571.856,00 КМ, а извршеник та средства нема на својим трансакцијским рачунима, апелант је предложио да се извршење спроведе на цјелокупној имовини извршеника. Уз наведени поднесак апелант је суду доставио службени попис опреме од 31. децембра 2004. године, који је сачинила ревизорска кућа "Ревива" д.о.о. Љубушки, доказ о својини извршеника на непокретности означеној као к.ч. бр. 2962/1. Навео је да попис робе извршеника не може доставити због дневних промјена услед чега је нужно да суд изиђе на лице мјеста, изврши попис, процјену и пљенидбу затечене робе у објектима наведеним у приједлогу.

16. Истакнуто је да је апелант, такође, предложио да се рјешење о извршењу достави на извршење банкама наведеним у приједлогу ради преноса затечених средстава на трансакцијским рачунима извршеника и блокаде тих рачуна на апелантов рачун а све до коначног намирења дуга. Апелант је, такође, навео да има сазнање да свакодневно на рачуне извршеника пристижу одређе-

на средства, јер они имају потраживања од својих купаца, па се може очекивати да ће и та средства пристизати на рачуне банака. Општински суд у Широком Бријегу је 21. марта 2005. године примио приговор на Рјешење број ИП-32/05 од 7. марта 2005. године због невјеродостојности мјенице и протестне исправе који је поднио пуномоћник извршеника В.М. Апелант је 24. марта 2005. године суду предао одговор на наведени приговор, те је Општински суд у Широком Бријегу 29. марта 2005. године донио Рјешење број ИП-32/05 којим је наведени приговор одбачен као недопуштен. На наведено рјешење је поднесена жалба 11. априла 2005. године, а апелант је доставио суду одговор на жалбу 4. априла 2005. године.

17. Општински суд у Широком Бријегу је 27. априла 2005. године донио рјешење којим се одлаже спровођење предметног извршења до окончања парничног поступка који се води пред тим судом под бројем Пс-46/05 по тужби тужилаца О.К., А.К. против апеланта, Г.Б. и И.Ј. ради поништења вјеродостојности мјеница и протестних исправа. Против наведеног рјешења апелант је поднио жалбу Кантоналном суду у Широком Бријегу који је Рјешењем број Пж-36/05 од 13. јула 2005. године уважио апелантову жалбу, првостепено рјешење укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

18. Даље је наведено је Општински суд у Широком Бријегу 19. јануара 2006. године донио закључак број ИП-154/05 којим се подносиоци приговора, трећа лица О.К. и А.К. упућују да своја права наведена у приговору остварују у парници. Истог дана Општински суд у Широком Бријегу је UniCredit Загребачкој банци д.д. Мостар доставио Рјешење о извршењу број ИП-32/05 од 7. марта 2005. године на спровођење. Наведена банка је 6. фебруара 2006. године суду доставила допис којим га извјештава да је дјелимично извршила наведено рјешење до висине салда извршеника у укупном износу од 23,58 КМ 2. фебруара 2006. године, да је блокирала његов рачун, те проследила рјешење Нуро Alpe Adria банци д.д. Мостар, која је наведена као слџеда банка код које извршеник води своја средства. У прилогу дописа банка је суду доставила испис промјена по рачуну за период од 7. фебруара 2005. године до 7. марта 2005. године. Апелант је 15. фебруара 2006. године предао Општинском суду у Широком Бријегу поднесак којим захтијева да се ургентно спроведу пљенидба, процјена и продаја покретнина извршеника, будући да је роба подложна брзом кварењу а и цијена опреме пада, те је захтијевао да суд апеланта обавијести о мјесту, дану и часу продаје. Кантонални суд у Широком Бријегу је 22. фебруара 2006. године Општинском суду у Широком Бријегу доставио другостепено рјешење од 9. фебруара 2006. године којим су одбијене жалбе О.К. и А.К. поднесене против рјешења Општинског суда у Широком Бријегу од 29. марта 2005. године, којим је одбачен приговор пуномоћника извршеника поднесен против рјешења о извршењу.

19. Даље је наведено да је закључком Општинског суда у Широком Бријегу број ИП-154/05 од 15. новембра 2006. године заказано рочиште на лицу мјеста ради наплате новчаног потраживања проценом и продајом непокретности извршеника означене као к.ч. бр. 2962/1, у нарави "Вртлине", површине 1.394 м², за 4. децембар 2006. године у 10 часова. Апелант је 29. новембра 2006. године Општинском суду у Широком Бријегу доставио поднесак којим обавјештава суд да је на непокретности означеној као к.ч. бр. 2962/1, у нарави "Вртлине", површине 1.394 м², уговором о купопродаји закљученом између "Kobaso" д.о.о. Посушје и апеланта, ојвереног 18. априла 2005. године у Општинском суду у Широком Бријегу, након уплаћеног пореза на пренос непокретности уписан посјед у апелантову корист са дијелом посједа 1/1, те извршена пријава у земљишнокњижни уред. Такође, наведеним поднеском апелант је скренуо пажњу да је у његовом поднеску од 15. марта 2005. године наведено да за случај да по свим наведеним основима извршења у цијелости се не могу намирити апелантово потраживања, извршење ће се спровести и забиљежбом рјешења о извршењу на непокретностима означеним као к.ч. бр. 2962/1, у нарави "Вртлине", површине 1.394 м², на непокретности-објекту робне куће "Kobaso", те да заказивањем рочишта ради процјене вриједности поменуте непокретности нису спроведене извршне радње над имовином извршеника редослиједом како је наведено у Рјешењу о извршењу број број ИП-32/05. Апелант је истакао да се, према његовој оцјени, ради о покушају отезања цјелокупног поступка. Закључком Општинског суда у Широком Бријегу број ИП-154/05 од 5. априла 2007. године апелант је позван да у року од 15 дана извјести суд о постојању извршеника, те адреси његовог сједишта, јер се писмено наведеног суду упућено на име извршеника вратило суду као неуручено с напоменом доставне службе да извршеник не постоји више.

20. Општински суд је навео да из извода из судског регистра Кантоналног суда од 4. априла 2005. године произилази да је извршеник уписан у матични регистарски број субјекта уписа 1-3304 са основним капиталом 12.000,00 КМ.

21. Истакнуто је да је вјештак финансијске струке С.А. у свом писменом налазу и мишљењу од 30. маја 2008. године утврдила да

на трансакцијским рачунима извршеника, отвореним код UniCredit Загребачке банке и Нуро Алре Адриа банке у временском периоду од 7. марта 2005. године до 31. децембра 2006. године, према подацима које јој је доставила UniCredit Загребачка банка, није било промета, "а промет је остварен положима, конверзијом, позајмицама и ти исти полози новца су кориштени за плаћање рачуна неким тврткама", тако да је салдо на овом рачуну 31. децембра 2006. године био 10,00 КМ. Такође је навела да не може са сигурношћу закључити да ли би се новац полагао или вршиле конверзије или позајмице да је било принудног извршења. Вјештак је, даље, навео да извршеник за 2005. и 2006. годину није достављао завршни рачун, а из завршног рачуна за 2004. годину произилази да стална средства износе 804.067,00 КМ од чега опрема у вриједности 133.062,00 КМ и остала материјална средства у износу од 671.005,00 КМ а текућа средства у износу од 1.529.425,00 КМ од чега залихе робе 1.070.518,00 КМ, купци и тражбине 252.158,00 КМ и готовина од 206.749,00 КМ. Из записника Пореске управе од 17. јуна 2005. године констатовано је стање основних средстава извршеника на 31. децембар 2004. године у вриједности од 1.212.947,60 КМ а залихе робе нису усклађиване, односно није прављен попис робе, а задужење робе у 2004. години за три продајна мјеста и складиште износи 1.887.383,18 КМ, а стварно стање три продавнице по попису Пореске управе на 8. јуни 2005. године износи 610.307,51 КМ, а према књиговодству 1.702.924,34 КМ. Вјештак је саслушан на главној расправи на околност усменог појашњава свог писменог налаза, те је изјавио да уплате новца и позајмице на рачун извршеника није гледао, нити се може изјаснити са сигурношћу ко је био полагач, јер то није било наложено судским рјешењем. Истакла је да конверзија значи да се вршило претварање једне врсте новца у другу, у конкретном случају радило се о конвертовању валуте КН у КМ, те да чињеница да извршеник није подносио завршне рачуне Пореској управи и овлашћеној агенцији за 2005. и 2006. годину, а да још није престала да ради је одговорност фирме која није поступала у складу са законом, а што је ствар инспекцијског надзора. Вјештак је, такође, навео да до 31. децембра 2006. године није видео да је вршена блокада рачуна извршеника, те да је на страни 3. свог писменог налаза доставио податке о кретању, односно промету на рачуну извршеника код Хупо Алре Адриа Банк према подацима које је доставила у судски спис та банка из чега је видљиво да је стање 1. јула 2004. године износило 65,61 КМ.

22. Општински суд је навео да је писмени налаз и мишљење поменутог вјештака, као и његов усмени исказ који је изнесен на главној расправи суд у цијелости прихватио као истинит и тачан и дан на основу вјештачења финансијске документације извршеника, документације Пореске управе Љубушки, фирме "Фипа" д.о.о. Мостар, а у складу са вјештаковом струком и финансијским стандардима.

23. Из података Нуро Алре Адриа Банк д.д. од 30. јуна 2008. године достављених за промет извршеника по трансакцијском рачуну отвореном код ове банке, а за период од 7. марта 2005. године до 31. децембра 2006. године, Општински суд је утврдио да салдо на овом рачуну од 7. марта 2005. године до 21. децембра 2005. године износи 49,81 КМ, да је број налога потраживања био 12 са укупним износом од 219.955,50 КМ, број налога дуговања био је 363 са дугом од 219.979,23 КМ, а да у периоду од 1. јануара 2006. године до 31. децембра 2006. године салдо износи 5,04 КМ са бројем два налога потраживања у износу од 500,04 КМ и два налога дуговања у износу од 521,08 КМ.

24. Из дописа UniCredit Bank д.д. од 25. априла 2008. године је утврђено да је стање извршеника на 1. јули 2004. године на трансакцијском рачуну код наведене банке износило 1.491,85 КМ.

25. Свједок А.К. је изјавила да је она лично као дионичар извршеника поднијела приговор на Рјешење о извршењу број Ип-32/05, те да је током 2002. године извршеник пословао са губитком од 600.000,00 КМ а разлог за тај неуспјех је било смишљено предузимање одређених радњи од Г.Б. и М.Г., апелантове директорице, са чиме је свједока упознао њен муж В.К., који је био радник код извршеника.

26. Општински суд је навео да међу парничним странакама није спорно да је по апелантовом приједлогу за извршење против извршеника вођен извршни поступак пред Општинским судом у Широком Бријегу. Спорно питање у конкретном предмету је, према мишљењу Општинског суда, да ли је тужени дужан надокнадити апеланту штету поводом вођења извршног поступка пред Општинским судом у Широком Бријегу у предмету број Ип-154/05 (ранији број Ип-32/05).

27. Општински суд се позвао на одредбу члана 59 Закона о судовима у ФБиХ којом је прописано да Федерација, односно кантон, зависно од тога ко обезбјеђује средства за рад суда, одговарају за штету коју у вршењу службе учине службеници суда физичким или правним лицима својим незаконитим и неправилним радом. Чланом 68 став 2 наведеног закона је прописано да средства за рад кантоналних и општинских судова обезбјеђују кантони-жупаније.

28. У контексту наведеног Општински суд је навео да се незаконити рад очитује као поступање супротно закону, другом пропи-

су или општем акту, односно као пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примјени с вољом или пристанком да се трећем нанесе штета. Неправилан рад се очитује као чињење или нечињење супротно уобичајеном или прописаном начину обављања дјелатности, а може се закључити о постојању воље или пристанка да се тиме оштете права или интереси трећег. Констатовано је да је на основу извршеног увида у спис предмета Општинског суда у Широком Бријегу број Ип-154/05 (ранији број Ип-32/05) утврђено да је наведени суд у том извршном поступку покренуто по апелантовом приједлогу, као тијело-орган туженог које тужени финансира према Закону о судовима ФБиХ, поступао у периоду од 7. марта 2005. године и да поступак није окончан. Из материјалних доказа је утврђено да суд туженог својим поступањем, имајући у виду и општепознату чињеницу о великом броју предмета за извршење, није одуговлачио поступак извршења на начин да се апеланту нанесе штета.

29. Такође, Општински суд је истакао да наведени суд у извршном поступку није поступао супротно уобичајеном и прописаном начину обављања дјелатности, тако да се не може закључити да је постојала воља или пристанак да се оштете права или интереси трећег. Поред наведеног, оциједило је да је при спровођењу извршења Рјешења број Ип-32/05 од 7. марта 2005. године било препрека од самог апеланта, а које се огледају и у његовом допису упућеном суду 16. априла 2005. године. Наведеним дописом апелант је извјестио суд да извршеник нема средстава на својим трансакцијским рачунима, да не може доставити попис робе извршеника, те предложио да се спроведе извршење на његовој целокупној имовини, између осталог, и на непокретности означеној као к.ч. број 2962/1, зв. Вртине, површине 1.394 м², а коју је, према изјави з.з. апеланта, он купио на основу уговора о купопродаји од извршеника, који је овјерен код Општинског суда у Широком Бријегу 18. априла 2005. године. Поред наведеног, Општински суд је навео да су се појавиле и остале процесне препреке, приговори трећих лица које је Општински суд у Широком Бријегу одбацио, али је по жалбама предмет био достављен Кантоналном суду. Даље, у међувремену је покренут парнични поступак пред Општинским судом у Широком Бријегу ради утврђивања невјеродостојности исправа на основу којих је донесено Рјешење о извршењу број Ип-32/05. Због наведеног, према мишљењу Општинског суда, орган туженог није могао ријешити наведени извршни поступак уз поштивање начела ефикасности и економичности прописаних ЗИП-ом.

30. Анализом свих изведених доказа закључено је да је поступање уредујућег судије Општинског суда у Широком Бријегу у предмету број ИП-32/05 искључиво резултат погрешног правног схватања при доношењу Рјешења број ИП-32/05 од 27. априла 2005. године којим је одложено спровођење извршења, а које је укинута Рјешењем Кантоналног суда у Широком Бријегу број Пж-36/05 од 13. јула 2005. године. Међутим, из наведеног, према мишљењу Општинског суда, не произилази одговорност уредујућег судије, нити Општинског суда у Широком Бријегу, па ни туженог у предметном спору за неправилно или незаконито поступање суда у наведеном извршном поступку.

31. На основу наведеног Општински суд је закључио да апелант у предметном поступку није доказао, у смислу изведених доказа, да је претрпио било какву штету због неправилног или незаконитог рада Општинског суда у Широком Бријегу у вођењу извршног поступка.

32. У образложењу другостепене пресуде се наводи да се одредба члана 59 Закона о судовима ФБиХ мора везати за одредбе чл. 155 и 158 ЗОО, а да би се уопште могло говорити о одговорности у смислу наведених одредаба, апелант је морао да докаже да је штета проузрокована грубом непажњом или намјером као посљедицом незаконитог рада конкретног суда или судије који је учествовао у доношењу рјешења о извршењу, а што он није доказао.

33. Кантонални суд је навео да се неправилним радом сматра поступање супротно општим правним начелима и правилима струке. Према мишљењу Кантоналног суда, погрешно заузет став у обављању те дужности не чини рад суда неправилним. Према томе, у конкретном случају, сматрајући да треба чекати са спровођењем извршења док се не ријеше жалбе трећих лица, суд је погрешно у тумачењу норме, али очито није имао намјеру да причини штету апеланту. Према мишљењу Кантоналног суда, ни у осталим радњама није било те намјере. Ако нема намјере, нити грубе непажње као посљедице незаконитог рада конкретног судије, нема ни његове одговорности а самим тим ни одговорности туженог кантона.

34. Против другостепене пресуде апелант је изјавио ревизију коју је Врховни суд Пресудом број 58 0 Пс 029010 09 Рев од 6. јула 2010. године дјелимично уважио, нижестепене пресуде преиначио у дијелу одлуке о трошковима парничног поступка, тако да је одбијен захтјев туженог да му апелант накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.472,27 КМ. У осталом дијелу ревизија је одбијена.

35. У образложењу ревизијске пресуде се наводи да је другостепени суд оцијенио жалбене наводе који су били од одлучног

значаја при чему је правилно установио да разлози наведени у образложењу првостепене пресуде нису међусобно контрадикторни, нити је изрека пресуде у супротности са образложењем.

36. Врховни суд је навео да апелант свој тужбени захтјев заснива на одредбама члана 59 Закона о судовима у ФБиХ ("Службене новине ФБиХ", број 38/05) којим је прописано да Федерација, односно кантон, зависно од тога ко обезбјеђује средства за рад суда, одговарају за штету коју у вршењу службе учине службеници суда физичким или правним лицима својим незаконитим и неправилним радом.

37. Врховни суд је навео да се питање одговорности туженог за штету коју његови органи узрокују трећем лицу може подвести под одредбу члана 172 став 1 ЗОО по којој правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем своје функције. Међутим, да би се уопште могло говорити о одговорности правног лица за штету, потребно је претходно утврдити да ли су испуњени услови за одговорност правног лица за штету коју је његов орган проузроковао трећем лицу. Дакле, потребно је да постоји штета, да постоји кривица као узрочна веза између предузете радње и настале штете (чл. 155 и 158 ЗОО).

38. Према томе, према мишљењу Врховног суда, апелант је, како то правилно резонује другостепени суд, морао доказати да му је захтијевана штета проузрокована грубом непажњом или намјером као посљедицом незаконитог рада конкретног суда или уредујућег судије, а како то апелант у току поступка није доказао, то је правилан закључак нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтјева. Према схватању Врховног суда, нема одговорности туженог ни због погрешне примјене или тумачења прописа поготово када су они резултат погрешног правног схватања, односно тумачења конкретне правне норме. Погрешно заузети правни став суда, односно уредујућег судије, конкретно у предмету број ИП-32/05 (када је суд сматрао да треба сачекати са спровођењем извршења док се не ријеше жалбе трећих лица и када је донио рјешење о одгоди извршења које је укинуо другостепени суд), према мишљењу Врховног суда, не упућује да је имао намјеру да причини штету апеланту због чега нису испуњени наведени услови за накнаду штете.

Поступак пред Уставним судом

39. Апелант је 8. априла 2009. године поднио апелацију Уставном суду због неспровођења Рјешења о извршењу Општинског суда у Широком Бријегу број ИП-32/05 од 7. марта 2005. године. Уставни суд је Одлуком број АП 1103/09 од 23. фебруара 2012. године усвојио апелацију и утврдио повреду права на правично суђење из члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) због недоношења одлуке у разумном року у извршном поступку који се тренутно води пред Општинским судом у Широком Бријегу под бројем ИП-154/05. Уставни суд је наведеном одлуком наложио Општинском суду у Широком Бријегу да по хитном поступку доврши извршни поступак у складу са чланом 6 став 1 Европске конвенције. Такође је наложено да Општински суд у Широком Бријегу у року од 60 дана од дана достављања одлуке обавијести Уставни суд о предузетим мјерама с циљем извршења одлуке Уставног суда.

40. У наведеној одлуци, разматрајући апелантове наводе у односу на разуман рок, Уставни суд је навео да предметни извршни поступак поводом апелантовог приједлога за извршење на основу вјеродостојних исправа (мјеница) траје већ шест година и 10 мјесеци и да још није окончан. Даље је Уставни суд констатовао да се у конкретном случају ради о извршном поступку који је апелант покренуо ради извршења на основу вјеродостојних исправа, те да је, сходно релевантним законским одредбама и пракси Европског суда, овај поступак хитне природе и да стога захтијева додатну ажурност суда у односу на законску обавезу суда да поступак спроведе без непотребних одуговлачења и застоја. С обзиром на врсту и природу конкретне правне ствари (наплата апелантовог новчаног потраживања извршењем на извршениковим новчаним средствима на трансакцијским рачунима код пословних банака, односно на покретним стварима и непокретностима извршеника), Уставни суд је утврдио да се ради о релативно сложеном поступку, али да то у конкретном случају није био фактор који је у већој мјери утицао на дужину трајања поступка. Анализирајући понашање редовних судова, Уставни суд је навео да је Општински суд у Широком Бријегу, након покушаја извршења на новчаним средствима на рачунима извршеника код пословних банака, супротно редослиједу из рјешења о извршењу и супротно апелантовом приједлогу од 15. фебруара 2006. године, извршење покушао да спроведе на извршениковим непокретностима, те није дао никакво образложење за такво поступање. Даље, Уставни суд је запазио да је суд закључак од 15. новембра 2006. године упутио извршенику на адресу Пут за Имотски бб, Посушје, док је, према стању списка, извршеникова адреса Мељакуша бб, Посушје. Такође, Уставни суд је навео да не види разлог због којег би апелантово недостављање одговора на закључак од 5. априла 2007. године у конкретном случају представљало пропуст који би спријечило Општински суд да обавља извр-

шне радње предвиђене ЗИП-ом. Уставни суд је подсетио на то да се, у складу са чланом 64 ЗИП-а, извршни поступак сматра довршеним правоснажношћу одлуке о одбацивању или одбијању извршног приједлога, спровођењем извршне радње којом се извршење довршава или обуставом извршења. Из наведеног Уставни суд је закључио да радње које је предузео Општински суд нису резултирале "спровођењем извршне радње којом се извршење довршава" у смислу члана 64 ЗИП-а, те да након тога Општински суд више није предузео нити једну радњу с циљем да оконча предметни поступак у смислу одредаба члана 64 ЗИП-а за шта није понудио разумно оправдање.

41. Општински суд у Широком Бријегу је 1. јуна 2012. године доставио Уставном суду информацију у вези са извршењем Одлуке Уставног суда број АП 1103/09 од 23. фебруара 2012. године. У наведеној информацији се наводи да су предузете активности ради довршења предметног извршног поступка. У том смислу нови уредујући судија је 24. априла 2012. године упутио допис апеланту и његовој пуномоћници којим их је позвао да у року од осам дана извијесте суд о преосталој висини дуга извршеника према тражиоцу извршења-апеланту, те о евентуалном даљем току извршног поступка, будући да апелант није могао наплатити из новчаних средстава извршеника. Апелантова пуномоћница је дописом од 4. маја 2012. године обавијестила суд да јој је апелант крајем 2006. године отказао пуномоћ за заступање, тако да она нема никаквих сазнања о наведеном предмету. Предложила је да суд упути допис директно апеланту. Истакнуто је да је апелант дописом од 16. априла 2012. године обавијестио суд да се сва писмена тражења у погледу предметног извршења достављају на његову адресу, те да ће га убудуће заступати овлашћено лице. Дописом од 8. маја 2012. године апелант је обавијестио Општински суд у Широком Бријегу да су на апелантов рачун по предметном рјешењу о извршењу путем трансакцијског рачуна предузећа извршене уплате у износу од само 543,16 КМ, те да апелант прикупља податке о извршениковом предузећу који ће бити достављени суду, као и Уставном суду. Имајући у виду наведено, Општински суд у Широком Бријегу је навео да ће у што краћем року донијети одлуку којом би се извршни поступак сматрао довршеним о чему ће благовремено обавијестити Уставни суд.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

42. Апелант сматра да је оспореним одлукама повријеђено његово право на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције. Указује на произвољну примјену материјалног права. Истиче да Врховни суд произвољно закључује да погрешно правно схватање уредујућег судије у конкретном случају не упућује на то да је он имао намјеру да причини штету апеланту. Према апелантовом мишљењу, такав став је погрешан јер је извршење трајало све док извршеник није отуђио своја средства са трансакцијског рачуна. Наведени став суда је погрешан и када се има у виду да је апелант који је у том извршном поступку био тражилац извршења доставио уредујућем судији низ ургенција, позивајући се на одредбе о хитности извршног поступка из ЗИП-а, а на шта се све уредујући судија оглушио. Према апелантовом мишљењу, немогуће је оправдати понашање уредујућег судије када се узме да он није учинио ништа да спријечи отуђење имовине са средстава извршеника, односно да 10 мјесеци није достављао рјешење о извршењу наведеним банкама на извршење и поред апелантових ургенција поготово ако се узме у обзир вриједност спора. Истиче да нижестепене пресуде покушавају оправдати овако понашање уредујућег судије тако што у његову одбрану наводе да је имао погрешно правно схватање. Наведеним погрешним правним схватањем апеланту је начињена штета и за то уредујући судија мора сносити одговорност у смислу Закона о судовима ФБиХ. Такође, сматра да оспорене пресуде не дају одговоре на апелантове приговоре истакнуте у жалби и ревизији. Наводи да оспорене пресуде нису оцијениле налаз С.А., сталног судског вјештака за финансије, од 30. маја 2008. године у којем је утврђено да је од дана доношења рјешења о извршењу до дана његовог достављања UniCredit банци д.д. Мостар ради наплате извршеник подигао средства са својих трансакцијских рачуна и да је отуђена роба која је пописана у записнику Пореске управе ФБиХ од 17. јуна 2005. године.

б) Одговор на апелацију

43. У одговорима на апелацију Врховни суд, Кантонални суд и Општински суд су навели да у предметном поступку није дошло по повреду апелантових уставних права.

44. У одговору на апелацију тужени је навео да у предметном поступку није дошло до повреде апелантових уставних права.

V - Релевантни прописи

45. Закон о судовима у Федерацији Босне и Херцеговине ("Службене новине ФБиХ", бр. 38/05, 22/06, 63/10 и 72/10) у релевантном дијелу гласи:

Члан 59.
Одговорност

Федерација, односно кантон, зависно од тога ко обезбјеђује средства за рад суда, одговарају за штету коју у вршењу службе учине службеници суда физичким или правним лицима својим незаконитим или неправилним радом.

46. Закон о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 45/89 и 57/89 и "Службени лист РБиХ", бр. 2/92, 13/93 и 13/94) у релевантном дијелу гласи:

Штета
Члан 155.

Штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њезина повећања (измакла корист), а и наношење другом физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Постојање кривице
Члан 158.

Кривица постоји када је штетник проузроковао штету намјерно или непажњом.

Одговорност правног лица за штету коју проузрокује његов орган
Члан 172. став 1.

(1) Правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Закон о извршном поступку ("Службене новине ФБиХ", бр. 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09 и 35/12) у релевантном дијелу гласи:

Члан 5. став 1.
Хитност и редослијед поступања

(1) У поступку извршења суд је дужан да поступа хитно.

Члан 13. став 1.
Извршност и правоснажност

(1) Рјешење против ког у року није изјављен приговор постаје извршно и правоснажно.

Члан 29.
Вјеродостојан документ

(1) Извршење ради остваривања новчаног потраживања одређује се и на основу вјеродостојног документа.

(2) Вјеродостојан документ је, према овом закону, мјеница и чек с протестом и повратним рачуном ако су потребни за заснивање потраживања и рачуни или изводи из пословних књига за цијену комуналних услуга испоруке воде, топлотне енергије и одвоз смећа.

(3) Вјеродостојан документ је дозвољан за извршење ако су у њему назначени тражилац извршења и извршеник, те предмет, врста, обим и вријеме испуњења обавезе.

Члан 40.
Достављање рјешења о извршењу

(1) Рјешење о извршењу доставља се тражиоцу извршења и извршенику. О доношењу рјешења о извршењу суд ће истовремено обавијестити и познатог заложног повјериоца.

(6) Рјешење о извршењу донешено на основу мјенице и чека доставља се одмах по доношењу ради заплене средстава на рачуну извршеника.

Члан 52.
Одлуке суда по приговору трећег лица

(1) Суд ће о приговору трећег лица одлучити у извршном поступку или ће подносиоца приговора закључком упутити да своја права остварује у парници.

(2) Извршни суд ће о приговору одлучити у извршном поступку када то околности случаја дозвољавају, а нарочито ако подносилац приговора доказује оправданост свог приговора правоснажном пресудом, јавним документом или према закону овјереним приватним документом.

Члан 53.
Упућивање на парницу

(1) Упућивање на парницу из става 1. члана 52. овог закона не спречава провођење извршења, нити остварење потраживања тражиоца извршења.

(2) У парници из става 1. члана 52. овог закона подносилац приговора из члана 51. овог закона може да тражи одлагање извршења при чему парнични суд на одговарајући начин примјењује одредбе парничног поступка о одређивању судских мјера обезбјеђења.

Члан 60.

Одлагање извршења на приједлог тражиоца извршења

(1) Ако законом није друкчије одређено, извршење се може одложити потпуно или дјелимично само на приједлог тражиоца извршења ако провођење рјешења није отпочело. Ако више тражилаца извршења учествује у извршном поступку, па само неки од њих траже одлагање, суд ће само у односу на тог тражиоца извршења да одложи извршење.

VI - Допустивост

47. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

48. У складу са чланом 16 став 1 Правила Уставног суда, Уставни суд може разматрати апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме побија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

49. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Врховног суда број 58 0 Пс 029010 09 Рев од 6. јула 2010. године против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорену пресуду апелант је примио 6. августа 2010. године, а апелација је поднесена 28. септембра 2010. године, дакле, у року од 60 дана, како је прописано чланом 16 став 1 Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 16 ст. 2 и 4 Правила Уставног суда, јер није очигледно (prima facie) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због којег апелација није допуштена.

50. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16 ст. 1, 2 и 4 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

51. Апелант побија наведене пресуде тврдећи да је тим пресудама повријеђено његово право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције.

Право на правично суђење

Члан II/3 Устава Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

Члан 6 став 1 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом.

52. Предметни поступак се односи на поступак по апелантовој тужби за накнаду штете, дакле, на предмет грађанскоправне природе, па је члан 6 став 1 Европске конвенције примјењив у овом предмету.

53. Апелант, у суштини, сматра да није имао правично суђење због тога што су редовни судови произвољно примјенили материјално право.

54. Уставни суд наглашава свој став да уопштено није надлежан да врши провјеру утврђених чињеница и начина на који су редовни судови протумачили позитивноправне прописе, осим уколико одлуке тих судова крше уставна права. То ће бити случај када одлука редовног суда крши уставна права, тј. уколико је редовни суд погрешно протумачио или примјенио неко уставно право, или је занемарио то право, ако је примјена закона била произвољна или дискриминацијска, уколико је дошло до повреде процесних права (правично суђење, приступ суду, дјелотворни правни лијекови и у другим случајевима), или уколико утврђено чињенично стање указује на повреду Устава Босне и Херцеговине (види, Уставни суд, одлуке бр. У 39/01 од 5. априла 2002. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 25/02, и У 29/02 од 27. јуна 2003. године, објављена у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 31/03).

55. У конкретном случају Уставни суд сматра да је апелант покренуо парнични поступак за накнаду штете која му је причињена због неефикасног, односно незаконитог вођења извршног поступка од Општинског суда у Широком Бријегу, односно уредујућег судије у том извршном поступку. Наиме, апелант је сматрао да је претрпио штету због тога што је правоснажно рјешење о извршењу достављено банци на извршење тек након протекла 10 мјесеци, када извршеник више није имао средстава на својим трансакцијским рачунима. Рјешавајући по апелантовој тужби, редовни судови су, оцјењујући све спроведене доказе изведене током поступка, а посебно на основу увида у извршни спис Општинског

суда у Широком Бријегу број Ип-154/05 (раније број Ип-32/05), утврдили да апелант није доказао да му је захтијевана штета проузрокована грубом непажњом или намјером као последицом незаконитог рада суда или уредујућег судије.

56. Редовни судови су констатовали да тужени није одговоран због погрешног правног схватања, односно тумачења правне норме (када је суд сматрао да треба сачекати са спровођењем извршења док се не ријеше жалбе трећих лица и када је донио рјешење о одгоди извршења које је укинуо другостепени суд). Стога је одијењено да погрешно правно схватање уредујућег судије не упућује да је он имао намјеру да апеланту причини штету због чега нису испуњени услови за накнаду штете. При томе Уставни суд запажа да су редовни судови одредбу члана 59 Закона о судовима ФБиХ довели у везу са одредбама члана 172 ЗОО, као и са одредбама чл. 155 и 158 ЗОО. Према томе, узимајући у обзир наведене одредбе, према мишљењу редовних судова, апелант је морао да докаже да постоји штета, те да постоји кривица као узрочна веза између радње туженог и настале штете, а што он није доказао у конкретном случају.

57. Уставни суд подсјећа да је својом Одлуком број АП 1103/09 од 23. фебруара 2012. године усвојио апелантову апелацију поднесу због неспровођења Рјешења о извршењу број Ип-32/05. У наведеној одлуци Уставни суд је, анализирајући дужину извршног поступка, установио да радње које је предузео Општински суд у Широком Бријегу нису резултирале “спровођењем извршне радње којом се извршење довршава” у смислу одредбе члана 64 ЗИП-а, као и да суд није предузео нити једну радњу с циљем да оконча предметни извршни поступак у смислу одредбе члана 64 ЗИП-а за шта није понудио разумно оправдање. У наведеној одлуци Уставни суд је указао на ставове Европског суда у погледу нарочите марљивости надлежних власти у поступцима у којима домаћи закон прописује да одређени судски поступци имају хитан карактер (види, Европски суд, *Borgese* против Италије, пресуда од 26. фебруара 1992. године, серија А број 228-Б, став 18). Такође је указао и на став Европског суда према којем у извршном поступку, због саме његове нарави, треба поступати експедитивно (види, Европски суд за људска права, пресуда *Comingersoll S.A.* против Португалије [GC], број 35382/97, став 23, ЕCHR 2000-IV).

58. Уставни суд подсјећа да је у конкретном случају апелант тражио накнаду штете због тога што је уредујући судија правоснажно Рјешење о извршењу број Ип-32/05 од 7. марта 2005. године доставио на спровођење банци тек 19. јануара 2006. године, дакле, након протока рока од 10 мјесеци, када извршеник на својим трансакцијским рачунима није имао довољно средстава којима би апелант намирио своја потраживања по основу вјеродостојне исправе (мјенице). Дакле, у предметном поступку апелант је указивао да је, због незаконитог рада суда, односно уредујућег судије, у извршном поступку претрпио штету, будући да након периода од 10 мјесеци није могао више наплатити своје потраживање од извршеника.

59. Имајући у виду наведено, Уставни суд ће указати на неке од релевантних одредаба ЗИП-а из којих произилазе јасни принципи извршног поступка. Тако, Уставни суд примјећује да је одредбом члана 5 ЗИП-а прописано да је извршни поступак хитне природе, те да се од суда у извршном поступку захтијева хитно поступање. Одредбом члана 40 став 6 ЗИП-а је прописано да се рјешење о извршењу које је донесено на основу мјенице и чека доставља одмах по доношењу ради заплане средстава на рачуну извршеника. Даље, одредбом члана 53 ЗИП-а прописано је да упућивање на парницу трећих лица не спречава спровођење извршења, нити остваривање потраживања тражиоца извршења. Такође, одредбом члана 60 ЗИП-а прописано је да, ако законом није другачије одређено, извршење се може одгодити потпуно или дјелимично само на приједлог тражиоца извршења. Дакле, из наведених одредаба ЗИП-а произилази да је извршни поступак конципиран на начин да се извршење спроведе у што краћем року при чему важну улогу у спровођењу извршења има тражилац извршења на начин да предлаже предмет и начин извршења, као и да једино тражилац извршења може предложити да се извршење одгоди потпуно или дјелимично.

60. Доводећи наведене одредбе у контекст конкретне предмета, Уставни суд примјећује да је апелант на неке од поменутих одредаба указивао у својим писменим поднесима у току поступка (тужби, жалби и ревизији), али да се редовни судови у предметном поступку нису читавали на те апелантове наводе. Наиме, Уставни суд је установио да редовни судови приликом рјешавања апелантовог тужбеног захтјева нису имали у виду релевантне одредбе ЗИП-а иако је апелант током поступка указивао да је због незаконитог рада уредујућег судије у извршном поступку претрпио штету коју потражује од туженог. Редовни судови су приликом рјешавања тужбеног захтјева имали у виду само релевантне одредбе ЗОО које су довели у везу са одредбом члана 59 Закона о судовима ФБиХ. Наведено, према мишљењу Уставног суда, указује на произвољност у примјени материјалног права, будући да је у конкретном случају приликом рјешавања апелантовог тужбеног захтјева требало довести у везу одредбе ЗИП-а са релевантним одредбама ЗОО (чл. 155, 158 и 172 став 1 ЗОО) и одредбом члана 59 Закона о судовима у ФБиХ.

61. Даље, Уставни суд указује да се, према мишљењу овог суда, у конкретном случају не ради о погрешном правном схватању уредујућег судије, како то сматрају редовни судови, већ о неактивности суда у периоду од 10 мјесеци у којем времену је извршеник подигао средства са својих трансакцијских рачуна, као и отуђена роба, а како то произилази из налаза сталног судског вјештака за финансије од 30. маја 2008. године. Наиме, произилази да је управо у том периоду надлежни суд поступао супротно одредбама ЗИП-а које иду у правцу да се извршење спроведе у што краћем року на начин да тражилац извршења наплати своја потраживања. С тим у вези, Уставни суд подсјећа да и члан 6 став 1 Европске конвенције намеће обавезу јавној власти да се постара да судски поступак буде експедитиван поготово када је у питању извршни поступак у којем, због саме његове природе, треба поступати хитно (види, Европски суд, *Махмутовић* против Хрватске, апликација број 9505/03 од 15. фебруара 2007. године, став 26). У супротном се поставља и питање повреде права на имовину тражиоца извршења због немогућности да се реализују потраживања која су предмет извршења.

62. Поред наведеног, Уставни суд указује да, у смислу одредбе члана 158 ЗОО, кривица постоји када је штетник проузроковао штету и непажњом. Дакле, у смислу наведене одредбе, да би постојала кривица, није неопходна само груба непажња или намјера, како то сматрају редовни судови у конкретном случају, већ је довољно да постоји и непажња. Стога, према мишљењу Уставног суда, и у овом дијелу образложења оспорених пресуда указују на произвољност у примјени материјалног права.

63. Према томе, имајући у виду све наведено, Уставни суд сматра да образложења оспорених пресуда указују на произвољност у примјени материјалног права због чега је у предметном поступку дошло до повреде апелантовог уставног права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

VIII - Закључак

64. Уставни суд закључује да је у предметном поступку дошло до повреде апелантовог права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције с обзиром на то да је у образложењима оспорених одлука Уставни суд установио произвољност у погледу примјене материјалног права.

65. На основу члана 61 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

66. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број **АП 4128/10**, рјешавајући апелацију **Мустафе Карахасановића и др.**, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59 став 2 алинеја 2 и члана 61 ст. 1 и 3 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине (“Службени гласник Босне и Херцеговине”, бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у саставу:

- Валерија Галић, предсједница,
- Tudor Pantiru, потпредсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Сеада Палаврић, потпредсједница,
- Маро Тадић, судија,
- Constance Grewe, судија,
- Мирсад Ћеман, судија,
- Маргарита Цаца-Николовска, судија и
- Златко М. Кнежевић, судија,

на сједици одржаној 28. марта 2014. године, д о н и о ј е

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Мустафе Карахасановића, Алије Карахасановића, Хасана Карахасановића и Ибре Карахасановића поднесена против Пресуде Врховног суда Републике Српске број 118 О П 000039 09 Рев од 19. августа 2010. године.

Одлуку објавити у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине”, “Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине”, “Службеном гласнику Републике Српске” и у “Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине”.

Образложење

I - Увод

1. Мустафа Карахасановић, Алија Карахасановић, Хасан Карахасановић и Ибро Карахасановић (у даљем тексту: апеланти),

које заступа Идриз Каменица, адвокат из Сарајева, поднијели су 21. септембра 2010. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против Пресуде Врховног суда Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд) број 118 0 П 000039 09 Рев од 19. августа 2010. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда, од Врховног суда, Окружног суда у Требињу (у даљем тексту: Окружни суд), Основног суда у Фочи (у даљем тексту: Основни суд) и Правобранилаштва Републике Српске, које је у поступку заступало Републику Српску и Општину Фоча (у даљем тексту: тужене), затражено је 18. октобра 2013. године да доставе одговоре на апелацију.

3. Основни суд и Врховни суд су доставили одговор на апелацију 28. и 30. октобра 2013. године. Тужене су доставиле одговор на апелацију 30. октобра 2013. године.

4. На основу члана 26 став 2 Правила Уставног суда, одговор Основног суда, Врховног суда и тужених су достављени пуномоћнику апеланата 4. новембра 2013. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

6. Пресудом Основног суда број 094-0-П-07-000147 од 31. јануара 2008. године обавезане су тужене да солидарно исплате апелантима накнаду нематеријалне штете, и то: на име претрпљених душевних болова због смрти оца Нурке Карахасановића у износу од по 5.000,00 КМ, на име претрпљених душевних болова због смрти мајке Сабихе Карахасановић у износу од по 5.000,00 КМ, на име претрпљених душевних болова због смрти брата Јусе Карахасановића у износу од по 2.000,00 КМ, на име претрпљених душевних болова због губитка сестре Сајме Карахасановић у износу од по 2.000,00 КМ и на име претрпљених душевних болова због смрти брата Халила Карахасановића у износу од по 2.000,00 КМ, што све заједно износи 64.000,00 КМ, и то све са законском затезном каматом почев од 5. септембра 2007. године, као дана подношења тужбе суду, па до коначне исплате (став 1 пресуде). Тужене су обавезане да апелантима накнаде трошкове поступка у износу од 1.283,25 КМ у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде (став 2 пресуде). Захтјев апеланата за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због смрти блиског сродника, сестрића Шефке Куковице (став 4 пресуде) је одбијен. Такође је одбијен захтјев апеланата за накнаду материјалне штете у износу од 150.000,00 КМ (став 5 пресуде).

7. У образложењу првостепене пресуде се наводи да је на основу спроведених доказа утврђено да су сродници апеланата смртно страдали на начин да су код неких утврђене прострелне ране, што указује на насилну смрт, те да од дијела сродника ни до данас нису пронађени тјелесни остаци на подручју Козје Луке, општина Фоча. Указано је да је том приликом апелантима уништена целокупна имовина где су претходно живјели у заједничком домаћинству. С обзиром на утврђено, Основни суд је установио да су тужене пасивно легитимисане у предметној парници, као и да су одговорне за настану штету коју су претрпјели апеланти. Своју одлуку суд је засновао на одредбама чл. 173 и 174 Закона о облигационим односима (у даљем тексту: ЗОО) у вези са чланом 154 ЗОО по принципу објективне одговорности уз претпоставку узрочности, јер постоје озбиљне индиције да је штета апелантима настала извршењем кривичног дјела, те да су сродници апеланата страдали од оружаних формација тужених.

8. Према мишљењу Основног суда, околности и чињенице у спроведеном доказном поступку указују да је штета за апеланте настала извршењем неког од кривичних дјела из групе кривичних дјела против човјечности и међународног права. Указано је да, будући да према члану 100 Кривичног закона застарјелост кривичног гоњења за наведена кривична дјела не може наступити, не може наступити ни застарјелост потраживања накнаде штете. Истакнуто је да је у таквој правној ситуацији Уставни суд у предмету број АП 289/03 усвојио став да непостојање правоснажне осуђујуће пресуде донесене у кривичном поступку не значи да штета није настала извршењем кривичног дјела.

9. Основни суд је утврдио да није основан приговор тужених о застарјелости предметног потраживања. У том погледу је наведено да је тачно да је у вријеме када се десило штетни догађај и када су апеланти за то сазнали, била проглашена непосредна ратна опасност од 15. априла 1992. године, а у међувремену је било проглашено ратно стање, које је укинато, као и стање непосредне ратне опасности Одлуком Народне скупштине РС број 02-732/06 од 19. јуна 1996. године. Према оцјени Основног суда, рок за подношење тужбе у предметној правној ствари је могао почети да тече од 19. јуна 1996. године, када су укинута ратно стање и непосредна ратна опасност. До тог рока, имајући у виду Закон о роковима у судском и управном поступку у вријеме ратног стања и непосредне ратне опасности, може се сматрати да су постојали оправдани разлози

који су апеланте спречавали да остваре своја права. Истакнуто је да су сродници апеланата 2. и 29. септембра 2005. године рјешењима Основног суда проглашени умрлим. Наведена рјешења су постала правоснажна 25. септембра и 21. октобра 2005. године, те су стога, према мишљењу Основног суда, "апеланти тада сазнали за штету и лица која су штету учинила". Стога је закључено да, у смислу одредбе члана 376 став 1 ЗОО, није протекао рок застарјелости, јер је тужба суду поднесена 5. септембра 2007. године. Основни суд је одбио приговор застаре потраживања тужених имајући у виду да је примјенио Одлуку Уставног суда број АП 289/03, те оцјењујући да рокови застаре почињу да теку од дана правоснажности рјешења суда којим су сродници апеланата проглашени умрлим.

10. Основни суд је одбио захтјев апеланата за накнаду нематеријалне штете за душевну бол због смрти сестрића Шефке Куковице на основу одредбе члана 201 став 1 ЗОО. Такође је одбијен и вишак тужбеног захтјева за накнаду нематеријалне штете преко досуђеног износа, јер је, према пракси судова у Републици Српској, превисоко постављен.

11. Даље је Основни суд одбио тужбени захтјев апеланата којим су тражили накнаду материјалне штете због тога што од тренутка укидања ратног стања и стања непосредне ратне опасности, од 19. јуна 1996. године, није било више забрана да се апеланти заинтересују за своју имовину и затраже накнаду проузроковане штете. Истакнуто је да је "тужилац" приликом саслушања признао да им је имовина враћена 4. марта 1999. године и да је први пут дошао у Фочу 1998. године, а да су његова два брата долазила и раније. Тада им је имовина враћена у посјед и тада су сазнали да им је имовина уништена у току рата. Према томе, према мишљењу Основног суда, апеланти су сазнали за проузроковану штету 1998. године, а рокови из члана 376 ст. 1 и 2 ЗОО рачунају се од 19. јуна 1996. године. Стога, пошто су апеланти поднијели тужбу по процесу субјективног и објективног рока од када је штета настала, а рачунајући од дана укидања ратног стања, суд је усвојио приговор тужених о застарјелости потраживања накнаде проузроковане материјалне штете, па је одбио тужбени захтјев апеланата у смислу одредаба чл. 376 ст. 1 и 2 и 360 ЗОО.

12. Против првостепене пресуде апеланти и тужени су поднијели жалбе. Окружни суд је Пресудом број 015-0-Гж-08-000 116 од 11. фебруара 2009. године жалбу тужених усвојио, те преиначио првостепену пресуду у дијелу којим је усвојен тужбени захтјев за накнаду нематеријалне штете тако да се и тај дио тужбеног захтјева одбија (став 1 изреке пресуде). Одбијена је жалба апеланата у односу на одбијајући дио првостепене пресуде (ст. 3, 4 и 5 изреке пресуде) и у том дијелу првостепена пресуда је потврђена. Апеланти су обавезани да туженим накнаде трошкове поступка у износу од 10.275,00 КМ у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

13. У образложењу другостепене пресуде произилази да је одлука првостепеног суда у дијелу у којем је одбијен тужбени захтјев за накнаду материјалне штете правилна и законита. У односу на приговор из жалбе апеланата да је и материјална штета настала извршењем кривичног дјела, и то из групе кривичних дјела која не застарјевају, па тако да није наступила ни застарјелост потраживања накнаде штете, према мишљењу Окружног суда, није основан због тога што у конкретном случају нема мјеста за примјену одредбе члана 377 став 1 ЗОО, будући да се наведена законска одредба може примјенити само према учиниоцу кривичног дјела који је проузроковао штету, а не у односу на државни орган, државу или правно лице које одговара за штету умјесто штетника који одговара по основу кривице. Поред тога, рок застарјелости потраживања накнаде штете прописан наведеном одредбом може да се примјени само ако је постојање кривичног дјела утврђено у кривичном поступку, а изузетно у парничном поступку, ако је кривични поступак обустављен или ако се није могао покренути, зато што је окривљени умро, душевно оболело, или ако постоје друге околности које искључују кривично гоњење и одговорност окривљеног. Наведени услови нису испуњени, па се не може примјенити одредба члана 377 став 1 ЗОО. Окружни суд је у погледу застарјелости материјалне штете указао на Одлуку Уставног суда број АП 562/05.

14. Окружни суд је навео да, у односу на тужбени захтјев којим су апеланти тражили накнаду нематеријалне штете због смрти блиских сродника, одлука првостепеног суда није правилна и законита. Према мишљењу Окружног суда, потраживање накнаде нематеријалне штете због смрти блиског лица обухваћено је Законом о остваривању права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године ("Службени гласник РС", број 103/05, у даљем тексту: Закон о остваривању права). Истакнуто је да је доношењем наведеног закона Република Српска прихватила одговорност за накнаду нематеријалне и у одређеним случајевима материјалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године а под условима из наведеног закона, те да је она пасивно легитимисана у овој парници у односу на захтјев за накнаду нематеријалне штете. Указано је да је, према

наведеном закону, одговорна само Република Српска, те да је само она пасивно и легитимисана, а не и Општина Фоча.

15. Међутим, пошто су апеланти поднијели тужбу 5. септембра 2007. године, произилази да је поднесена мимо рока из члана 8 Закона о остваривању права. Истакнуто је да су настрадали сродници апеланата проглашени умрлим рјешењем Основног суда од 29. септембра 2005. године, па су апеланти, према мишљењу Окружног суда, могли поднијети тужбу и прије 28. фебруара 2007. године у ком случају би био примјенијен рок из члана 8 став 2 Закона о остваривању права, јер би то било правично, иако се случај из конкретне парнице не може подвести под одредбу из става 2 члана 8 поменутог закона, већ под одредбу из става 1 тог члана.

16. Такође, Окружни суд је навео да се у конкретном случају не може примјенијети одредба члана 377 ЗОО, јер није утврђено постојање кривичног дјела у кривичном поступку, а није било услова да се то утврди у парничном поступку. Према томе, према мишљењу Окружног суда, претекао је застарни рок из одредбе члана 376 став 2 ЗОО који се рачуна од 19. јуна 1997. године, од када су апеланти могли успјешно поднијети приједлог за проглашење несталих сродника умрлим.

17. Даље се Окружни суд осврнуо и на Одлуку Уставног суда број АП 289/03 од 19. новембра 2004. године и навео да у конкретном случају нема доказа да су настрадали сродници апеланата убијени у логору и да су их убили оружане формације тужене. Истакнуто је да је првостепени суд навео да је увидом у дио чланка из дневних новина "Сан" утврђено да је страдање Бошњака Козје Луке настало услед злочина припадника Кризног штаба из Миљевине, којом приликом су масакрирали девет чланова породице Нурке Карахасановића. Међутим, према мишљењу Окружног суда, читат из дневних новина не може бити доказ да су одређена лица починила неко кривично дјело, већ доказ може бити само правоснажна пресуда донесена у кривичном поступку.

18. Против другостепене пресуде апеланти су изјавили ревизију коју је Врховни суд Пресудом број 118 0 П 000039 09 Рев од 19. августа 2010. године одбио.

19. У образложењу ревизионе пресуде се наводи да се рокови затарјелости потраживања накнаде нематеријалне штете морају довести у везу са условима за проглашење несталих лица умрлим које прописује Закон о ванпарничном поступку (члан 61 став 1 тач. 4 и 67 став 2) без обзира на чињеницу који је датум смрти несталих лица утврђен у ванпарничном поступку. Стога се рокови застаре, према мишљењу Врховног суда, у смислу члана 376 ст. 1 и 2, не рачунају од дана када је донесено правоснажно рјешење у ванпарничном поступку о проглашењу несталих лица умрлим, нити од дана који је утврђен као дан смрти несталих лица.

20. Наведени рокови застаре накнаде нематеријалне штете имају се рачунати од дана када су се стекли услови за проглашење несталих лица умрлим а у конкретном случају то је протеком годину дана од дана престанка непријатељстава, то јесте од 19. јуна 1997. године. Стога, пошто је тужба у предметној правној ствари поднесена 5. септембра 2007. године, до тада је претекао субјективни и објективни рок застаре потраживања накнаде нематеријалне штете, па је тужбени захтјев правилно одбијен. У погледу застаре потраживања материјалне штете, Врховни суд је навео да прихвата правне ставове које су дали нижестепени судови као правно ваљане. Указано је да је рок застаре за подношење тужбе ради накнаде материјалне штете почео да тече од 19. јуна 1996. године, у сваком случају 4. марта 1999. године, када је апелантима враћена уништена имовина, па је објективни рок од пет година свакако истекао прије подношења тужбе.

21. Према мишљењу Врховног суда, неоснован је приговор апеланата да је другостепени суд починио повреду поступка из члана 231 Закона о парничном поступку (у даљем тексту: ЗПП), јер на сједници вијећа није оцјењивао другачије од првостепеног суда непосредно изведене доказе у току првостепеног поступка, него је само дао другачију правну оцјену утврђених чињеница у погледу застарјелости потраживања.

22. Даље, према мишљењу Врховног суда, у конкретном случају не долази у обзир примјена застарног рока из члана 377 ЗОО, јер се овај рок примјенује само ако је правоснажном пресудом кривичног суда утврђено постојање кривичног дјела и кривичне одговорности извршиоца (штетника). Указано је да је изузетно парнични суд овлашћен да испита и утврди да ли је штета учињена таквим радњама које садрже елементе кривичног дјела само ако су постојале одређене процесне сметње (смрт извршиоца, његова неспособност расуђивања и сл.) због којих није било могуће да се прогласи извршиоца кривичног дјела поступак покрене и оконча доношењем правоснажне кривичне пресуде којом се проглашава кривим.

23. Поред наведеног, Врховни суд је установио да се одредба члана 377 став 1 ЗОО може примјенијети само у односу на штетника који одговара по основу кривиче, а не и у односу на државу као правно лице. Истакнуто је да у конкретном случају не постоји правоснажна пресуда кривичног суда, домаћег или међународног,

којом је утврђено да су припадници оружаних формација Републике Српске починили кривично дјело против човјечности или међународног права (дјело ратног злочина) у чијем извршењу су лишени живота блиски сродници апеланата у вези с којим се потражује накнада штете, односно уништена њихова имовина, а за коју би био везан суд у парничном поступку, у смислу одредбе члана 12 став 3 ЗПП. Указано је да током поступка, осим изнесених тврдњи да су припадници Војске Републике Српске лишени живота блиске сроднике апеланата и запалили њихову имовину, није утврђена ниједна релевантна чињеница, нити изведен доказ који би такве тврдње учинио основаним. У таквим околностима, према мишљењу Врховног суда, не може се закључити да је у питању кривично дјело ратни злочин које су починили припадници оружаних формација Републике Српске, те се стога не може говорити ни о објективној одговорности тужених (чл. 173 и 174 ЗОО).

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

24. Апеланти сматрају да је оспореном одлуком Врховног суда повријеђено њихово право на правично суђење из члана II(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), право на породични живот из члана II(3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције и право на имовину из члана II(3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Указују на произвољну примјену материјалног права, те сматрају да се не може прихватити закључак редовних судова да је за причињену материјалну и нематеријалну штету наступила застарјелост потраживања. Сматрају да из доказа који су изведени у предметном поступку произилази да је штета настала извршењем кривичног дјела и да се рокови застарјелости за насталу штету имају рачунати од дана када је извршилац кривичног дјела осуђен правоснажном пресудом. Према мишљењу апеланата, очито је да се у конкретном случају ради о кривичном дјелу против међународног ратног права за које застарјелост кривичног гоњења не наступа, те да је, онда, упитно да ли наступа и застарјелост за насталу штету произишлу из таквих кривичних дјела. Указују да извршиоци конкретног кривичног дјела из којег је настала штета још увијек нису процесуирани и да нису кажњени за почињена кривична дјела, а за то су управо одговорне тужене, па се не може прихватити став судова у Републици Српској да је у конкретном случају наступила застара на накнаду штете. Сматрају да је такав став дискриминаторски, неправедан, неправичан и супротан међународним правним нормама. С тим у вези, указују на Одлуку Уставног суда број АП 289/03.

б) Одговор на апелацију

25. У одговору на апелацију Врховни суд је навео да у предметном поступку није дошло до произвољне примјене материјалног права. Указано је да су ставови у вези са одредбама чл. 376 и 377 ЗОО и члана 12 ЗПП континуирани ставови тог суда а који су примјенијени у оспореној одлуци.

26. У одговору на апелацију Основни суд је навео хронологију предмета уз назнаку да је судија који је донио првостепену пресуду именован у Окружни привредни суд у Источно Сарајеву.

27. У одговору на апелацију тужене су навеле аргументе у односу на примјену одредбе чл. 376 ст. 1 и 2 и 377 ЗОО у конкретном случају, те сматрају да оспореном пресудом Врховног суда није дошло до повреде уставних права апеланата.

V - Релевантни прописи

28. Закон о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89, "Службени гласник РС", бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) у релевантном дијелу гласи:

Потраживање накнаде штете Члан 376. ст. 1. и 2.

(1) Потраживање накнаде проузроковане штете застаријева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило.

(2) У сваком случају ово потраживање застаријева за пет година од кад је штета настала.

Потраживање накнаде штете проузроковане кривичним дјелом Члан 377.

(1) Кад је штета проузрокована кривичним дјелом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарјелости, захтјев за накнаду штете према одговорном лицу застаријева кад истекне вријеме одређено за застарјелост кривичног гоњења.

(2) Прекид застаријевања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаријевања захтјева за накнаду штете.

(3) Исто важи и за застој застаријевања.

Закон о ванпарничном поступку ("Службени лист СРБХ", број 10/89) у релевантном дијелу гласи:

Члан 61. став 1. тачка 4.

Умрлим лицем прогласиће се:

4) лице које је нестало у току рата или у вези са ратним догађајима а о чијем животу није било никаких вијести, за годину дана од дана престанка непријатељстава.

Члан 67. став 2.

Као дан смрти сматра се дан када је нестало лице вјероватно умрло или дан који вјероватно није преживјело. Ако тај дан не може да се утврди, као дан смрти сматра се први дан послјије истека рока из члана 61. овог закона.

VI - Допустивост

29. У складу са чланом VI/36) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

30. У складу са чланом 16 став 1 Правила Уставног суда, Уставни суд може разматрати апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме побија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући према закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о последњем дјелотворном правном лијеку којег је користио.

31. У конкретном случају предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Врховног суда број 118 0 П 000039 09 Рев од 19. августа 2010. године против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих према закону. Затим, оспорену одлуку апеланти су примили 7. септембра 2010. године, а апелација је поднесена 21. септембра 2010. године, дакле, у року од 60 дана, како је прописано чланом 16 став 1 Правила Уставног суда. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 16 ст. 2 и 4 Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због којег апелација није допуштена.

32. Имајући у виду одредбе члана VI/36) Устава Босне и Херцеговине, члана 16 ст. 1, 2 и 4 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

33. Апеланти сматрају да им је оспореном пресудом повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције, право на породични живот из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције и право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на правично суђење

Члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2 овог члана, а она обухватају:

[...]

е) Право на правичан поступак у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

Члан 6 став 1 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1) Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

34. Предметни поступак се односи на поступак по тужби апеланата за накнаду штете, дакле, на предмет грађанскоправне природе, па је члан 6 став 1 Европске конвенције примјењив у овом предмету.

35. Апеланти, у суштини, сматрају да нису имали правично суђење због произвољне примјене материјалног права, будући да је њихов тужбени захтјев за накнаду нематеријалне и материјалне штете, по приговору тужених о застарјелости предметног потраживања, одбијен у смислу одредбе члана 376 ст. 1 и 2 ЗОО.

36. Уставни суд указује да, према пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда, задатак ових судова није да преиспитују закључке редовних судова у погледу чињеничног стања и примјене материјалног права (види, Европски суд, *Ropina* против Русије, одлука о допустивости од 30. јуна 2005. године, апликација број 65167/01). Наиме, Уставни суд није надлежан да супституише редовне судове у процјени чињеница и доказа, већ је уопштено задатак редовних судова да оцијене чињенице и доказе које су извели (види, Европски суд, *Thomas* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02). Задатак Уставног суда је да испита да ли је евентуално дошло до повреде или занемаривања уставних права (право на правично суђење, право на приступ суду, право на

дјелотворан правни лијек и др.), те да ли је примјена закона била, евентуално, произвољна или дискриминацијска. Дакле, у оквиру апелационе надлежности Уставни суд се бави искључиво питањем евентуалне повреде уставних права или права из Европске конвенције у поступку пред редовним судовима, па ће у конкретном случају Уставни суд испитати да ли је поступак у цијелини био правичан у смислу члана 6 став 1 Европске конвенције (види, Уставни суд, Одлука број АП 20/05 од 18. маја 2005. године, објављена у "Службеном гласнику БиХ", број 58/05).

37. У конкретном случају Уставни суд сматра да су апеланти поднијели тужбу за накнаду нематеријалне штете због смрти својих блиских сродника, као и накнаду материјалне штете због уништене имовине. Основни суд је тужбени захтјев апеланата за накнаду нематеријалне штете дјелимично усвојио, а одбио је њихов захтјев за накнаду материјалне штете. Међутим, Окружни суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтјев апеланата у цијелости. Наведену одлуку Окружног суда у суштини је потврдио Врховни суд, те је, у коначници, одбијен тужбени захтјев апеланата за накнаду нематеријалне и материјалне штете на основу одредбе члана 376 ст. 1 и 2, будући да је протекао и субјективни и објективни рок застаре потраживања накнаде нематеријалне и материјалне штете.

38. Уставни суд напомиње да застара као посљедица невршења права кроз законом одређено вријеме може имати различите учинке. Иако у теорији постоје различита правна становишта у погледу посљедица застаре потраживања, два су основна. Према првом становишту, повјерилац задржава субјективно право у материјалном смислу, те губи "само" право на судску заштиту или на тужбени захтјев. Дакле, повјерилац губи само дио свога права, и то дио који се састоји у законској и судској могућности његовог остваривања. Наведено становиште се односи на приватно-правне гране, првенствено на облигационо право. Према другом становишту, наступањем застаре престаје да постоји повјериочево субјективно право. Наведено становиште се везује за јавно право попут пореског права. У приватном праву се сматра да наступањем застаре престаје правна обавеза дужника, будући да је постала неутужива и постаје, тј. претвара се у натуралну обавезу. Будући да се субјективно право састоји од повјериочевог овлашћења да се њиме користи или не користи, као и од права на судску заштиту, може се закључити да наступањем застаре повјерилац није изгубио овлашћење које чини садржину његовог субјективног права. Према томе, дужник може своју обавезу извршити, а повјерилац примити испуњење. Ако дужник изврши застарјелу обавезу, нема право на поврат, али његово је овлашћење било да истакне приговор застаре, чиме би се ослободио правне обавезе. Приговор застаре дужник ће моћи ставити у судском поступку који је повјерилац покренуо ради извршења правне обавезе. Ако дужник не искористи то своје овлашћење, суд ће пресудити у корист повјериоца, јер се у приватном праву о застари не води рачуна по службеној дужности.

39. Уставни суд примјећује да су управо у конкретном случају редовни судови одлучивали по приговору тужених да је потраживање апеланата застрајело. У том контексту Уставни суд запажа да је Европски суд у својој одлуци донесеној у предмету *Баничевић* против Хрватске од 21. октобра 2012. године указао да законски застарни рокови имају неколико важних сврха, као што су осигурање правне извјесности и правоснажности и заштита могућих туженика од застарјелих захтјева којима би се могло тешко супротставити и спријечити неправду која би могла настати ако се од судија тражи да одлуче о догађајима који су се догодили у далекој прошлости, на основу доказа који би могли постати непоуздани или непотпуни због протека времена (види цитирани предмет *Stubbings* и остали, став 51, види, такође, *mutatis mutandis*, *Vo* против Француске [VV], број 53924/00, став 92, ECHR 2004-VIII, и *J.A. Pye (Oxford) Ltd. и J.A. Pye (Oxford) Land Ltd.* против Уједињеног Краљевства [VV], број 44302/02, ст. 68-69, ECHR 2007-X). Стога, парничне странке треба да очекују примјену тих правила (види, *mutatis mutandis*, *Miragall Escolano* и остали против Шпаније, бр. 38366/97, 38688/97, 40777/98, 40843/98, 41015/98, 41400/98, 41446/98, 41484/98, 41487/98 и 41509/98, став 33, ECHR 2000-I).

40. Према томе, према мишљењу Европског суда, постојање застарног рока није, *per se*, неспојиво с Конвенцијом. Стога је наглашено да је задатак Европског суда у конкретном предмету да утврди да ли су природа рока о којему је ријеч и/или начин на који је примјењен спојиви с Конвенцијом (види, *Врбица* против Хрватске, број 32540/05, став 66, 1. априла 2010.). Према мишљењу Европског суда, то особито значи да се Европски суд мора увјерити како се примјена законских рокова може сматрати предвидљивом за подносиоце с обзиром на надлежно законодавство и конкретне околности предмета (види, *Osui* против Италије, број 36534/97, став 35, 11. јула 2002, већ цитирани предмет *Врбица*, став 72, и *Мајски* против Хрватске (број 2), број 16924/08, став 69, 19. јула 2011). Европски суд је, такође, примјетио да члан 377 ЗОО предвиђа дужи законски застарни рок за захтјеве за накнаду штете кад је штета узрокована кривичним дјелом. Дужи законски застарни

рок на тај начин дјелује у корист жртава злочина, допуштајући им да потражују накнаду штете у дужем законском року, прописаном за кривично дјело о којему је ријеч. Међутим, према установљеној пракси домаћих судова, тај законски застарни рок примјењив је само кад је правоснажном пресудом у кривичном поступку утврђено да је штета узрокована кривичним дјелом.

41. Разматрајући околности конкретnog случаја, Европски суд је нагласио да није било ничега што би спријечило подносиоце (нити они тврде друкчије) да поднесу своју грађанску тужбу за накнаду штете у општем законском застарном року на основу члана 376 ЗОО. То би, према мишљењу Европског суда, грађанским судовима омогућило да испитају основаност захтјева подносилаца без обзира на протек законског застарног рока у кривичном поступку или било каквог другог исхода кривичног поступка. Умјесто тога, подносиоци су чекали четири године, те тако створили ситуацију у којој је исход кривичног поступка имао одлучујући утицај на њихову грађанску тужбу. Према мишљењу Европског суда, тиме што своју грађанску тужбу нису поднијели у општем застарном року подносиоци су се, иако су имали адвоката, нашли у ситуацији у којој су се изложили опасности да наступи застара у односу на њихову грађанску тужбу. Према томе, Европски суд је истакао да се не може рећи да су сами законски застарни рокови, или начин на који су примјењени у овом предмету, повриједили саму бит права подносилаца на приступ суду (види, Европски суд, Баничевић против Хрватске, одлука од 2. октобра 2012. године, апликација број 44252/10, ст. 31-37).

42. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да је у конкретном случају Врховни суд, налазећи да је ревизија апеланата неоснована, а одлука другостепеног суда правилна, установио да се рокови застарјелости потраживања накнаде нематеријалне штете морају довести у везу са условима за проглашење несталог лица умрлим које прописује Закон о ванпарничном поступку (одредбе чл. 61 и 67 став 2) без обзира на чињеницу који датум смрти несталог лица је утврђен у ванпарничном поступку. Дакле, према мишљењу Врховног суда, рокови застаре накнаде нематеријалне штете се морају рачунати од дана када су се стекли услови за проглашење несталог лица умрлим, а у конкретном случају то је протеком године дана од дана престанка непријатељстава, односно од 19. јуна 1997. године (19. јуна 1996. године укинуто је ратно стање и стање непосредне ратне опасности). Према томе, будући да је предметна тужба поднесена 5. септембра 2007. године, имајући у виду наведено, протекло је и субјективни и објективни рок застаре потраживања накнаде нематеријалне штете у смислу одредбе члана 376 ст. 1 и 2. Даље, у погледу накнаде материјалне штете редовни судови су усвојили становиште да је он почео тећи 19. јуна 1996. године, односно у сваком случају 4. марта 1999. године, када је апелантима враћена уништена имовина, те када се узме у обзир да су апеланти поднијели тужбу 5. септембра 2007. године, дошло је до застаријевања потраживања у смислу одредбе члана 376 ст. 1 и 2 ЗОО. Уставни суд у наведеном образложењу не види било какву произвољност у примјени материјалног права од Врховног суда. Уставни суд примјећује да је Врховни суд донио закониту и правилну одлуку, те за своје закључке дао јасна и прецизна образложења у погледу примјене материјалног права.

43. Даље, према мишљењу Уставног суда, образложење Врховног суда у погледу примјене одредбе члана 377 ЗОО не указује на било какву произвољност, будући да се одредба члана 377 ЗОО може примјенити само према учиниоцу кривичног дјела, а не и према оном трећем лицу које, иначе, одговара за штету умјесто фактичког учиниоца кривичног дјела. Стога се на то треће лице може само примјенити одредба члана 376 ЗОО. Такође, Уставни суд примјећује да је Врховни суд усвојио становиште да у конкретном случају нема услова да се у предметном парничном поступку утврђује да ли је штета учињена радњама које садрже елементе кривичног дјела за шта је, према мишљењу Уставног суда, дао јасне и прецизне разлоге који не указују на произвољност у примјени материјалног права. Поред наведеног, Уставни суд запажа да апеланти у предметном поступку нису доказали да постоји правоснажна пресуда кривичног суда којом је утврђено да су припадници оружаних снага Републике Српске починили кривично дјело против човјечности или међународног права а у чијем су извршењу лишени живота блиски сродници апеланата, за коју пресуду би био везан парнични суд у смислу одредбе члана 12 ЗПП.

44. Према томе, имајући у виду околности конкретnog случаја, као и праксу Европског суда у предмету Баничевић, Уставни суд сматра да у конкретном случају није било ничега што би апеланте спријечило да своју грађанску тужбу за накнаду штете поднесу у року из одредбе члана 376 ст. 1 и 2 ЗОО. Стога су се апеланти, иако су имали адвоката, изложили опасности да наступи застара у односу на њихову грађанску тужбу. При томе Уставни суд има у виду да се у конкретном случају није могла примјенити одредба члана 377 ЗОО, будући да се рокови из наведене одредбе односно на извршиоца кривичног дјела, а не на трећа лица која су евентуално одговорна за његове радње. Даље, није било основа да се у парничном поступку утврђује да је штета апелантима почињена кривичним дјелом. Стога се, према мишљењу Уставног суда, у конкретном

случају, примјењујући законске застарне рокове, не може рећи да су сами законски рокови или начин на који су примјењени у овом предмету повриједили право апеланата на правично суђење.

45. У односу на позивање апеланата на Одлуку Уставног суда број АП 289/03 од 19. новембра 2004. године, Уставни суд наглашава да овај суд одлучује у околностима сваког појединачног предмета, те да је, разматрајући околности конкретnog случаја, утврдио да није дошло до произвољне примјене материјалног права а што је образложио у претходним тачкама ове одлуке.

46. Имајући у виду све наведено, Уставни суд закључује да су неосновани наводи апеланата о произвољној примјени материјалног права у предметном поступку, те да апелантима није повријеђено право на правично суђење у смислу гаранција из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

47. Уставни суд напомиње да је приликом одлучивања у конкретном случају имао у виду и новију праксу Уставног суда у предметима истог или сличног чињеничног и правног питања (види, нпр., Уставни суд, одлуке о допуствости бр. АП 2678/09 од 18. априла 2012. године, АП 3188/09 од 30. октобра 2012. године, АП 1758/09 од 18. септембра 2012. године, као и Одлуку о допуствости и меритуму број АП 2763/09 од 22. марта 2013. године (Бејтулах и Јакуп Илијази), доступне на веб-страници Уставног суда www.ustavnisud.ba), те да у конкретном случају нема ништа што би указало да су материјалноправни прописи произвољно или неправично примјењени на штету апеланата.

Остали наводи

48. Апеланти сматрају да им је оспореним пресудама повријеђено и право на породични живот из члана II/3ф) Устава Босне и Херцеговине и члана 8 Европске конвенције и право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана I Протокола број 1 уз Европску конвенцију а у прилогу томе су изијели идентичне наводе као и у односу на право на правично суђење, који су у овој одлуци већ детаљно испитани и за које је закључено да су неосновани. Сходно наведеном, Уставни суд сматра да нема потребе да ове наводе испитује и у односу на право на породични живот и право на имовину.

VIII - Закључак

49. Уставни суд сматра да у конкретном случају нема повреде права апеланата на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције када у образложењу оспорене одлуке нема ничега што указује на произвољну примјену материјалноправних прописа на штету апеланата, те када је суд за своје одлучење дао јасне и прецизне разлоге.

50. На основу члана 61 ст. 1 и 3 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

51. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 5957/10, рјешавајући апелацију ЗИФ "Биг Инвестициона група" д.д. Сарајево, на основу члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, члана 59 став 2 алинеја 2 и члана 61 ст. 1 и 3 Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", бр. 60/05, 64/08 и 51/09), у ставу:

- Валерија Галић, предсједница,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Сеада Палаврић, потпредсједница
- Мато Тадић, судија
- Мирсад Ђеман, судија

на сједици одржаној 12. марта 2014. године, д о н и о ј е

ОДЛУКУ О ДОПУСТВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација ЗИФ "Биг Инвестициона група" д.д. Сарајево, поднесена против Пресуде Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине број 070-0-Рев-10-000777 од 23. септембра 2010. године.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. ЗИФ "Биг Инвестициона група" д.д. (у даљем тексту: апелант) из Сарајева, коју заступа Амила Етеровић, адвокат из Сарајева

ва, поднијела је 28. децембра 2010. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) апелацију против Пресуде Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Врховни суд) број 070-0-Рев-10-000777 од 23. септембра 2010. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 22 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда, од Врховног суда, као и од туженог "Литвастана" д.о.о. Бановићи, затражено је 27. септембра 2013. године да доставе одговор на апелацију. Такође, и од Општинског суда у Тузли (у даљем тексту: Општински суд) и Кантоналног суда у Тузли (у даљем тексту: Кантонални суд) је 7. новембра 2013. године затражено да доставе одговор на апелацију.

3. Врховни суд је доставио одговор на апелацију 14. октобра 2013. године, а тужени 16. октобра 2013. године. Затим, Општински суд је одговор на апелацију доставио 15. новембра 2013. године, а Кантонални суд 13. новембра 2013. године.

4. На основу члана 26 став 2 Правила Уставног суда, одговори на апелацију су достављени апелантовом пуномоћнику 17. децембра 2013. године.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произилазе из апелантових навода и докумената који су предочени Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

6. Пресудом Општинског суда број Пс. 1905/04 од 10. јануара 2007. године, донесеној по тужби апеланта и "АБДС - Друштво за управљање фондовима" д.д. Сарајево као другог тужиоца против "Литвастана" д.о.о. Бановићи (у даљем тексту: тужени) због дуга, утврђено је да је апелант иступио из чланства туженог. Ставом II наведене пресуде обавезан је тужени да откупи улог који апелант има код туженог у износу од 67.311,91 КМ, као и да накнади трошкове поступка у износу од 4.500,00 КМ све у року од 60 дана од дана пријема писменог отпрема пресуде под пријетвом принудног извршења.

7. У образложењу пресуде је наведено да је апелант 25. октобра 2004. године поднио тужбу против туженог у којој је навео да је учествовао у приватизацији туженог чиме је постао власник 10,628605% туженог, с улогом 67.311,91 КМ. У тужби је даље наведено да је Скупштина туженог, између осталог, одбила приједлог индивидуалног улагача Е. М. да тужени промијени облик из Јавног стамбеног предузећа (у даљем тексту: ЈСП) у Друштво с ограниченом одговорношћу (у даљем тексту: ДОО), ком се супроставио апелант. Из тих разлога је апелант, како наводи у тужби, био принуђен да затражи да се остваре његова права на основу чл. 61, 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ ("Службене новине ФБиХ", бр. 23/99, 45/00, 2/02, 67/02 и 29/03), односно да се остваре права на иступање из друштва и откуп његовог улога по тржишној вриједности.

8. Општински суд је закључио да је инвестициони фонд акционарско друштво чија је искључива дјелатност прикупљање финансијских средстава и инвестирање у преносиве хартије од вриједности, као и свако друго инвестирање с циљем да се стекне добит, те да је апелант на основу јавне понуде акција постао власник удјела од 10,62860%, односно улога од 67.311,91 КМ. Имајући у виду Закон о приватизацији предузећа ("Службене новине ФБиХ", бр. 27/97, 8/99, 32/00, 45/00, 54/00, 61/01, 27/02, 33/02, 38/04 и 44/04), Општински суд је навео да тај закон прописује да је друштво које је приватизовано јавном понудом акција обавезано да се приликом прве регистрације након добијања рјешења о приватизацији региструје у акционарско друштво, што тужени није извршио. Дакле, како је навео Општински суд, апелант није стекао акције туженог који је приватизован које би могле да котирају на берзи или којима би се трговало на јавним тржиштима хартија од вриједности, а што је и једна од основних дјелатности апеланта као инвестиционог фонда. Даље, на основу чл. 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ као и члана 17 Статута туженог предвиђена је могућност члана друштва да иступи из друштва, а с обзиром да су се испунили разлози који се свode на незаконито поступање чланова друштва и то промјеном облика туженог друштва у друштво с ограниченом одговорношћу, апелант је спријечен да испуњава своје обавезе, као што је трговина хартијама од вриједности. У складу с тим, Општински суд је утврдио да је основан апелантов захтјев да иступи из друштва с обзиром да су се стекли услови предвиђени чланом 340 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ. Такође, како је утврдио Општински суд, сваки члан друштва с ограниченом одговорношћу који иступи из друштва има право да му се надокнади тржишна вриједност његовог удјела на дан престанка чланства. У складу с тим, а на основу налаза и мишљења сталног судског вјештака економске струке, Општински суд је утврдио да сходно пословним књигама и финансијским извјештајима туженог вриједност апелантовог оснивачког удјела износи 67.312,00 КМ или 10,63 % с 31. децембром 2005. године. Апелантове наводе да је из годишњих финансијских извјештаја утврђено да тужени

није евидентирао нити је имао основа да евидентира промјене на вриједности удјела, односно свог уписаног дијела, суд није прихватио. Стога, налаз и мишљење вјештака Општински суд је у цијелости прихватио због тога што га је сачинило стручно лице за наведену област које је у свом раду користило параметре за које суд сматра да су адекватни у конкретном случају, због чега је суд и одлучио као у изреци пресуде и у цијелости усвојио апелантов тужбени захтјев.

9. Пресудом Кантоналног суда број 003 0 Пж-07-000 046 од 2. децембра 2009. године жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена. Кантонални суд је закључио да тужени у жалби неосновано приговара првостепеном суду да је повриједио одредбу члана 2 став 1 Закона о парничном поступку ФБиХ (у даљем дијелу: ЗПП ФБиХ), утврдивши да из садржаја списка произилази да је побјијаном одлуком одлучено у границама захтјева из тужбе. Даље, по мишљењу Кантоналног суда, тужени неосновано приговара првостепеном суду да је преурањено донио одлуку којом се усваја апелантов тужбени захтјев, иако наводно нису испуњени услови за доношење овакве одлуке прописани одредбама члана 340 Закона о привредним друштвима ФБиХ. Даље је наведено да из садржаја списка и побјијане одлуке произилази да је првостепени суд утврдио чињенице од којих зависи правилна примјена чл. 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ, а након тога је усвојио тужиоцев тужбени захтјев. Наиме, на основу изведених доказа, првостепени суд је утврдио и поред противљења апелантовог пуномоћника који је затражио заштиту мањинских акционара, а у складу с чланом 61 Закона о привредним друштвима ФБиХ, да је промјеном облика туженог у д.о.о. апелант спријечен да испуњава своје обавезе, а то је трговина хартијама од вриједности, због чега је испуњен услов да може да иступи из формираног друштва прописан одредбом члана 340 став 2 цитираног закона. Након тога, по мишљењу Кантоналног суда, првостепени суд је правилно примијенио члан 342 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ сходно ком сваки члан друштва који иступи из друштва има право да му се надокнади тржишна вриједност његовог удјела на дан престанка чланства. Наведено је да је тржишну вриједност апелантовог удјела првостепени суд утврдио на основу стручно и објективно урађеног налаза вјештака економске струке. Вјештак је у свом налазу утврдио да према пословним књигама и финансијским извјештајима туженог вриједност апелантовог оснивачког удјела износи 67.312,00 КМ или 10,63% с 31. децембром 2005. године, а из годишњег финансијског извјештаја је утврдио да тужени није евидентирао, нити је имао основа да евидентира промјене на вриједности удјела односно свог уписаног капитала. Како је закључио Кантонални суд, првостепени суд је правилно поступио када је закључио да је приговор туженог да је апелантова тужба небагловремена неоснована због тога што апелант није поднио захтјев да друштво откупи његове акције у року од осам дана од дана одржавања Скупштине Друштва на којој је одлучено о промјени облика друштва у д.о.о. (сходно члану 255 Закона о привредним друштвима), већ се ради о тужби члана Друштва ради иступања, која се подноси независно од тога да ли су Статутом утврђени услови, поступак и последице иступања и да ли је претходно захтјев за иступање поднесен Друштву. Даље је наведено да је неоснован навод жалбе да је апелант морао прије доношења тужбе да тражи да се поништи упис туженог у судски регистар, јер таква обавеза члана друштва који иступа из друштва не произилази из одредби члана 340 до 342 цитираног Закона о привредним друштвима ФБиХ. Такође је оцијенено као неоснован жалбени навод да у побјијаној одлуци мора да буде наведен дан престанка чланства, јер се у том погледу ради о тужби за утврђење, којом се тражи од суда иступање из друштва, па дан доношења пресуде представља дан иступања из друштва. Кантонални суд наводи да тужени основано истиче да су у тужби наведена два тужиоца, и то апелант и "АБДС Друштво за управљање фондовима", али овај жалбени приговор није од утицаја на правилност и законитост побјијане одлуке. Наиме, из садржаја списка се види да је у петици тужбе наведено да се тражи утврђивање да је апелант иступио из чланства туженог и да се налаже туженом да управом овом друштву надокнади на име улога износ од 67.311,91 КМ, а пресуда се односи на апеланта, а не и на "АБДС Друштво за управљање фондовима". Из наведених разлога Кантонални суд је на основу члана 226 ЗПП ФБиХ жалбу туженог одбио као неосновану и првостепену пресуду потврђено.

10. Пресудом Врховног суда број 070-0-Рев-10-000777 од 23. септембра 2010. године ревизија туженог је уважена, обе нижестепене пресуде преиначене тако да је одбијен као неоснован тужбени захтјев да се утврди да је апелант иступио из друштва Друштва туженог и да се наложи туженом да откупи улог који апелантово Друштво има у Друштву туженог у износу од 67.311,91 КМ, уз накнаду трошкова парничног поступка у износу од 4.500,00 КМ.

11. Образлажући разлоге за овакву одлуку, Врховни суд је навео да је према одредби члана 340 став 1 Закона о привредним друштвима ФБиХ, а који се односи на иступање и искључење члана из друштва, прописано да се уговором или статутом утврђују услови,

поступак и последице иступања из друштва, а ставом 2 тог члана (на ком нижестепени судови заснивају своју одлуку), прописано је да члан друштва има право да тужбом код суда тражи да иступи из друштва ако су му остали чланови или органи друштва проузроковали штету, или је спријечен да испуњава своје обавезе, или му друштво намеће несразмјерне обавезе. Даље је наведено да су нижестепени судови донијели одлуке полазећи од схватања да апелант има право на тужбу ради иступања независно од тога да ли су статутом утврђени услови, поступак и последице иступања и да ли је претходно захтјев за иступање поднио туженом, као и да ли је донесена и каква је одлука органа друштва.

12. По мишљењу Врховног суда, у случају какав је овај, када се апелант као члан друштва користи правом на судску заштиту на основу члана 340 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ, он то може да учини само када за то постоје оправдани разлози, а то су: да су му остали чланови или органи друштва проузроковали штету или је спријечен да испуњава своје обавезе, или да му друштво намеће несразмјерне обавезе, а то суд цијени у сваком конкретном случају. Апелантова тврдња (као разлог иступања) да је и поред његовог противљења на одржаној скупштини усвојен приједлог туженог да се региструје као д.о.о., да је због тога спријечен да испуњава своје обавезе - трговину вриједносним папирима, по оцјени Врховног суда, је ирелевантна и не представља оправдан разлог који би му давао право на иступање са становишта примјене члана 340 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ. По оцјени Врховног суда, апелант није доказао (након што се тужени регистровао као д.о.о.), да је предузимао било шта у погледу остваривања својих чланских права и обавеза у друштву, што би потврђивало да је био спријечен да оствари та права и обавезе или да му је друштво наметнуло несразмјерне обавезе, и да је друштво пословало на начин којим је њему причињена штета, па је тај апелантов захтјев одбијен као неоснован. Врховни суд је закључио да апелантово чланство у друштву туженог није могло да престане с обзиром да нису били испуњени законски услови које прописује члан 342 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ. Наиме, да би члану који иступа из друштва чланство заиста и престало, потребно је да му у смислу те законске норме друштво исплати и накнаду тржишне вриједности удјела на дан престанка чланства.

13. У том правцу, по мишљењу Врховног суда, тужени основано приговара погрешној примјени материјалног права наводећи да су нижестепени судови неосновано обавезали туженог да откупи удео апеланта као првотужиоца у износу од 67.311,91 КМ. Врховни суд наводи да цијена акције не представља њену номиналну (књиговодствену) вриједност, већ да њена тржишна вриједност може да се утврди односом понуде и потражње на берзи, тако да тржишна вриједност акција расте без обзира на номиналну (књиговодствену) вриједност и обрнуто, па ако је слаб интерес за куповину акција без обзира на њену књиговодствену вриједност њена тржишна вриједност стагнираће и падаће. Врховни суд наводи да се према томе, имајући у виду утврђене чињенице да апелантове акције нису биле предмет куповине и продаје на тржишту хартија од вриједности, супротно схватању нижестепених судова није могло чак ни да се претпостави по којој цијени би се на тржишту вршила њихова купопродаја. Из тих разлога судски вјештак је и навео да није ни могао да одреди њихову тржишну већ само књиговодствену вриједност. С обзиром да апелант правно релевантним чињеницама није доказао тржишну вриједност удјела, то са становишта члана 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ није било услова да се обавезе тужени на исплату номиналне (књиговодствене) вриједности удјела у износу од 67.311,91 КМ. Имајући у виду наведено, Врховни суд је закључио да је апелантов тужбени захтјев неоснован.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

14. Апелант сматра да му је оспореном пресудом повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члан 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), као и право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

15. Апелант сматра да су повреде његових уставних права настале због погрешне примјене материјалног права. Наиме, апелант сматра да је суд произвољно примјенио материјално право када је закључио да предузећа која су приватизована "јавном понудом акција" не морају након проведене приватизације да се региструју ново друштво у мјешовитој својини које је настало након куповине акција као "акционарско друштво", већ да акционари новонастало друштва сами одлучују о облику организовања приватизованог друштва. По апелантовом мишљењу, ново друштво настало у поступку приватизације нема правни континуитет с државним предузећем из ког је настало, јер у његову имовину улазе само оне ствари и права која су наведена у активном приватизационом подбилансу. Све остало остаје у државној својини, односно оно што није изричито у активном билансу и све ствари из неутралног

биланса неприватизоване, а обавезе "бившег" предузећа побројане у пасивном подбилансу преузима држава односно надлежна Агенција за приватизацију. Апелант сматра да поступак јавног уписа акција у поступку приватизације представља само дио поступка sukcesивног оснивања новог акционарског друштва у мјешовитој својини у складу с одредбама Закона о привредним друштвима ФБиХ. Апелант закључује да је Врховни суд морао да примјени Закон о приватизацији предузећа и друге цитиране прописе да би правилно примјенио материјално право, а не само одредбе Закона о привредним друштвима ФБиХ, које је такође превише уско тумачено. Апелант сматра да је погрешно образложење Врховног суда да су нижестепени судови неправилно примјенили материјално право јер Закон о приватизацији предузећа не садржи нити једну одредбу која директно обавезује новоприватизована друштва да у првој регистрацији свој статусни облик региструју као "акционарско друштво".

16. Апелант закључује да он једноставно није могао, а није нити смио, да средства која су уписана у његов капитал троши на куповање удјела у друштво с ограниченом одговорношћу којима се не тргује нити на једном јавном уређеном тржишту у ФБиХ из једноставног разлога што такво "тржиште удјела" није нити до данас успостављено у ФБиХ.

б) Одговор на апелацију

17. У вези с наводима апелације, Врховни суд сматра да при доношењу побијане одлуке није повријеђено његово право на правично суђење и имовину, нити је примјена права била произвољна.

18. Кантонални суд такође наводи да није повријеђено апелантово право на правично суђење из члана 6 Европске конвенције, као и његово право имовину из члана 1 Протокола 1 уз Европску конвенцију.

19. Општински суд наводи да оспореном пресудом није повријеђено апелантово право на правично суђење и на имовину.

20. Тужени такође наводи да нису повријеђена апелантова права на правично суђење и имовину, па предлаже да се апелација као неоснована одбије.

V - Релевантни прописи

21. У Закону о привредним друштвима ФБиХ ("Службене новине ФБиХ", бр. 23/99, 45/00, 2/02, 67/02 и 29/03) релевантне одредбе гласе:

Члан 340.

Иступање и искључење члана

Уговором или статутом утврђују се услови, поступак и последице иступања из друштва.

Члан друштва има право тужбом код суда тражити иступање из друштва, ако су му остали чланови или органи друштва проузроковали штету или је спријечен да испуњава своје обавезе, или му друштво намеће несразмјерне обавезе.

Члан 342.

Иступањем и искључењем из чланства у друштву престају права која из тог чланства произилазе.

Члан који је иступио и члан који је искључен има право на надокнаду тржишне вриједности удјела на дан престанка чланства. (...)

VI - Допустивост

22. У складу с чланом VI/3б) Устава Босне и Херцеговине Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

23. У складу с чланом 16 став 1 Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме побија, исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући сходно закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о последњем дјелотворном правном лијеку који је користио.

24. У конкретном случају, предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Врховног суда број 070-0-Рев-10-000777 од 23. септембра 2010. године, против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих сходно закону. Затим, оспорену пресуду апелант је примио 29. октобра 2010. године, а апелација је поднесена 28. децембра 2010. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16 став 1 Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16 ст. 2 и 4 Правила Уставног суда, јер није очигледно (prima facie) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због ког апелација није допуштена.

25. Имајући у виду одредбе члана VI/3б) Устава Босне и Херцеговине, те члана 16 ст. 1, 2 и 4 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да апелација испуњава услове у погледу допуштивости.

VII - Меритум

26. Апелант оспорава наведену пресуду, тврдећи да му је том пресудом повријеђено право на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције, те право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

Право на правично суђење

27. Члан II/3е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободе из става 2. овог члана, што укључује:

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком.

28. Члан 6 став 1 Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. [...]

29. Уставни суд примјењује да се поступак у конкретном случају односи на питање обавезе туженог да откупи улог који апелант има код туженог, дакле на предмет грађанско-правне природе, па је члан 6 став 1 Европске конвенције примјењив у овом предмету. Стога, Уставни суд мора да испита да ли је тај поступак био правичан онако како то захтијева члан 6 став 1 Европске конвенције.

30. Суштина апелантових навода у погледу права на правично суђење односи се на наводно погрешну примјену материјалног права из чл. 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ о оправданости разлога односно постојању услова за иступање апеланта из друштва туженог и остварење права која из тога према наведеним законским одредбама слиједе. У вези с тим, Уставни суд указује да сходно пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: Европски суд) и Уставног суда задатак ових судова није да преиспитују закључке редовних судова у погледу чињеничног стања и примјене материјалног права (види Европски суд, Pronina против Русије, одлука о допустивости од 30. јуна 2005. године, апликација број 65167/01). Наиме, Уставни суд није надлежан да супституише редовне судове у процјени чињеница и доказа, већ је генерално задатак редовних судова да оцијене чињенице и доказе које су извели (види Европски суд, Thomas против Уједињеног Краљевства, пресуда од 10. маја 2005. године, апликација број 19354/02). Задатак Уставног суда је да испита да ли је евентуално дошло до повреде или занемаривања уставних права (право на правично суђење, право на приступу суду, право на дјелотворан правни лијек и др.), те да ли је примјена закона била, евентуално, произвољна или дискриминаторска.

31. Уставни суд, дакле, према наведеном ставу, може да се изузетно, када оцијени да је у одређеном поступку редовни суд произвољно примјенио релевантне позитивно-правне прописе (види Уставни суд, Одлука број АП 311/04 од 22. априла 2005. године, став 26), упусти у испитивање начина на који су их примјенили надлежни судови. У контексту наведеног Уставни суд подсјећа и да је у више својих одлука указао да очигледна произвољност у примјени релевантних прописа никада не може да води ка једном правичном поступку (види Уставни суд, Одлука број АП 1293/05 од 12. септембра 2006. године, тачка 25 и даље). Имајући у виду наведено, Уставни суд ће у конкретном случају, с обзиром на питања која апелант проблематизује, испитати да ли су оспорене одлуке редовних судова засноване на произвољној примјени материјалног права.

32. Уставни суд запажа да је Врховни суд преиначио одлуке нижестепених судова цијенећи да су ти судови неправилно примјенили чл. 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ кад су закључили да апелант испуњава услове да иступи из чланства туженог, јер су му остали чланови туженог наводно проузроковали штету, односно спријечили да испуњава своје обавезе, односно наметнули му несразмјерне обавезе. У том контексту Уставни суд запажа да је Врховни суд дао разлоге зашто је неоснован став нижестепених судова да након извршене приватизације јавном продајом акција код прве регистрације друштва морају да се региструју као акционарско друштво, а Уставни суд у датом образложењу не налази никакву произвољност. Уставни суд даље запажа да је Врховни суд, позивајући се на Закон о привредним друштвима ФБиХ, образложио да апелант може да се користи правом на судску заштиту само када за то постоје оправдани разлози, а то су: да су му остали чланови или органи друштва проузроковали штету, или је спријечен да испуњава своје обавезе, или да му друштво намеће несразмјерне обавезе. И на крају, Уставни суд запажа да је Врховни суд истакао да у току поступка није утврђено да је апелант био спријечен да остварује своја права и обавезе или да му је друштво наметнуло несразмјерне обавезе, те да је друштво послало на начин којим је њему причинена штета.

33. Уставни суд, као прво, сматра да материјално право није произвољно примјењено у оцјени свих судова да апелант има право на тужбу ради иступања из друштва туженог независно од тога да ли су статутом утврђени услови, поступак и последице иступања и да ли је претходно туженом поднио захтјев за иступање, као и да ли је донесена и каква је одлука органа друштва. Међутим, покретање тужбе према Закону о привредним друштвима ФБиХ, у случају какав је овај, када се апелант користи правом на судску заштиту и тужбом код суда тражи да иступи по основу члана 340 став 2 Закона о привредним друштвима ФБиХ, апелант може да предузме само када за то постоје законом предвиђени разлози. Нема произвољне примјене права у закључку Врховног суда да, супротно нижестепеним судским одлукама, нису постојали оправдани разлози да апелант иступи из друштва туженог, а то су: да су му остали чланови или органи друштва проузроковали штету или је спријечен да испуњава своје обавезе, или да му друштво намеће несразмјерне обавезе, а то суд цијени у сваком конкретном случају. Апелант није, дакле, доказао да је предузимао било што у погледу остваривања својих чланских права и обавеза у друштву, што би потврђивало да је био спријечен да оствари та права и обавезе, или да му је друштво наметнуло несразмјерне обавезе, и да је друштво послало на начин којим је њему причинена штета. Због недоказаности оправданих разлога за иступање, тај захтјев је Врховни суд одбио као неоснован, у чему Уставни суд не види никакву arbitrарност у примјени прописа. С обзиром на наведено, те имајући у виду садржај релевантних одредаби чл. 340 и 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ на којим је заснована оспорена одлука, Уставни суд не налази произвољност у закључку Врховног суда да је апелантов тужбени захтјев неоснован. Такође, по оцјени Уставног суда, нема произвољне примјене права из члана 342 Закона о привредним друштвима ФБиХ јер није било услова да се тужени обавезе да исплати номиналне вриједности удјела апелантових акција у друштву туженог. Уставни суд сматра да је Врховни суд, супротно наводима апелације, у образложењу оспорене одлуке дао довољно јасне, детаљне и прецизне разлоге за своје одлучење, те примјењује да не може да се закључи да је примјена релевантних прописа у било ком дијелу произвољна или неприхватљива сама по себи, као и да такво образложење из оспорене одлуке Уставни суд не сматра произвољним. Дакле, како је коначна одлука у овом предмету пресуда Врховног суда којом је овај спор, између осталог, ријешен примјеном Закона о привредним друштвима ФБиХ, узимајући у обзир чињенице спора које су утврдили нижестепени редовни судови, то Уставни суд апелационе наводе о погрешној примјени материјалног права сматра у цјелости неоснованим.

34. Уставни суд закључује да у оспореним одлукама нема ништа што би указивало на произвољност код примјене материјалног права, те да оспорена одлука садржи образложење које задовољава захтјеве из члана 6 став 1 Европске конвенције. Стога, Уставни суд сматра да у односу на ове апелантове наводе нема кршења права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

б) Право на имовину

35. Апелант, такође, сматра да му је оспораваном одлуком повријеђено и право на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију. С обзиром на то да се у суштини апелантови наводи о кршењу права на имовину заснивају на наводима о произвољној примјени материјално-правних прописа, што је Уставни суд већ апсолвирао у претходним тачкама ове одлуке у вези с чланом 6 став 1 Европске конвенције, Уставни суд закључује да су апелантови наводи о кршењу права на имовину из члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију, такође, неосновани.

VIII - Закључак

36. Не постоји кршење права на правично суђење из члана II/3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у смислу произвољности у примјени права у случају када Врховни суд на утврђене чињенице примјени позитивне законске прописе, а за шта је дао јасна, детаљна и логична образложења.

37. Такође, нема повреде нити права на имовину заштићеног одредбом члана II/3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију у случају када се наводи који се односе на повреду права на имовину заснивају на наводима који се односе на произвољну примјену права с обзиром на већ закључено у односу на право на правично суђење.

38. На основу члана 61 ст. 1 и 3 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

39. Сходно члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједница
Уставног суда БиХ,
Валерија Галић, с.р.

САДРЖАЈ

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

815	Одлука о усвајању Нацрта програма јавних инвестиција Републике Српске за период 2015 - 2017. година	1
816	Одлука о учешћу општина и градова у приходима од индиректних пореза и начину распоређивања тих прихода.....	1
817	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава - текући грантови удружењима од јавног интереса, за период 1. јануар - 30. јун 2014. године	2
818	Одлука о давању сагласности за реализацију пројекта "Пројекат доградње система за отпадне воде и водоснабдијевање у општини Градишка"	3
819	Одлука о давању сагласности на План утрошка средстава за капитална улагања, број: 04/1-012-2-1227/14.....	3
820	Одлука о давању сагласности на Правилник о измјенама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству саобраћаја и веза ..	3
821	Одлука о давању сагласности, број: 04/1-012-2-1222/14.....	3
822	Одлука о отпуштању дуга ЈП "Радио Прњавор" Прњавор.....	4
823	Одлука о преносу права власништва, број: 04/1-012-2-1216/14.....	4
824	Рјешење о измјени Рјешења о именовању Комисије за сузбијање злоупотребе опојних дрога у Републици Српској	4
825	Правилник о улагању средстава Гарантног фонда Републике Српске	4
826	Правилник о измјенама и допунама Правилника о одобравању гаранција по гарантно-кредитним линијама, број: 04/1- 012-2-1223/14	6

МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ

827	Правилник о звањима припадника службе обезбјеђења и условима њиховог стицања, униформе и ознакама звања припадника службе обезбјеђења у казнено-поправним установама.....	7
828	Допуна Листе сталних судских тумача у Републици Српској, који су именовани рјешењем министра правде, а у складу са Правилником о сталним судским тумачима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 115/05, 32/07 и 36/12).....	14

МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ, ШУМАРСТВА И ВОДОПРИВРЕДЕ

829	Правилник о измјенама и допуни Правилника о условима и начину полагања стручног испита за обављање послова израде основа, елабората, пројеката за шумске комуникације, извођачких пројеката газдовања шумама (и дознака) и програма коришћења осталих шумских производа.....	14
-----	--	----

МИНИСТАРСТВО ЗА ПРОСТОРНО УРЕЂЕЊЕ, ГРАЂЕВИНАРСТВО И ЕКОЛОГИЈУ

830	Рјешење о издавању лиценце за грађење објеката, број: 15.03-361-1063/13	15
-----	---	----

МИНИСТАРСТВО ПРОСВЈЕТЕ И КУЛТУРЕ

831	Рјешење о разрјешењу чланова Привременог управног одбора Јавне установе "Народна библиотека и музејска збирка" Зворник	15
832	Рјешење о именовању чланова Управног одбора Јавне установе "Народна библиотека и музејска збирка" Зворник	15

МИНИСТАРСТВО ИНДУСТРИЈЕ, ЕНЕРГЕТИКЕ И РУДАРСТВА

833	Рјешење о допуни Рјешења о утврђивању Листе испитивача за полагање стручног испита за обављање послова техничког руковођења у области рударства	15
-----	---	----

РЕПУБЛИЧКА УПРАВА ЗА ГЕОДЕТСКЕ И ИМОВИНСКО-ПРАВНЕ ПОСЛОВЕ

Рјешење о потврђивању катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, број: 21.04/951-40/14	15
Рјешење о потврђивању катастра непокретности за дио катастарске општине Календеровци, општина Дервента, број: 21.04/951-51/14	16
Рјешење о потврђивању катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, број: 21.04/951-152/14	16
Рјешење о оснивању катастра непокретности за дио катастарске општине Дервента 2, општина Дервента, број: 21.04/951-567/14	16
Рјешење о потврђивању катастра непокретности за дио катастарске општине Караћ, општина Прњавор, број: 21.04/951-154/14	16
Рјешење о оснивању катастра непокретности за дио катастарске општине Јакуповци, општина Лакташи, број: 21.04/951-155/14	17
Рјешење о потврђивању катастра непокретности за дио катастарске општине Пријебљеши, општина Србац, број: 21.04/951-1239/13	17
Рјешење о оснивању катастра непокретности за дио катастарске општине Мркоњић Град 2, општина Мркоњић Град, број: 21.04/951-992/13 ..	17

РЕГУЛАТОРНА КОМИСИЈА ЗА ЕНЕРГЕТИКУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Рјешење о издавању дозволе за изградњу вјетроелектране "Трусина"	17
--	----

УСТАВНИ СУД БиХ

Одлука о допустивости и меритуму, број: АП 4209/10	18
Одлука о допустивости и меритуму, број: АП 4128/10	24
Одлука о допустивости и меритуму, број: АП 5957/10	28

ОГЛАСНИ ДИО	8 страна
-------------------	----------

